

Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên

Contents

Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên	2
1. Chương 1: Đến Dị Giới	2
2. Chương 2: -cuộc Nói Chuyện Giữa Cha Và Con Gái	4
3. Chương 3: Nàng Là Nữ Phụ	5
4. Chương 4: Kết Cục Của Nữ Phụ	6
5. Chương 5: Bàn Tay Vàng Của Nữ Phụ	7
6. Chương 6: Nguy Cơ Tương Lâm	8
7. Chương 7: Khổ Sở Suy Nghĩ Đối Sách	9
8. Chương 8: Quyết Định Cướp Đoạt Cơ Duyên	11
9. Chương 9: Nữ Phụ Không Phải Là Vật Hi Sinh	12
10. Chương 10: Tình Tiết Thay Đổi	13
11. Chương 11: Hư Dĩ Ủy Xà	14
12. Chương 12: Diễn Kịch	16
13. Chương 13: Thời Gian Cấp Bách	17
14. Chương 14: Cái Khó Ló Cái Khôn	18
15. Chương 15: Tuyệt Vọng	19
16. Chương 16: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	20
17. Chương 17: Động Phủ	22
18. Chương 18: Hang Cổ Tu	23
19. Chương 19: Kinh Biến	24
20. Chương 20: Bí Quyết Lưu Hương Thiên Cổ	25
21. Chương 21: Công Pháp Lợi Và Hại	26
22. Chương 22: Có Duyên Pháp	27
23. Chương 23: Di Chứng Tẩy Tủy	28
24. Chương 24: Nhẫn Không Gian Nhận Chủ	29
25. Chương 25: Thu Hoạch	30
26. Chương 26: Lạc Đường Dây Núi	31
27. Chương 27: Rơi Vào Nanh Sói	32
28. Chương 28: Mưu Tính	34
29. Chương 29: Hạ Độc	35
30. Chương 30: Nguy Cơ	36
31. Chương 31: Được Cứu	37
32. Chương 32: Nam Phụ Thứ Nhất	38
33. Chương 33: Diệt Phàm	39
34. Chương 34: Nữ Chính Xuất Hiện	40
35. Chương 35: Nữ Phụ Diệt Chân Chân	41
36. Chương 36: Nguy Trang	43
37. Chương 37: Thảm Thính Bát Quái	44
38. Chương 38: Khiêu Khích	45
39. Chương 39: Diệt Khuynh Tuyệt Bị Đánh	46
40. Chương 40: Luyện Khí Trung Kỳ	47
41. Chương 41: Tìm Tới Cửa	48

42. Chương 42: Mời	50
43. Chương 43: Hồn Lão	51
44. Chương 44: Vòng Tay Hỗn Độn	52
45. Chương 45: Diệp Khuynh Tuyết Tính Toán.	53
46. Chương 46: Tu Tập Pháp Thuật	54
47. Chương 47: Vạn Vũ Bằng Châm	55
48. Chương 48: Điều Có Tâm Cơ	56
49. Chương 49: Khó Xử	57
50. Chương 50: Tỷ Muội Tranh Chấp 1	58

Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên

Giới thiệu

Đặc chủng nữ binh thế kỷ hai mươi mốt Lâm Nguyệt lần nữa tỉnh lại, đã thấy mình trở thành một t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-nghich-tap-khuynh-thanh-doc-tien>

1. Chương 1: Đến Dị Giới

“Không biết phân biệt cao thấp, đã vào Phong Nguyệt Lâu còn tưởng có thể trốn? Dem nàng ném vào sài phòng đi, để cho nàng hảo hảo suy nghĩ!”

“Vâng”

.

Âm thanh ồn ào dần dần đi xa, cả người đau đớn kịch liệt làm Lâm Nguyệt nhin không được khẽ hừ một tiếng.

Cửa gỗ cũ nát khắc hoa cổ xưa, gian phòng tối đen tản ra mùi mốc, trên đất đầu đầu cũng thấy củi khô nằm lán lóc.

Đây là đâu?

Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh, trái tim Lâm Nguyệt đập mạnh vài cái , nhưng rất nhanh đã bị đau đớn trên thân thể truyền đến hấp dẫn lực chú ý.

Vết máu loang lổ trên váy dài màu xanh rách nát, kiểu dáng cũ kỹ, cùng quần áo cổ đại kiểu dáng giống nhau, trên hai cánh tay đầy các vết thương lớn nhỏ, dáng người gầy yếu

Đây không là nàng.

Lâm Nguyệt chỉ nhìn liếc mắt một cái là có thể xác định hiện tại thân thể này không phải là của nàng, nàng năm nay hai mươi sáu tuổi, là thành phần bí mật của bộ đội đặc chủng nữ binh, bởi vì quá trình huấn luyện,

thân thể của nàng tuy rằng không thể trước sau lồi lõm rõ ràng, nhưng chỗ nên lõm thì lõm, nên lồi thì lồi, tuyệt đối không phải thân thể thiếu dinh dưỡng này.

Hơn nữa nàng đã hai mươi sáu tuổi, thân thể sớm phát dục đầy đủ, người cao 1m78 chứ không gầy yếu như vậy. Càng không nhắc tới mặc dù thân thể này tuy có điểm gầy yếu, nhưng da thịt lại trắng nõn, so với làn da màu mật ong của nàng tốt hơn nhiều.

Chẳng lẽ nàng là xuyên không rồi sao ?

Lâm Nguyệt cười khổ.

Tuy rằng không thể tin được, nhưng nàng đã xác định mình quả thật là xuyên không, hơn nữa còn là xuyên linh hồn trong truyền thuyết.

Thân là người thế kỷ hai mươi mốt, Lâm Nguyệt tuy rằng là bộ đội đặc chủng, nhưng lúc rảnh rỗi cũng xem qua một vài tiểu thuyết xuyên qua để giải trí, cho nên chuyện này đối với tình huống này cũng không lạ lẫm.

Trong sách miêu tả tâm tình sợ hãi kinh hoàng là có thật, nhưng nàng vẫn bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Dù sao sự tình cũng đã phát sinh, sợ hãi hay từ bỏ cũng không giúp được gì, thân là bộ đội đặc chủng, gặp chuyện khó khăn thế nào cũng có thể bình tĩnh đó là tố chất của nàng, hiện tại nàng là người duy nhất không an toàn, nàng không biết bản thân xuyên không đến nơi nào, triều đại nào, hoặc là nói, nơi này là cái thế giới nào, mà khối thân thể này có thân phận gì.

Lâm Nguyệt chưa suy nghĩ xong, phịch một tiếng, cửa gỗ vốn khép chặt đột nhiên bị người đá văng.

Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy một mùi sơn phấn nồng đậm đập vào mũi, ngay sau đó đã bị ánh sáng lờ lờ của ngọc châu làm cho lóa mắt.

Chỉ thấy một nữ nhân trang điểm đậm đeo rất nhiều châu báu đang dùng khăn che lại mũi, một mặt ghét bỏ tiêu sái tiến vào, vươn móng tay giả chỉ vào nàng nói: “Như thế nào? Người đã nghĩ thông chưa?”

Nghĩ ? Nghĩ thông cái gì ?

Lâm Nguyệt đang không hiểu chuyện gì, lại nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của nữ nhân kia, không quan tâm đến đau đớn trên người, liều mạng gật gật đầu.

Mặc kệ nàng bị giam ở trong này là vì cái gì, hiện tại nàng cần phải rời khỏi nơi này mới có thể tìm hiểu thế giới này. Hơn nữa nếu nàng không ngoan ngoãn nghe lời, chỉ sợ những người đó cũng không dễ dàng buông tha cho nàng.

Mà nàng mới đến nơi này, nếu như muốn phản kháng, trước hết cũng cần quen thuộc hoàn cảnh chung quanh, mới có thể có nghĩ đối sách.

Thấy Lâm Nguyệt gật đầu, sắc mặt nữ nhân kia hòa hoãn đi một chút, nói: “Nếu đã suy nghĩ xong xuôi, vậy thì theo ta ra ngoài đi.”

Nữ nhân quay người bước đi, Lâm Nguyệt cũng đành phải giãy giụa đứng lên, chậm ra hướng nên ngoài mà đi.

“Không phải là ta đã nói với ngươi, lâu chủ đã xin lỗi ngươi rồi sao ? Lâu chủ đem ngươi nhốt về, Phong Nguyệt Lâu nuôi ngươi ăn cho ngươi mặc đem ngươi nuôi lớn, lại cho ngươi cơ hội một bước lên trời, ngươi không biết ân báo đáp thì thôi, còn dám ngỗ nghịch với lâu chủ?”

Nữ nhân thấy Lâm Nguyệt đã theo kịp, lại nhìn không được mở miệng kể lể.

Phong Nguyệt Lâu?

Lâm Nguyệt cũng không có chú ý đến câu nữ nhân kia nói tiếp theo, tâm tư của nàng bây giờ toàn bộ bị câu Phong Nguyệt Lâu kia hấp dẫn.

2. Chương 2: -cuộc Nói Chuyện Giữa Cha Và Con Gái

Nghe nữ nhân này nói vậy, nàng đoán có lẽ chủ nhân khối thân thể này lúc nhỏ được vị lâu chủ kia đem về nuôi lớn, Phong Nguyệt Lâu, chẳng lẽ.

Suy nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Nguyệt trầm xuống, vừa rồi nàng nghĩ tới một cái khả năng.

Y phục của nữ nhân này so với nàng cùng một kiểu dáng. Nơi này đến cùng là cái địa phương gì?

Lúc này, nghe nữ nhân kia lải nhải, Lâm Nguyệt cảm thấy nhân sinh khắp nơi tràn ngập khoa trương cùng giả tạo, trong tiểu thuyết viết không sai, nàng không phải là một ví dụ tiêu biểu sao?

Đi xuyên qua một đình viện, lại lướt qua một núi giả thật lớn, nữ nhân đi vào một góc sân nhìn qua có vẻ rất xa hoa, gõ cửa, nói: “Lâu chủ, người đã đến rồi.”

Qua nửa ngày, bên trong mới truyền ra một thanh âm dễ nghe nhưng khó phân biệt.

“Nàng đã thông suốt rồi sao?”

“Hồi lâu chủ, nàng đã nghĩ thông suốt rồi.”

Bên trong trầm mặc một lát, cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên không gió mà bay, mở ra một nửa.

“Cho nàng đi vào.”

Nữ nhân cung kính đáp, sau đó đẩy đẩy Lâm Nguyệt đi vào.

Lâm Nguyệt giờ phút này tâm tình rối loạn một mảnh, không biết vì sao lại cảm thấy bên trong gian phòng xuất hiện một cỗ áp lực vô hình, nặng nề đè nặng trong lòng nàng, nhưng trong hoàn cảnh này nàng lại không thể lùi bước, chỉ có thể chậm rãi đẩy cửa tiến vào.

Bước vào phòng, Lâm Nguyệt cảm thấy cỗ áp lực đó ngày càng rõ ràng, nhưng vì không biết hoàn cảnh lúc này nên nàng không dám ngẩng đầu, cúi thấp đầu đi vài bước, sau đó đứng im không nói.

“Yến nhi nói con đã nghĩ thông suốt, con thật đúng là nghĩ thông suốt rồi sao?”

Thanh âm dễ nghe lúc này phát ra gần trong gang tấc, Lâm Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt nàng là một người có dung mạo xinh đẹp, thân mặc cung trang đỏ thắm tựa trên nhuyễn tháp tựa tiểu phi tiểu nhân nàng.

Mà thứ làm Lâm Nguyệt kinh ngạc, người kia bộ dạng thể nhưng cùng thanh âm của hần giống nhau, đều là nam nữ khó phân.

Nếu như nói hần là bạn tử, thì mỗi cái giờ tay nhắc chân đều mang theo sự mỉa mai hoặc của nữ tử, còn nếu như nói hần là nữ tử, thì ở cái cổ thon dài của hần lại nhô lên thứ gọi là hầu kết đặc trưng cho nam tử rất rõ ràng.

Thấy Lâm Nguyệt ngây ngốc nhìn bản thân lại không trả lời, người nọ rõ ràng biểu hiện ra thần sắc không vui, cau mày nói: “Nguyệt nhi, phụ thân hỏi con, con đã có thể nghĩ thông suốt rồi sao?”

Phụ thân?

Đây là cha nuôi của khối này thân thể này?

Lâm Nguyệt cả kinh, nhanh chóng thu lại thần thái, lung tung đáp: “Vâng”.

Nàng hiện tại không rõ ràng hoàn cảnh của bản thân, cũng không biết những người này, tuy rằng trong lòng bất an, cũng chỉ có thể tạm thời cúi đầu chịu thua, đợi sau này mới quyết định.

Kiếp trước thân là bộ đội đặc chủng, Lâm Nguyệt đã sớm dưỡng thành tính cách cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra đều có thể bình tĩnh trầm ổn, huống chi nàng vốn là người có tính cách cứng cỏi.

“Tốt, phụ thân quả nhiên không có nhìn lầm con, con là người thông minh, tự nhiên có thể hiểu hết mọi chuyện, thế nào mới là lựa chọn tốt nhất đối với con, cũng là đối với phụ thân tốt nhất.”

“Vâng” Nhìn người nọ cười đến xinh đẹp, Lâm Nguyệt chỉ có tiếp tục giả làm nữ nhi ngoan ngoãn.

Người nọ hiển nhiên đối với thái độ của Lâm Nguyệt rất vừa lòng, đột nhiên đứng dậy đi tới sờ sờ đầu nàng.

Thân thể Lâm Nguyệt hơi hơi cứng đờ, sau đó liền thả lỏng.

Người nọ lại giống như không thấy được, tiếp tục nói: “Nguyệt nhi, con đi theo phụ thân thời gian đã lâu, ở Phong Nguyệt Lâu, nữ nhi đến 13 liền đã bắt đầu treo biển hành nghề, người chắc cũng biết vì sao luôn luôn phụ thân lại bắt con làm như vậy?”

Ta là sao mà biết được?

Lâm Nguyệt cúi thấp đầu lặng lẽ trợn mắt, miệng lại đáp theo: “Nguyệt nhi không biết.”

“Nguyệt nhi?” Thanh âm người nọ mang theo kinh ngạc, sau lại lẳng lặng nhìn Lâm Nguyệt trầm mặc không nói.

Trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, cảm thấy bản thân nhất thời sợ hãi mà lộ ra sơ hở, càng cúi thấp đầu không dám nói nhiều, chỉ mong người trước mắt ngàn vạn lần đừng phát hiện ra manh mối gì.

3. Chương 3: Nàng Là Nữ Phụ

Ngay lúc trong lòng Lâm Nguyệt khẩn trương, người nọ bỗng nhiên thở dài, nói: “Trong lòng con quả nhiên vẫn đang trách phụ thân, lúc trước gặp phụ thân con luôn tự xưng là nữ nhi, bây giờ lại xưng Nguyệt nhi.”

“Con trách cũng thế, hận cũng thế, phụ thân sẽ không để trong lòng, những năm gần đây, phụ thân đối với con thế nào, trong lòng con tự nhiên hiểu được, có lẽ trong lòng con cho rằng phụ thân đối tốt với con là có mục đích, bởi vì con thân mang ngọc tuyệt hương cốt vạn năm khó gặp. Không sai, năm đó phụ thân sở dĩ thu lưu con, lại dùng hết tâm huyết nuôi lớn cũng là vì tư tâm, mà con, trời sinh thân thể ngọc tuyệt hương cốt, vốn là một lô đỉnh tốt nhất, bây giờ con trách phụ thân lợi dụng con, con có từng nghĩ tới, mấy năm nay nếu không có phụ thân bảo hộ, chỉ cái dung mạo đang dần phát triển của con, kết cục của con cũng không biết sẽ như thế nào?”

“Không sai, tư chất của con vô cùng tốt, chẳng những là ngọc tuyệt hương cốt, hơn nữa lại là Băng Linh căn khó gặp, tìm hết Tu Chân Giới cũng khó có được mấy người, đương nhiên sẽ không cam lòng để phụ thân xem như lô đỉnh, tương lai sẽ trở thành người bị xem thường, vậy con có nghĩ tới, nếu cho con vào tu chân môn phái, con thật sự có thể an tâm mà tu luyện, đột phá? Thân là lô đỉnh thể chất, không cần nói là ở Tu Chân Giới, cho dù cho con có là người bình thường, dựa vào cái dung mạo này của con cũng sẽ không an ổn được cả đời! Phụ thân tuy là có tư tâm, nhưng trở thành cao giai tu sĩ phụ thuộc cũng là con đường tốt nhất cho con.”

“Lão tổ Hoan Hỉ Tông Niêm Hoa là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, nếu con đi theo ông ấy, sau này tự nhiên sẽ trở thành một người trên vạn người, hơn nữa Niêm Hoa lão tổ là người thương hương tiếc ngọc, con lại là ngọc tuyệt hương thể hiếm gặp được trong truyền thuyết, ông ta tự nhiên sẽ không bạc đãi con., ít ra có thể hoàn thành được tâm nguyện nhiều năm của ta, Bạch Ngọc Điệp ta đã bị biếm đến nơi này nhiều năm, bây giờ cũng là lúc nên trở về.”

Thanh âm Bạch Ngọc Điệp dần dần nhỏ lại, hần quay đầu ra cửa sổ, lặng im không nói.

Nội tâm Lâm Nguyệt bởi vì những gì hần nói nãy giờ mà nổi sóng ầm ầm.

Ngọc tuyệt hương cốt, lô đỉnh, Tu Chân Giới, Lão chủ Phong Nguyệt Lâu Bạch Ngọc Điệp, Lão tổ Hoan Hỉ Tông Niêm Hoa.

Đây rõ ràng là tình tiết trong một quyển sách tên Đặc công nữ tiên thể loại tu chân nữ cường văn mà nàng từng xem ở thế kỉ hai mươi mốt!

Khó trách nàng lại cảm thấy những lời Bạch Ngọc Diệp nói này giờ lại quen thuộc đến vậy.

Trong đặc công nữ tiên, đường nữ Bạch Như Nguyệt của lâu chủ Phong Nguyệt Lâu Bạch Ngọc Diệp là nữ phụ, trời sinh thể chất ngọc tuyết hương cốt lô đỉnh vạn năm khó gặp, dung mạo lại thuộc hàng khuynh quốc khuynh thành, là kiểu nữ phụ bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm lại ác độc.

Trong sách ngay từ đầu đã nói Bạch Như Nguyệt không cam lòng trở thành lô đỉnh, bị Niêm Hoa Lão tổ phái người đuổi đi, sau được đệ tử của môn phái lòng tu chân Côn Luân cứu, nàng thân mang một tư chất Băng Linh căn vô cùng tốt, sau này thuận lợi tiến vào Côn Luân trở thành đệ tử nội môn, nghiệt duyên của nàng và nữ chủ Diệp Khuynh Tuyết cũng bắt đầu ở Côn Luân.

Nữ chủ Diệp Khuynh Tuyết là thứ nữ ở trong một gia tộc tu chân nhỏ thuộc La Châu thành, tướng mạo bình thường, tư chất cũng thường thường, là tư chất tam linh căn bao gồm Thủy, Hỏa, Mộc, có thể nói nếu không có gì ngoài ý muốn, suốt cuộc đời Diệp Khuynh Tuyết không thể nào đột phá được Kim Đan, dù sao bản thân tu sĩ chú trọng nhất là tư chất, nếu như tư chất không tốt, tu luyện đến hậu kỳ tự nhiên sẽ không thể tiếp tục đột phá, giống như tư chất của Diệp Khuynh Tuyết, nếu không có gì ngoài ý muốn, xem như cả đời sẽ dừng lại ở Trúc Cơ kỳ, trừ khi có thiên đại cơ duyên gì gì đó.

Nhưng mà, bởi vì ở trong tiểu thuyết Diệp Khuynh Tuyết là nữ chủ, nàng ta đương nhiên là thuộc loại người sau.

4. Chương 4: Kết Cục Của Nữ Phụ

Trong sách nói, Diệp Khuynh Tuyết trước kia bị tỷ tỷ dòng chính thất cùng cha khác mẹ đẩy xuống hồ mà chết, sau đó một nữ đặc công sống ở thế kỷ hai mươi mốt xuyên vào thân xác của nàng ta, thế nên Diệp Khuynh Tuyết nhất gan tự ti không còn nữa, thay vào đó là một Diệp Khuynh Tuyết lãnh khốc vô tình, sát phạt quyết đoán.

Sau khi xuyên đến, vì để thoát khỏi sự khống chế của mẹ cả dòng chính, nàng ta đã tìm cách để trở thành đệ tử của môn phái Côn Luân, dựa vào Bàn Tay Vàng mà tác giả cấp cho nữ chủ, từng bước từng bước bò lên trên, tỏa ra kim quang lóa mắt lôi cuốn một đám nam nhân xuất sắc vây quanh, cuối cùng đem nữ phụ dẫm nát dưới chân, lại cùng với nam chủ phi thăng thành công.

Nói đến Bạch Như Nguyệt, thân là nữ phụ, tác giả cho “nàng” vào phái Côn Luân mục đích duy nhất chính là làm đá kê chân. Sau khi Bạch Như Nguyệt trở thành đệ tử của Côn Luân phái, vì vừa có tư chất vô cùng tốt, dung mạo lại cực kì xinh đẹp, lúc đầu ở trong môn phái liền náo loạn thành một đoàn. Lại nói lúc “nàng” giáp mặt với nữ chủ Diệp Khuynh Tuyết, sử dụng thân phận đệ tử Côn Luân phái, chẳng những đoạt đi Trung Phẩm pháp khí mà Diệp Khuynh Tuyết nhìn trúng, còn hung hăng nhục nhã nàng ta một phen, “nàng” và Diệp Khuynh Tuyết liền kết thù kết oán.

Sau này bởi vì “nàng” yêu thầm nam chủ là đại sư huynh Liên Thành của Côn Luân phái, lại ghen tị với Diệp Khuynh Tuyết hấp dẫn được sự chú ý của nam chủ, liền làm ra không ít việc độc ác để hãm hại, nhưng mà Diệp Khuynh Tuyết là nữ chủ, những tiểu xảo nhỏ nhỏ đó làm sao có tác dụng với nàng ta, chẳng những không hãm hại được Diệp Khuynh Tuyết, ngược lại còn bị nàng ta vạch trần bộ mặt thật, đại sư huynh đối với “nàng” càng thêm chán ghét.

Từ lúc tiểu thuyết bắt đầu đến khi kết thúc, trừ bỏ việc bị Diệp Khuynh Tuyết vạch trần bộ mặt thật, ngoài ra cũng không còn sự việc nào làm tổn thương đến “nàng”, nếu như Bạch Như Nguyệt vào thời điểm đó có thể hiểu ra, có lẽ cuối cùng cũng sẽ không rơi vào cái kia. Nhưng “nàng” là nữ phụ, dưới Bàn Tay Vàng của tác giả, chẳng những không tỉnh ngộ, ngược lại ngày càng cố gắng hãm hại nữ chủ, càng đánh càng hăng, càng bại càng chiến, vô tình đem lại cho nữ chủ rất nhiều lợi thế, sau này bởi vì bị nam chủ cùng nữ chủ

kích thích quá độ, trước mặt mọi người dám ra tay đâm nữ chủ bị thương, kết cục đương nhiên là bị nữ chủ cùng nam chủ liên thủ ném vào địa ngục Ma Hải, rơi vào cái kết cục hồn bay phách tán.

Nữ phụ ác độc đã chết, kết thúc của nam chủ nữ chủ tất nhiên sẽ HE, thân là độc giả, tâm tình của Lâm Nguyệt vào lúc đọc đến đó rất là vui vẻ .

Nhưng nếu chính nàng tự nhiên lại trở thành nữ phụ ác độc trong tiểu thuyết, hỏi làm sao mà nàng có thể vui vẻ cho được!

Trong sách nữ chủ thuộc bên chính diện, độc giả tự nhiên là theo phe nữ chủ . Bây giờ nàng trở thành nữ phụ ác độc, nghĩ đến sau này mình sẽ chết ở trong tay nam chủ và nữ chủ, mồ hôi lạnh liền chảy ròng ròng.

Nàng vốn tưởng rằng bản thân xuyên đến một cái thế giới vô danh, vậy nếu nơi này đúng là thanh lâu như lời nói, có lẽ về sau nàng cứ ở đây bán nghệ, giữ một thân trong sạch đến khi hiểu hết được cái thế giới này, sau đó liền nghĩ biện pháp để rời đi, nhưng muốn ra khỏi đây chắc chắn không đơn giản như nàng suy nghĩ , bây giờ bản thân xuyên đến một cái thế giới trong tiểu thuyết, lại đóng vai nữ phụ, sau này còn chết trên tay nữ chủ!

Nghĩ tới đây lòng nàng hoảng loạn không thôi, mãi không thể bình tĩnh được, Bạch Ngọc Điệp ra khỏi phòng lúc nào nàng cũng không chú ý, cho đến khi nữ nhân chờ ngoài viện kia bước vào, nàng mới có thể hồi phục lại tinh thần.

5. Chương 5: Bàn Tay Vàng Của Nữ Phụ

“Ta vừa kêu người mang một thùng nước ấm đến cho người, nhớ tắm rửa, sau đó bôi thuốc trị thương, một tiểu cô nương xinh đẹp như người không nên có sẹo !”

Liễu Yến Nhi nhàn nhạt nói, thuận tay cầm một cái bình thuốc nhỏ để trên bàn, rồi bước ra ngoài.

Một lát sau, quả nhiên có người đem nước ấm cùng y phục đến. Bọn họ vừa ra ngoài, Lâm Nguyệt liền giãy dụa đứng lên, sau đó đem y phục dính đầy máu trên người cởi ra .

Vừa mới đem y phục cởi ra, đập vào mắt nàng là một thân thể gầy nhỏ giăng đầy các vết thương, làm cho Lâm Nguyệt không khỏi hít sâu vào một hơi.

Tuy rằng sau khi nàng xuyên không, khối thân thể này luôn đau đớn không ngừng, nhưng Lâm Nguyệt cũng không có nghĩ đến bản thân lại bị thương nghiêm trọng đến vậy, có lẽ lúc nàng xuyên vào thân thể này, nguyên chủ đã sớm bị đánh chết.

Cố nén đau đớn, Lâm Nguyệt đem thân thể nho nhỏ của mình vùi vào trong nước ấm lau rửa một lần, lại vươn tay lấy lọ thuốc đặt ở trên bàn đổ ra một ít chất lỏng màu xanh nhạt, cẩn thận bôi lên vết thương, sau đó lại đem y phục sạch sẽ mặc vào.

Dù không biết thuốc này làm từ cái gì, nhưng có vẻ rất hữu hiệu, bôi lên vết thương có cảm giác man mát , thoải mái vô cùng, cơn đau vừa rồi cũng tan biến gần hết.

Đến lúc này, Lâm Nguyệt mới miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, nàng chậm rãi đi đến bàn trang điểm gần đó, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt của nữ hài trong gương.

Phản chiếu trong gương là dung mạo có nét trẻ con, vì tuổi còn nhỏ, cơ thể cũng chưa có hoàn toàn phát triển, khuôn mặt trái xoan, mắt hạnh to tròn, cái mũi cao, môi anh đào chúm chím, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi không tí vết.

Tuy rằng đối với dung mạo của khối thân thể này, Lâm Nguyệt đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này tận mắt thấy cũng không khỏi sửng sốt.

Ngũ quan không một tia khuyết điểm, khí chất nhu nhược, cho dù còn chưa hoàn toàn phát triển, cũng đã có vài phần khuynh quốc khuynh thành, mềm mại đáng yêu. Quả nhiên không hổ là nữ phụ, dung mạo như vậy, có thể xem như là Bàn Tay Vàng mà tác giả ban cho?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt không khỏi cười chua xót, đối với khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này, nàng lại không có một điểm cao hứng, ngược lại càng cảm thấy bất an.

Nàng nhớ trong tiểu thuyết, thân là nữ phụ, Bạch Như Nguyệt quả thật có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nữ chủ Diệp Khuynh Tuyết cùng lắm cũng chỉ xem là thanh tú, nhưng vì nữ chủ đã trùng sinh lại một lần, lại bởi vì kiếp trước là đặc công, cho nên nàng ta có khí chất trầm ổn, đôi mắt sáng ngời, những người tiếp cận nàng ta đều không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Nữ phụ Bạch Như Nguyệt mặc dù có dung mạo xinh đẹp, một bộ dáng Bạch Liên Hoa nhu nhược, nhưng kỹ thuật diễn kịch lại quá mức giả dối, đầu óc ngu xuẩn, cho dù dung mạo của “nàng” có làm cho người ta cho người ta nhất thời kinh diễm, nhưng nếu như quen biết lâu dần mà biết rõ bản chất, bọn họ liền tránh xa.

Đây cũng là lý do nữ phụ bại bởi tay nữ chủ, nữ chủ tướng mạo thường thường, lại giống như ánh sáng trong đêm tối, hấp dẫn người khác tự chủ được mà tiếp cận, thăm dò. Bên ngoài của nữ phụ giống như cái bình hoa, chỉ có thể làm người ta nhất thời mê hoặc, nhưng cuối cùng lại không thoát khỏi số phận.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ, nàng không phải Bạch Như Nguyệt, nhưng việc nàng xuyên đến đây lại không thay đổi được bánh xe vận mệnh, nếu như nàng không làm cái gì, phỏng chừng sau này cái nàng phải đối mặt vẫn là kết cục kia.

Bây giờ tình tiết trong sách chỉ vừa mới bắt đầu, nữ chủ vẫn chưa có xuyên đến, cho nên chắc chắn trong thời gian này nàng phải làm một việc gì đó để có thể giữ lại được cái mạng nhỏ này.

Đặc công nữ tiên viết về cuộc sống xung quanh nữ chủ, thân là nữ phụ, Bạch Như Nguyệt ở Phong Nguyệt Lâu chỉ được nhắc đến sơ sơ, theo nà g nhớ, lúc Bạch Như Nguyệt chưa có rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, sự tình xảy ra như thế này.....

6. Chương 6: Ngụy Cơ Tương Lâm

Bởi vì Bạch Như Nguyệt không cam lòng trở thành lô đỉnh, lại không chịu tu luyện công pháp Ngọc Nữ Linh Quyết mà dưỡng phụ Bạch Ngọc Diệp đưa cho, cho nên mới chọc giận hắn, sau khi bị trừng phạt bằng roi đến dở sống dở chết, liền bị ném tới sài phòng tự sinh tự diệt. Sau này do bị thương quá nghiêm trọng, nên được thả ra dưỡng thương, nhưng vì Bạch Ngọc Diệp đối nàng không yên tâm, vào lúc nàng hôn mê, đã gửi thư cho Lão tổ Hoan Hi Tông Niêm Hoa, cùng ông ta thỏa thuận thời điểm giao dịch.

Niêm Hoa lão tổ biết được Bạch Như Nguyệt là người có tư chất Ngọc Tuyết hương cốt vạn năm khó gặp trong truyền thuyết, nhất thời vui mừng quá đỗi, phái đệ tử tự mình đi đón tiếp.

Lại không biết đệ tử mà mình phái đi là gian tế của Ma Cung, khi đón được Bạch Như Nguyệt, tất nhiên sẽ không đưa về cho Hoan Hi Tông, mà trực tiếp đem “nàng” trở thành lô đỉnh để hút nguyên khí, cứ tưởng rằng Bạch Như Nguyệt sẽ chết oan uổng, vừa khéo lúc đó lại có đệ tử của Côn Luân đi ngang qua ra tay cứu giúp.

Tuy Bạch Như Nguyệt đã được cứu, nhưng chung quy đã không còn là xử nữ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao dù nàng có tư chất Bằng Linh căn, cũng không thể trở thành đệ tử thân truyền của Côn Luân phái mà chỉ có thể trở thành đệ tử nội môn.

Bạch Như Nguyệt một lòng ái mộ đại sư huynh Liên Thành của Côn Luân phái, nhưng hắn ta bởi vì nhìn ra nàng được nàng đã không còn là xử nữ, đối với nàng luôn luôn chán ghét.

Nữ chủ Diệp Khuynh Tuyết luôn luôn có một đồng nam nhân nổi tiếng vây quanh, thậm chí còn cùng Ma Cung thiếu chủ giằng dụa không rõ, lại được Liên Thành tìm mọi cách che chở, điều này làm cho Bạch Như

Nguyệt cảm thấy bất công bị ghen tị che mờ mắt, tâm lý cũng trở nên vẩn vơ, ghen ghét với Diệp Khuynh Tuyết, sau đó liền bước vào vực sâu không lối thoát.

Hiện tại nàng trở thành Bạch Như Nguyệt, tất nhiên sẽ không để mấy chuyện đó phát sinh, trước tiên phải rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, triệt để thay đổi diễn biến tiếp theo, bằng không, chờ đón nàng vẫn là cái kết cục bị tên gian tế kia phá thân.

Thân là Tấn nhân loại của thế kỷ hai mươi mốt, Lâm Nguyệt đối với lần đầu tiên của bản thân cũng chẳng coi trọng bao nhiêu, nhưng nếu đã là một người phụ nữ, không không tự nhiên lại bị một người xa lạ cưỡng bạo, cũng khó có thể tiếp nhận.

Huống chi nơi này là Tu Chân thế giới, còn chưa lên được Kết Đan đã bị phá thân, đối với tu luyện sẽ ảnh hưởng rất lớn, cho nên nếu muốn thoát khỏi vận mệnh vật hi sinh, nàng phải trở nên thật mạnh mẽ. thật cường đại mới có thể nắm trong tay số phận của mình!

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt hung hăng nắm chặt tay, sau đó liền ổn định lại tâm tình, cẩn thận đem đầu đuôi câu chuyện nhớ lại một lần.

Trong sách nhắc tới, thời điểm Bạch Như Nguyệt bị ném vào sài phòng liền ngất đi, thẳng đến khi Bạch Ngọc Diệp mang nàng ra chữa thương. khoảng thời gian nàng hôn mê trong sài phòng vẩn vẩn ba ngày, ra ngoài được hai, nàng liền bị ma đạo gian tế mang đi.

Mà hiện tại bởi vì nàng xuyên không đến trước thời điểm hôn mê tỉnh lại hai ngày, cũng giảm bớt tình tiết được Bạch Ngọc Diệp tự mình chữa thương, kịch bản đã bị nàng thay đổi một đoạn.

Bất quá Lâm Nguyệt cũng không có vui mừng gì, bởi vì trong tiểu thuyết miêu tả, Bạch Ngọc Diệp kia là nam nhân có tính cách âm trầm lại đa nghi, để đạt được mục đích hắn ta không tiếc hi sinh mọi thứ, có lẽ sẽ không bởi vì nàng cúi đầu chịu thua mà dễ dàng buông tha, hơn nữa vừa rồi hắn cũng không có mang ra Ngọc Nữ Linh Quyết cho nàng tiếp tục tu luyện, hẳn là trong lòng đã quyết định đem nàng giao cho Niêm Hoa Lão tổ rồi.

Nàng phải đào tẩu trước lúc Niêm Hoa Lão tổ phái người đến đón, từ giờ đến lúc tên gian tế kia đến còn thời gian 3 ngày, trong ba ngày này, nàng phải nghĩ biện pháp rời đi, sau đó mới tỉnh tiếp.

Nhưng nàng phải làm như thế nào mới có thể dễ dàng rời đi?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt không khỏi rầu rĩ.

Khổ sở suy nghĩ nửa ngày, Lâm Nguyệt phát hiện bản thân cho dù là một chút biện pháp cũng không có.

7. Chương 7: Khổ Sở Suy Nghĩ Đối Sách

Nếu đây là thế giới bình thường, dựa vào việc bản thân đã từng là bộ đội đặc chủng, có lẽ nàng sẽ dễ dàng trốn thoát. Nhưng đây lại là Tu Chân thế giới, Bạch Ngọc Diệp là người tu chân, nàng bất quá cũng là người bình thường, còn là một nữ tử hai tay trói gà không chặt, muốn chạy trốn càng thêm khó khăn.

Trốn hay là không trốn?

Lâm Nguyệt lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nếu không trốn, có khả năng sẽ lại giống như trong tiểu thuyết, rơi vào tay ma đạo gian tế. Còn nếu trốn, vạn nhất mà bị Bạch Ngọc Diệp phát hiện, không biết cái tên tâm ngoan thủ lạt đó sẽ xử lý nàng thế nào?

Nhớ tới trong sách miêu tả Bạch Ngọc Diệp là người thủ đoạn tàn nhẫn, Lâm Nguyệt không khỏi rùng mình.

Nhất định phải chạy trốn, hơn nữa càng không thể bị Bạch Ngọc Diệp phát hiện!

Nàng không nghĩ để vận mệnh nắm bắt, hóa giải nguy cơ lần này có thể thay đổi tình tiết trong tiểu thuyết, chuyện này có quan hệ đến vận mệnh ngày sau, nàng nhất định phải làm được!

Nếu cứ để vận mệnh mặc sức xoay chuyển , bảo nàng sao có thể cam tâm cho được?

Với tính cách kiên cường thà gãy chứ không cong của Lâm Nguyệt, ở kiếp trước bởi vì bị người bán khác đứng rơi vào tay tên trùm thuốc phiện trở thành con tin, vì không liên lụy đến đồng đội, nàng liền không tiếc mạng chần ngang họng súng của hắn ta!

Vì vậy cho nên nàng mới có thể xuyên không.

Hiện thời nàng tuy rằng lâm vào gian nan khốn cảnh, nhưng vẫn còn chưa liên quan đến sinh tử đâu? Cho nên chắc chắn phải tìm ra một con đường sống.

Bất quá, nếu trong vòng ba ngày nàng không trốn thoát được, mà lại bị rơi vào tay của tên gian tế kia, vậy thì khó nói rồi. Tuy rằng trong tiểu thuyết nói nàng cho dù mất trong sạch cuối cùng vẫn được Côn Luân đệ tử cứu, nhưng hiện tại nàng đã đem nội dung câu chuyện thay đổi, ai biết tên ma tu kia có mò đến trước vài ngày không? Nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ nàng đợi không được cùng nữ chủ gặp mặt thì đã thành vật hi sinh rồi !

Cho nên nàng sẽ không để người khác nắm trong tay vận mệnh của mình, càng không thể ngây ngốc ở chỗ này chờ đến lúc được Côn Luân đệ tử cứu!

Nhưng phải làm như thế nào mới có thể trốn thoát thành công?Chờ đến lúc Bạch Ngọc Diệp không để ý sau đó trốn đi tuyệt đối không dễ dàng, nếu nàng đoán không sai tuy rằng bởi vì nàng thỏa hiệp làm cho Bạch Ngọc Diệp tỏ vẻ yên tâm một chút, kỳ thực trong lòng hắn đối nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng , bằng không cũng sẽ không phí sức nói với nàng nhiều như vậy, hơn nữa hạ chiêu bài cảm tình gì đó.

Lấy tâm cơ của Bạch Ngọc Diệp,nếu hắn đã đem tình cảm giữa cha và con gái ra nói, chỉ sợ rằng trong lòng đã quyết định mang nàng tặng cho Niêm Hoa Lão tổ rồi , bằng không tu sĩ như hắn cần gì phải cùng một cái dưỡng nữ trên danh nghĩa phí vô mồm như vậy?

Nói nhiều như vậy, chính là vì nàng còn có giá trị lợi dụng, hi vọng nàng sau này ở trước mặt Niêm Hoa Lão tổ vì hắn nói tốt vài câu.

Nghĩ đến đây,lòng Lâm Nguyệt vừa động, hai mắt tỏa sáng.

Giá trị lợi dụng, không sai chính là điểm này!

Theo nàng nhớ,trong sách có nhắc tới việc Bạch Ngọc Diệp đối với dưỡng nữ Bạch Như Nguyệt xuất hiện một thứ tình cảm không nên có, sau này khi hắn thành công Kết Đan vô tình gặp lại Bạch Như Nguyệt lúc này đã là Côn Luân đệ tử, cũng vì Bạch Như Nguyệt sinh sự với nữ chủ,hắn ở Thánh Nguyệt bị nữ chủ nam chủ cùng nhau tiêu diệt, sau đó giá họa cho Bạch Như Nguyệt, làm cho Bạch Như Nguyệt bị hiểu lầm là hấp thụ dương khí của yêu nữ, cuối cùng bị trục xuất khỏi Côn Luân, không lâu sau, cũng bị nữ chủ cùng nam chủ hại chết.

Mặc kệ sau này tình tiết sẽ diễn biến ra sao,trong lòng Bạch Ngọc Diệp có phải hay không sinh tình cảm với nàng , đều gạt bỏ hết,hiện tại hắn tổng nàng cho Niêm Hoa Lão tổ làm lô đỉnh để đổi lấy lợi ích cho mình ,cho nên Lâm Nguyệt đối với việc Bạch Ngọc Diệp nổi lòng thương thả nàng rời đi cũng không ôm tí hi vọng gì.

Nàng chính là muốn lợi dụng tình cảm của Bạch Ngọc Diệp đối với nàng mà chính hắn còn chưa nhận ra,để đổi lấy một điểm cơ hội mà thôi.

Tư chất của nàng tuy rằng tốt, nhưng nhỏ đã bị Bạch Ngọc Diệp nuôi dưỡng ở Phong Nguyệt Lâu, không hề được tiếp xúc qua công pháp tu chân ,chỉ có duy nhất một quyển Ngọc Nữ Linh Quyết nhưng nó lại là lô đỉnh công pháp, hơn nữa bởi vì nàng đã sớm phát hiện mục đích của Bạch Ngọc Diệp,nên không có tu luyện.

Nói cách khác nàng hiện tại chính là một người bình thường không hơn.

Đương nhiên, người thường cũng có ưu điểm của người thường, ít nhất bây giờ nàng còn là một người bình thường, Bạch Ngọc Diệp cũng sẽ không quá mức để ý, nàng có thể lợi dụng điểm này để đạt được mục đích, nếu như nhớ không lầm, nàng hiện tại chỉ có một cơ hội duy nhất là ở phía sau hoa viên Phong Nguyệt Lâu.

8. Chương 8: Quyết Định Cướp Đoạt Cơ Duyên

Nàng nhớ trong sách có nhắc tới hậu viên của Phong Nguyệt Lâu có một trận pháp thiên nhiên vĩ đại, bên trong là một động phủ cổ tu Đại Năng, mà lối vào duy nhất thông với cái động phủ đó lại là một núi giả lớn nằm ở sau hoa viên của Phong Nguyệt Lâu.

Quan trọng nhất, bí mật đó đến cả Bạch Ngọc Điệp cũng không biết, là do sau này nữ chủ bị người đuổi giết, đánh bậy đánh bạ xông vào, bên trong đến được một cái Giới Tử Không Gian sâu chuỗi, trong không gian có một Dược Viên, lại có vô số Linh Dược tâm đắc đã tuyệt tích ở Tu Chân Giới do các tu sĩ thời xưa luyện thành.

Bất quá nữ chủ mang trên người thần khí không gian nghịch thiên có thể thăng cấp, cho nên đối với cái Giới Tử Không Gian cùng Dược viên kia cũng không có quá mức coi trọng, nhưng ở trong không gian đó đều là phương thuốc dân gian cùng các công thức luyện đan tâm đắc, giúp cho nữ chủ chỉ trong mấy chục năm liền đã trở thành Cửu Phẩm Luyện Đan Đại Sư.

Làm cho Lâm Nguyệt động tâm chính là cổ tu Đại Năng lưu lại Hư Vô Chân Hỏa đứng thứ ba trong Thiên Địa Di Hỏa của cái Giới Tử Không Gian kia, trong sách nói sau khi nữ chủ chiếm được Hư Vô Chân Hỏa, thực lực tăng lên đáng kể, hơn nữa còn thành công kết Kim Đan, sau này nhờ có Hư Vô Chân Hỏa, nữ chủ ngày càng cường đại.

Nghĩ đến đoạn này, Lâm Nguyệt kích động đến nỗi trái tim cũng không nhin nổi bang bang nhảy lên.

Nếu như kế hoạch này thành công, chẳng những nàng có thể đào tẩu, lại có thể có được thiên đại cơ duyên!

Hiện tại kịch tình mới vừa bắt đầu, tình tiết nữ chủ đánh bậy đánh bạ đến nơi đây con vài năm nữa mới xảy ra, không có nữ chủ ở đây, mà nàng lại thuận lợi xong việc, có thể sẽ đem cơ duyên này chiếm hết.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt này cảm thấy cả người nóng lên, máu trong mạch sôi trào.

Bất kể như thế nào, Lâm Nguyệt cũng muốn thử một lần, không nói hiện tại nguy cơ đang rơi xuống đầu nàng, huống chi lại có cơ hội đem cơ duyên của nữ chủ cướp đi, làm yếu bớt thực lực của nàng ta, làm sao nàng có thể lỡ mất.

Không phải là nàng ích kỷ, nhưng bởi vì nàng là nữ phụ, chuyện nữ phụ cùng nữ chủ có thể tạo ra quan hệ tốt nàng cũng đã từng cân nhắc qua, nhưng nghĩ đến đối phương là một nữ chủ tâm ngoan thủ lạt, nàng liền loại bỏ.

Lâm Nguyệt cẩn thận nghiêm túc hồi tưởng lại tình tiết trong sách một chút, chợt phát hiện, ông trời đối với mỗi người đều công bằng như nhau, cơ duyên của người nào, người đó có, quan trọng nhất chính là người có phát hiện hay không mà thôi!

Nếu như nàng không là xem qua quyển tiểu thuyết này, nếu như nàng là chính là Bạch Như Nguyệt, lại biết bên cạnh bản thân có một Đại cơ duyên to lớn như vậy, thì làm sao có thể bỏ lỡ?

Nhớ tới trong sách nữ chủ đánh bậy đánh bạ cứ nhiên có được Đại Cơ Duyên nhe vậy, nữ phụ Bạch Như Nguyệt ở đây sinh sống hơn mười năm lại không biết Lâm Nguyệt không khỏi thở dài, quả nhiên là nữ chủ cùng nữ phụ khác nhau sao?

Bất kể như thế nào, Lâm Nguyệt nhất định phải đem cơ duyên lần này nắm trong tay, không cần nói đến Hư Vô Chân Hỏa cùng các công thức luyện đan tâm đắc, chính là cái Linh Dược Giới Tử Không Gian kia về sau có lẽ sẽ là canh tay phải của nàng, nàng không phải là nữ chủ, tất nhiên không có Thần Khí Không Gian nghịch thiên, cho nên cái Giới Tử Không Gian đối với nàng rất có lực hấp dẫn.

Trong lòng có quyết đoán, Lâm Nguyệt tạm thời thả lỏng tâm tình nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hiện tại nàng đang bị thương, tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng vì không để Bạch Ngọc Điệp nghi ngờ, nàng phải kiểm chế nội tâm bất an, chờ nghỉ ngơi cho tốt mới có đủ tinh lực để làm việc tiếp theo.

Nàng không dám xem nhẹ tra tuệ của cổ nhân, xuyên không trong tiểu thuyết, tình tiết nữ chủ sau khi xuyên qua đem cổ nhân đùa giỡn, bắt quá là do tác giả ảo tưởng thôi, cổ nhân cho dù sống trong thời đại khoa học kỹ thuật lạc hậu, nhưng không có công nghệ cao cũng không có nghĩa rằng họ không có trí tuệ.

Nhất là loại người tâm cơ thâm trầm giống như Bạch Ngọc Diệp, Lâm Nguyệt không dám cho rằng bản thân so với đối phương thông minh bao nhiêu.

Tại đây thế giới hoàn toàn xa lạ này, thân là người từ ngoài đến nàng phải càng thêm cẩn thận, náo động sẽ chỉ làm bản thân bị chết nhanh hơn thôi.

9. Chương 9: Nữ Phụ Không Phải Là Vật Hi Sinh

Bởi vì thân thể vốn yếu ớt lại phải chịu phạt, tuy rằng trong lòng Lâm Nguyệt bất an nhưng vẫn cứ ngủ mê man đến khi bị Liễu Yến Nhi đánh thức.

“Lâu chủ kêu người chuẩn bị cho tốt, chút nữa đến gặp ngài ấy.”

Thanh âm của Liễu Yến Nhi nhàn nhạt, trên khuôn mặt mặt đầy son phấn tựa hồ không chút biểu cảm, nhưng Lâm Nguyệt vẫn nhận ra trong mắt nàng ta mị mị chứa đầy ghen tị cùng địch ý.

Hiểu được cái địch ý này từ đâu tới, Lâm Nguyệt nhất thời cười khổ.

Nếu nói trong tiểu thuyết Bạch Như Nguyệt là nữ phụ, vậy thì Liễu Yến Nhi này là một vật hi sinh trung thành.

Trong sách, lời thoại của Liễu Yến Nhi không nhiều lắm, nàng ta cùng Bạch Như Nguyệt giống nhau đều được Bạch Ngọc Diệp mang về Phong Nguyệt Lâu, bắt đồng ở chỗ Bạch Ngọc Diệp thời điểm nàng ta được Bạch Ngọc Diệp mang về đã là tiểu cô nương mười tám tuổi, còn Bạch Như Nguyệt lúc đó mới chỉ một đứa trẻ mới sinh.

Liễu Yến Nhi nguyên lai là tiểu thiếp của một gia đình giàu có, sau khi được Bạch Ngọc Diệp cứu liền điên cuồng mê luyến hắn ta, tư chất vốn là song linh căn, lại cam tâm tình nguyện trở thành lô đỉnh luyện công của Bạch Ngọc Diệp, hơn nữa đối với dưỡng nữ Bạch Như Nguyệt ghen ghét không thôi.

Bởi vì ghen ghét, thời điểm Liễu Yến Nhi phát hiện tên gian tế kia là ma tu chẳng những không có nhắc nhở Bạch Ngọc Diệp, còn tận lực đem chuyện Bạch Như Nguyệt có thân thể Ngọc Tuyệt hương cốt cho tên ma tu kia biết, muốn mượn tay ma tu hủy đi Bạch Như Nguyệt.

Có thể nói, kế hoạch của Liễu Yến Nhi quả thật đã thành công một nửa, nếu như Côn Luân đệ tử kia không trong hợp đi qua giải cứu, có lẽ Bạch Như Nguyệt đã mất mạng.

Sau này ma đạo gian tế kia bị Côn Luân đệ tử giết chết, Bạch Như Nguyệt lại không có tung tích, làm cho Niêm Hoa Lão tổ giận dữ, lúc Bạch Ngọc Diệp tra hỏi phát hiện chuyện này liên quan đến Liễu Yến Nhi, trong cơn giận dữ, đem Liễu Yến Nhi đánh cho hồn bay phách tán, hóa thành tro bụi.

Nghĩ đến kết cục của Liễu Yến Nhi, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy cả người rét run, một lần nữa nhắc nhở bản thân, sống ở thời đại này phải đề dặt cẩn thận trong mọi việc, tuyệt đối không thể có nửa điểm sai lầm.

Mang theo một bụng tâm sự, Lâm Nguyệt nhanh tay rửa mặt chải đầu qua loa một chút, sau đó kiểm tra lại thương tích trên người, phát hiện sau khi bôi được liệu kia miệng vết thương đã có dấu hiệu khép lại, mới an tâm mở cửa đi ra ngoài.

Liễu Yến Nhi đứng ở ngoài cửa, lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn thấy dung mạo không son phấn nhưng vẫn xinh đẹp xuất trần của Lâm Nguyệt, ánh mắt càng thêm âm trầm.

Trong lòng Liễu Yến Nhi ghen tị ra sao, Lâm Nguyệt như thế nào lại không biết? Bắt quá nàng lựa chọn làm như không nhìn thấy.

Đối với khối thân thể tuổi còn nhỏ nhưng đã có dung mạo vô song này, Lâm Nguyệt cũng thật bất đắc dĩ. Kỳ thực có thể trở thành lô đỉnh chuyên dụng của Bạch Ngọc Diệp, bộ dạng hiện tại của Liễu Yến Nhi coi như không sai biệt lắm, khác biệt ở chỗ nàng ta lại đi ganh đua với nữ phụ mà tác giả tốn công xây dựng nên mà thôi.

Cho nên nói, nguyên tắc của người thường ở trong tu chân nữ cường văn là như thế này, người có thể cùng nữ chủ so sánh dung mạo, nhưng cũng tuyệt đối không nên cùng nữ phụ so đo, bởi vì loại loại văn này xây dựng nên nhân vật chính hay còn gọi là nữ chủ cùng lắm cũng chỉ có dung mạo thanh tú, mà nữ phụ lại đẹp xuất trần khi ai sánh bằng, hiện tại Lâm Nguyệt lại sắm vai nữ phụ tuyệt sắc vô song trong quyển tiểu thuyết này, vật hi sinh trung thành không có đất diễn như Liễu Yến Nhi làm sao có thể so sánh?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt âm thầm hung hăng hỏi thăm mười tám đời tổ tông như tác giả một phen, làm đá kê chân chuyên dụng cho nữ chủ đã đủ bị thống, còn phải chịu đựng ánh mắt ghen ghét mọi nơi mọi lúc, đây là đang lo lắng nàng tìm đường chết quá chậm phải không?

Nhớ lại sau này thể chất đặc thù của Bạch Như Nguyệt bị nữ chủ phát hủy, lại bị Ma Cung lão tổ bắt đi làm tù binh, Lâm Nguyệt thật sự muốn chết tâm!

“Ngơ ngác cái gì? Còn không mau đi vào? Chẳng lẽ còn muốn lâu chủ tự mình ra đón tiếp người sao?”

Nghe thanh âm hơi châm chọc của Liễu Yến Nhi vang lên, Lâm Nguyệt mới phát hiện mình đã đến sân viện của Bạch Ngọc Diệp.

10. Chương 10: Tình Tiết Thay Đổi

“Nguyệt nhi, đã cảm thấy tốt hơn chưa?”

Bước qua viện môn, Lâm Nguyệt liền nghe được thanh âm nhàn nhạt của Bạch Ngọc Diệp truyền đến, nàng vừa ngừng đầu đã nhìn thấy hắn đang đứng khoanh tay đón gió ở trong sân.

“Đa tạ phụ thân quan tâm, vết thương của Nguyệt nhi sau một ngày nghỉ ngơi đã tốt hơn nhiều.”

Lâm Nguyệt vẫn cúi thấp đầu như ngày hôm qua, nhẹ giọng trả lời, làm cho ánh mắt quý dị đang dò xét bản thân kia khôi phục lại như cũ.

Không phải là đã tốt hơn nhiều sao? Hai tay nàng ngày hôm qua đầy các vết thương chồng chất, sáng hôm nay một chút dấu vết đã không còn, nàng có nên khen ngợi một câu nơi này không hổ là Tu Chân Giới hay không? Ở thế giới kia bình thường làm gì có cái loại dược liệu thần thánh như vậy?

“Hôm qua ta kêu Yến nhi đưa dược đến, con đã dùng chưa?”

Thấy Lâm Nguyệt không nhìn mình, Bạch Ngọc Diệp cho rằng nàng còn giận, nhíu mày hỏi lại.

“Đã dùng xong, đa tạ phụ thân.”

Hai chữ “phụ thân” này làm cho Lâm Nguyệt cảm thấy thật gượng gạo, nhưng nàng lại không thể không gọi.

Hiện tại nàng đang ở trong hang sói, nếu như không nhìn, sẽ lộ ra sơ hở, làm cho Bạch Ngọc Diệp nghi ngờ.

“Vậy là tốt rồi, ngày mai Niêm Hoa Lão tổ hội phái người tới đón con, đến chỗ ngài ấy con phải hầu hạ cho thật tốt có biết chưa?” Bạch Ngọc Diệp nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Nguyệt một cái, trong mắt mơ hồ xuất hiện một tia phức tạp, giọng điệu lại vẫn bình tĩnh.

Trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. May mắn là nàng luôn luôn cúi thấp đầu, Bạch Ngọc Diệp mới không phát hiện.

Tình tiết quả nhiên thay đổi rồi !

Là vì nàng xuyên không thay đổi tình tiết trong sách, cho nên làm cho mọi chuyện diễn ra nhanh hơn sao? Không nói đến, bây giờ thời gian ba ngày đều không có, nếu hôm nay không nghĩ biện pháp chạy trốn, ngày mai chờ tên ma tu kia đến đây, nàng sẽ lại giống như nữ phụ, bị bắt cóc sau đó mất luôn trong sạch? Nếu nàng không trong sạch, cuối cùng tiến vào Côn Luân vận mệnh cũng sẽ như cũ, chỉ có thể trở thành đệ tử nội môn?

Nghĩ đến bản thân sẽ bị hủy đi trong sạch, còn có thể mất mạng, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, toàn thân Lâm Nguyệt như rơi vào hầm băng.

Giờ phút này nàng cảm thấy mình vô cùng may mắn vì ngày hôm qua đã chuẩn bị tốt kế hoạch, nếu không với cái thời gian ít ỏi này, nàng chỉ có thể ngồi chờ chết.

“Nguyệt nhi, con còn oán hận phụ thân sao?”

“Nguyệt nhi không dám.”

Không phải là nàng không hận, mà là nàng không dám hận.

Lâm Nguyệt cao giọng cười, thử hỏi ai bị mang đi bán như nàng mà không oán hận? Lại còn biết rõ bản thân sẽ trở thành lô đỉnh cho người khác.

“Coi như là con oán trách phụ thân, phụ thân sao lại không hiểu tính tình của con, mặc dù ta đưa con cho Niêm Hoa Lão Tổ làm thiếp, nhưng không phải là con cũng sẽ có cơ hội sao? Lấy địa vị của Niêm Hoa lão tổ mang tu vi Kim Đan hậu kỳ ở Hoan Hỷ Tông, nói con một bước lên trời cũng không đủ, dựa vào tư chất của con, chỉ cần luyện được hảo công pháp, sau này ai nhìn thấy cũng phải nhường con ba phần? Con yên tâm, hiện tại con chỉ là người thường, nếu không luyện đến Trúc Cơ, Niêm Hoa Lão tổ sẽ không bắt con trở thành lô đỉnh.”

Bạch Ngọc Diệp thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, cũng không để ý, tiếp tục nhàn nhạt nói: “Con cũng biết phụ thân làm nhiều như vậy, thậm chí không tiếc đem con dâng đi, cũng chỉ vì một ngày kia có thể trở về tông môn? Lần này nếu phụ thân có thể thành công cầu Hoan Hỷ Tông đem hết toàn lực làm tu vi tăng lên, chỉ cần cho phụ thân thời gian, ta nhất định sẽ giúp con từ tiền Trúc Cơ thành công Kết Đan, đến lúc đó nếu con không muốn ở chỗ Lão tổ, phụ thân sẽ dẫn con rời khỏi đó. Chỉ cần phụ thân thành công Kết Đan, một cái Kim Đan hậu kỳ hà cớ gì sao có thể làm cho ta lùi bước?”

Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, đoạn đối thoại này của Bạch Ngọc Diệp trong tiểu thuyết tác giả cũng không viết ra toàn bộ, chỉ miêu tả qua loa tâm lý của hắn ta.

Nhi vậy có thể nói, Bạch Ngọc Diệp tổng nàng cho Niêm Hoa Lão tổ chẳng phải xuất phát từ chân tâm, mà là trong kế hoạch của hắn.

11. Chương 11: Hư Di Ủy Xà

Trong nguyên tác, Bạch Như Nguyệt mới chỉ có mười ba tuổi, còn là một tiểu cô nương đơn thuần, lại được Bạch Ngọc Diệp nuôi từ nhỏ đến lớn, dù trong lòng có điều oán hận, nhưng nội tâm đối với dưỡng phụ này vẫn có vài phần cảm tình, cho nên “nàng” không hề hoài nghi Bạch Ngọc Diệp có ý đồ riêng hay không, chỉ nghĩ qua loa là dưỡng phụ đem “nàng” tặng cho người khác là có điểm bất đắc dĩ. Thời điểm bị ma tu bắt đi, trong lòng còn tin tưởng rằng dưỡng phụ chắc chắn sẽ tới cứu mình. Lúc bị hủy đi trong sạch, cũng chỉ là hận mỗi tên ma tu đó, còn đối với Bạch Ngọc Diệp lại không có nửa điểm oán hận.

Nhưng Lâm Nguyệt lại không phải Bạch Như Nguyệt trong nguyên tác, ở thế kỷ hai mươi một nàng là một đặc chủng nữ binh được chọn ra để giải quyết các thành phần chống đối trong xã hội, vừa nghe được lời an ủi của Bạch Ngọc Diệp, trong nháy mắt nàng liền đoán ra tâm tư của hắn.

Phải biết rằng bản thân Bạch Như Nguyệt tuy rằng có thân thể Ngọc Tuyệt hương cốt, nhưng bây giờ nàng vẫn còn là người thường, đối với tu sĩ Kim Đan kỳ như Niêm Hoa Lão tổ không có sức ảnh hưởng bao

hiệu, tu vi của Niêm Hoa Lão tổ dừng lại ở Kim Đan hậu kỳ nhiều năm, một lòng muốn lợi dụng thân thể Ngọc Tuyết hương cốt của Bạch Như Nguyệt để đột phá Nguyên Anh, nếu Bạch Như Nguyệt không tu luyện được Trúc Cơ, Niêm Hoa Lão tổ có được năng cũng vô dụng.

Mà Bạch Ngọc Diệp vốn có lòng quấy rối, hấn nhìn trúng điểm này nên mới đem Bạch Như Nguyệt đưa cho Niêm Hoa Lão tổ.

Tư chất của Bạch Ngọc Diệp là Thủy Mộc song linh căn, vốn là đệ tử tiền đồ vô hạn của Hoan Hỉ Tông, sau này bởi vì đắc tội với Đại đệ tử của Chương môn Hoan Hỉ Tông nên mới bị biếm đến một nơi linh khí nghèo nàn Nhân Giới làm một cái đệ tử nhỏ.

Linh khí ở Nhân Giới rất mỏng manh, căn bản không thể tu luyện, cho dù tư chất của Bạch Ngọc Diệp có tốt, nhưng hơn mười năm qua vẫn cứ dừng lại ở Luyện Khí hậu kỳ, đây cũng là nguyên nhân vì sao Bạch Ngọc Diệp luôn lấy lòng Niêm Hoa Lão tổ để có thể trở về tông môn.

Mà sự xuất hiện của Bạch Như Nguyệt, lại cho Bạch Ngọc Diệp một cơ hội, hấn nhẫn nại đem Bạch Như Nguyệt nuôi lớn, chờ đợi đến ngày có thể đem nàng tặng cho Niêm Hoa Lão tổ, mượn thế lực của Niêm Hoa Lão tổ một lần nữa trở về tông môn.

Tu vi của hấn hiện tại đang ở Luyện Khí hậu kỳ, sau khi trở về tông môn chắc chắn rất nhanh sẽ đột phá Trúc Cơ, đợi lúc Bạch Như Nguyệt tu luyện đến Trúc Cơ, hấn sẽ có cơ hội thành công kết thành Kim Đan, lúc đó, hấn sẽ có biện pháp mang theo Bạch Như Nguyệt rời đi.

Đương nhiên, điều kiện là hấn phải thành công Kết Đan, nếu đến lúc đó hấn chưa có Kết Đan, Bạch Như Nguyệt thực sự sẽ trở thành lô đỉnh của Niêm Hoa Lão tổ, chuyện này đối với hấn mà nói, cũng chỉ hơi chút đáng tiếc mà thôi, thực ra cũng không có tổn thất gì.

Trong lòng hiểu được ý đồ của Bạch Ngọc Diệp, trong lòng Lâm Nguyệt Không nhin được thầm khen một câu.

Nam nhân tính toán thật tốt, ý kiến hay!

Đem dưỡng nữ mình tự tay nuôi lớn đem đi tặng người, chẳng những có thể một mũi tên trúng hai đích còn để lại cho bản thân một cái đường lui!

Lâm Nguyệt trong lòng đối với kết hoạch của Bạch Ngọc Diệp khinh bỉ không thôi, ngoài mặt lại như đã bị hấn thuyết phục, ấp úng hỏi: “Phụ thân thật sao? Sau này thật sự sẽ đến cứu Nguyệt nhi sao?”

“Nguyệt nhi, phụ thân đã khi nào lừa gạt con chưa? Chẳng lẽ con lại không tin phụ thân sao?”

“Nguyệt nhi. Tin tưởng phụ thân.” Lâm Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng trả lời, hai tay vô ý thức ngại ngùng, đem tâm tình của tiểu cô nương bất an, khát vọng được hứa hẹn biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

“Nguyệt nhi ngoan, con đã tin tưởng phụ thân, không cần suy nghĩ nhiều, sau này ở cạnh Niêm Hoa Lão chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, yên tâm chờ phụ thân.” Nói xong, Bạch Ngọc Diệp dừng một chút, dặn dò thêm một câu: “Nhớ kỹ, hôm nay lời phụ thân nói với con, không thể để người thứ hai nghe thấy, có biết chưa?”

“Vâng” Lâm Nguyệt nhu thuận đáp.

Thấy Lâm Nguyệt tựa hồ hiểu được lời hấn nói, Bạch Ngọc Diệp âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Niêm Hoa Lão tổ thuộc loại người tàn bạo, không biết bao nhiêu lô đỉnh thị thiếp bị hành hạ đến chết trong tay hấn, nếu Bạch Như Nguyệt lại còn nháo lên, chỉ sợ cho dù nàng có thân thể Ngọc Tuyết hương cốt cũng khó có được kết cục tốt.

12. Chương 12: Diễn Kịch

Hắn không muốn mất Bạch Như Nguyệt, lại không nguyện để Niêm Hoa Lão tổ chiếm tiện nghi, phải nói người mang tư chất lô đỉnh có thể trợ giúp đột phá Nguyên Anh rất hiếm gặp, không nói ở Thanh Châu, dù có lật tung cả cái tu chân giới này cũng chưa chắc có thể tìm ra người thứ hai có Ngọc Tuyệt Hương Cốt !

Hắn là tu sĩ có tư chất bình thường, Kim Đan thì không có vấn đề, nhưng Nguyên Anh lại rất khó, nếu muốn đột phá lên Nguyên Anh, cần phải có một cái lô đỉnh như Bạch Ngọc Điệp.

Thọ nguyên cùng tu vi của tu sĩ tuy hai mà một, tu sĩ ở giai đoạn Luyện Khí kỳ có thọ nguyên giống như người thường, đều sống đến trăm tuổi, tiến vào Trúc Cơ kỳ thọ nguyên sẽ tăng gấp đôi, cho nên tu sĩ ở Trúc Cơ kỳ có thể sống đến hai trăm tuổi là chuyện bình thường, cứ như vậy, tu sĩ thuộc Kim Đan kỳ sẽ sống được đến 500 tuổi, còn Nguyên Anh kỳ thì đến một ngàn tuổi .

Nghịch thiên cùng trời tranh mệnh tu sĩ, ai không mơ ước có được có được tuổi thọ ngàn năm? Có thể đột phá Nguyên Anh trở thành Nguyên Anh đại tu sĩ có lẽ là giấc mộng của toàn bộ tu sĩ ở tu chân giới!

Tu vi của Bạch Ngọc Điệp hiện tại chỉ mới ở Luyện Khí hậu kỳ, nhưng hắn lại có dã tâm, nếu không phải hắn ở Phong Nguyệt Lâu hơn mười năm không thể đột phá lên Kim Đan, lại lâm vào tình thế bất buộc, hắn tuyệt đối sẽ không đưa hai tay đem bảo bối Bạch Như Nguyệt này dâng cho người ta .

Nhưng hắn hiện không thể không làm vậy, bởi vì kẻ thù của hắn ở nội môn đã thành công đột phá Trúc Cơ, hắn không muốn ngồi chờ chết, cho nên bằng mọi cách hắn phải về cho được tông môn để tìm chỗ dựa dẫm, bằng không đợi khi kẻ thù tìm đến, hắn chỉ còn con đường chết.

Đương nhiên, việc này ở trong nguyên tắc không có nhắc tới, cho nên Lâm Nguyệt cũng không biết. Nàng hiện tại đang nghĩ đối sách để bản thân có thể chạy trốn.

Ma tu ngày mai sẽ đến, đến lúc đó Liễu Yến nhi chắc chắn sẽ đem chuyện Ngọc Tuyệt hương cốt của nàng nói cho đối phương biết , dựa theo tình huống như vậy, sau này tình tiết phát triển có lẽ cũng không sai biệt lắm, chính là không biết đến lúc đó Côn Luân đệ tử có phải hay không xuất hiện, nếu bởi vì sự việc xảy ra có chút thay đổi, Côn Luân đệ tử không kịp xuất hiện, nàng chắc chắn sẽ chết trong tay ma tu!

Tình tiết xảy ra nhanh hơn một chút, làm cho Lâm Nguyệt cảm thấy có một bàn tay vô hình đang đem mọi thứ nàng thay đổi trở về quỹ đạo của nó, bức nàng đi lên con đường không thể quay đầu của nữ phụ.

Không thể lại tiếp tục chần chừ, nhất định hôm nay phải rời đi!

Còn không đợi đến ngày mai, nàng chỉ có thể chờ chết !

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt cắn răng, quyết định đánh cược một phen!

“Phụ thân, ngày mai Nguyệt nhi nhất định phải đi sao?”

Tên đã lên dây không bắn không được, bằng mọi giá nàng phải chuẩn bị thật tốt để chút nữa diễn tiết mục tình phụ tử khoa trương giả tạo .

“Nguyệt nhi, vừa rồi không phải phụ thân đã nói với con rồi sao?”

Cho rằng Lâm Nguyệt muốn thay đổi chủ ý, giọng điệu của Bạch Ngọc Điệp đã có điểm không vui.

“Đã nói rồi, nhưng mà Nguyệt nhi không muốn rời đi, Nguyệt nhi không muốn rời xa phụ thân.”
Lâm Nguyệt khóc đến đáng thương tội nghiệp, nàng ngẩng đầu, đưa ánh mắt hồng hồng nhìn lên Bạch Ngọc Điệp.

Nhìn Lâm Nguyệt khóc đến hoa lê đái vũ, cho dù tâm của Bạch Ngọc Điệp vững như sắt, giờ phút này cũng không tự chủ được mà mềm lòng, không chút nghĩ ngợi liền bật thốt lên: “Kỳ thực ta cũng không muốn đưa con đi.”

“Vậy tại sao phụ thân còn muốn đưa con cho người khác? Nguyệt nhi ở cạnh phụ thân hơn không tốt sao?”

Thấy Lâm Nguyệt cầu xin tha thiết lại tỏ vẻ không muốn rời đi, Bạch Ngọc Điệp xem chút gạt đầu đồng ý , nhưng hắn dù sao cũng là tu sĩ có nội tâm cực kỳ sắc bén, cảm nhận được tâm tình của bản thân có sự

thay đổi, liền lạnh lùng quát:“Nguyệt nhi, không được tùy hứng! Vừa rồi phụ thân nói gì với con,con quên hết rồi sao?”

“Con. Con.” Lâm Nguyệt ghen ngào nửa ngày, bỗng nhiên dầm dẫm chân,khóc lóc giống như một tiểu cô nương nói :“Được rồi, con đi! Phụ thân, người sau này đừng có hối hận!” Nói xong, Lâm Nguyệt nhanh chóng quyết định, không đợi Bạch Ngọc Diệp nói gì đã đưa hai tay ôm mặt cúi đầu chạy ra ngoài, chỉ để lại tiếng khóc òe nén ghen ngào;

13. Chương 13: Thời Gian Cấp Bách

Có lẽ không ngờ rằng Lâm Nguyệt sẽ phản ứng như vậy, Bạch Ngọc Diệp nhất thời kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Lâm Nguyệt đến thất thần, không ngăn nài lại. Nhưng Liễu Yến Nhi đứng ở ngoài viện thấy thế,thì mừng thầm trong lòng, nũng nịu nói với Bạch Ngọc Diệp:“Lâu chủ, có cần nô tì chạy theo mang tiểu thư về không?”

Cho dù trong lòng Liễu Yến Nhi có ghen ghét Bạch Như Nguyệt đến mức nào, nhưng ở trước mặt Bạch Ngọc Diệp vẫn phải gọi nài một tiếng tiểu thư. Đương nhiên, không riêng gì nài ta, trừ Bạch Ngọc Diệp, toàn bộ Phong Nguyệt Lâu đều phải tôn kính gọi Bạch Như Nguyệt là tiểu thư,dù sao thì nài cũng là dưỡng nữ trên danh nghĩa của Bạch Ngọc Diệp. Nếu có người ở trước mặt Bạch Ngọc Diệp dám nói năng bất kính với Bạch Như Nguyệt, kết cục của hắn sẽ rất thê thảm.

Cũng vì Bạch Ngọc Diệp có thái độ này, cho nên Liễu Yến nhi ở trước mặt Bạch Như Nguyệt mới không dám làm càn,cho dù trong lòng hận Bạch Như Nguyệt đến chết, nhưng vẫn không dám có một động tác nhỏ. Chỉ duy nhất một lần đó, biết được Bạch Như Nguyệt phải rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, bằng không cho dù nài ta có gan bằng trời cũng không dám làm như vậy .

“Thôi, nài còn nhỏ, trong lòng lưu luyến nhất thời cũng là thói quen thường thấy ở con người,cứ để nài hờ hờ bình tĩnh lại một chút!” Bạch Ngọc Diệp trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt nói.

“Tiểu thư cứ như vậy chạy đi, nô tì sợ.” Liễu Yến Nhi không có bỏ qua tia nhu tình chột lóc trong mắt Bạch Ngọc Diệp, trong lòng đầy hận ý, nhưng lời nói ra lại mang theo lo lắng tràn đầy.

“Nài bắt quá chỉ là nháo loạn nhất thời thôi, đợi cho nài nghĩ thông suốt thì tốt rồi, người đi xuống trước đi!” Trong đầu Bạch Ngọc Diệp giờ phút này tràn ngập hình ảnh khuôn mặt khóc lóc đầm đìa nhử nhả đáng yêu của Lâm Nguyệt, làm gì tâm tình để ý đến Liễu Yến Nhi,liền vẫy tay đuổi nài ta ra ngoài, xoay người đi vào trong phòng.

Không nói đến Bạch Ngọc Diệp cùng Liễu Yến Nhi hiện tại đều có tâm cơ,Lâm Nguyệt thành công chạy đi một lúc sau mới có thể buông xuống tâm tình đang thấp thỏm không yên.

Nài không biết Liễu Yến có chạy theo hoặc có người giám thị gì đó ở xung quanh hay không, cho nên không dám chậm trễ, vẫn cứ bặm mặt, làm ra bộ đáng thương tâm muốn chết, bước chân lại luôn cẩn thận, nhìn vào thì như nài đang hoảng hốt chạy bừa, kỳ thực vẫn luôn hướng phía sau Phong Nguyệt Lâu chạy tới.

Phong Nguyệt Lâu chiếm diện tích ước chừng hơn một trăm mẫu, Lâm Nguyệt lại không biết vị trí cụ thể của hậu hoa viên, hiện tại nài chỉ có thể dựa vào phương hướng chạy, nếu thành công tìm được núi giả kia thì xem như có thể dựa vào vận khí rồi .

Chỉ cần có một tia hi vọng, nài sẽ không buông tha.

Trong nguyên tác miêu tả tòa núi giả kia có màu đen,màu sắc của nó so với núi giả bình thường không giống nhau,lại nằm ở một góc khuất tương đối hẻo lánh trong hậu hoa viên, cái bí đạo kia được đặt ở phía dưới đáy hồ. Lúc đó nữ chủ trượt chân ngã xuống hồ nước đó mới phát hiện dưới đáy hồ có một cái bí đạo.

Có thể thành công chạy đến đó, kế hoạch ban đầu của nàng coi như đã hoàn thành được một nửa,nếu như nàng đoán không sai, Bạch Ngọc Diệp sẽ cho rằng hiện tại nàng đang cực kì thương tâm khổ sở , mà hắn cũng biết được Liễu Yến Nhi cùng Bạch Như Nguyệt là ngoài mặt hòa mà trong không hòa,nên sẽ ngăn cản Liễu Yến nhi tiếp cận nàng, miễn lại chọc cho nàng càng thêm tức giận.

Nói cách khác, chỉ cần không rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, từ giờ trở đi nàng sẽ có một đoạn thời gian ngắn của riêng mình, Bạch Ngọc Diệp sẽ yên lặng theo dõi biểu hiện của nàng, không phải người đến giám thị nữa.

Đương nhiên có lẽ không kéo dài được lâu,Bạch Ngọc Diệp là người thông minh, chờ hắn phục hồi tinh thần, tất nhiên sẽ phát hiện ra trong đó có gì không ổn.

Tỷ như, Bạch Như Nguyệt chưa bao giờ làm nũng,thái độ đối với hắn luôn luôn lạnh nhạt, vậy mà hôm nay lại tỏ vẻ lưu luyến, muốn phát hiện vấn đề trong đó cũng không khó.

Thời gian cấp bách, giờ phút này nàng phải nhanh chóng tìm cho ra cái bí đạo kia,mới mong có thể thoát khỏi vận mệnh!

14. Chương 14: Cái Khó Ló Cái Khôn

Phong Nguyệt Lâu có diện tích chiếm hơn một trăm mẫu, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ,nhưng đối với loại người thường mang thân thể yếu đuối như Lâm Nguyệt, một đường đi tới thật sự là mệt đến ngất ngư.

May mắn là nàng thông minh,lúc chạy không có đi lung tung, mà nhắm ngay một chỗ coi như hể lánh chạy đến, nếu bất chợt có hạ nhân đi qua nơi đó mà dừng lại nàng liền giả khóc thút thít, sau đó lau nước mắt, làm bộ mơ hồ đánh giá xung quanh, nhỏ giọng nói:“Ta không phải đang chạy đến hoa viên sao? Thế nào lại đến nơi này rồi ?”

Đây quả là một chiêu thức hữu dụng.

Hai tì nữ đi ngang qua nghe được lời này của Lâm Nguyệt nhin không được nở nụ cười, các nàng hiển nhiên là biết Lâm Nguyệt ,một trong hai người chỉ ra một phương hướng, cười nói với Lâm Nguyệt:“Tiểu thư chần chẫn lại cùng lâu chủ giận dỗi? Người đó nha,khẳng định bị tức đến hồ đồ rồi, hậu hoa viên nằm ở bên kia, người sao lại chạy đến nơi này rồi !”

Trên mặt Lâm Nguyệt xẹt qua một tia xấu hổ, hừ một tiếng, quay đầu bỏ chạy, lúc xoay người,sắc mặt lập tức trở nên vui mừng.

Hai tì nữ cũng không có nhìn đến biểu cảm của Lâm Nguyệt, chỉ nhìn lướt qua nàng một chút, sau đó liền tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa bàn tán .

“Tiểu thư khẳng định lại cùng lâu chủ giận dỗi rồi.”

“Không phải như thế sao? Mỗi lần tiểu thư giận dỗi lâu chủ, đều chạy đến hoa viên, lần này có lẽ là bị giận đến hồ đồ mới lạc đến đây .”

“Đúng vậy”

Bởi vì sự tình liên quan đến mặt mũi của dưỡng nữ,ở Phong Nguyệt Lâu trừ bỏ Liễu Yến nhi cùng vài hộ vệ, ngoài ra không có ai biết chuyện Bạch Như Nguyệt bị phạt, Bạch Như Nguyệt chịu phạt tuy rằng do Bạch Ngọc Diệp hạ lệnh, nhưng Liễu Yến nhi lại tự mình động thủ, hơn nữa còn âm thầm hạ đòn hiểm, cho nên trong lúc hành hình Bạch Như Nguyệt chịu không được mới chết.

Nhưng bởi vì do đúng lúc đó Lâm Nguyệt lại bị xuyên không đến,cho nên Bạch Ngọc Diệp mới không phát hiện điều gì bất thường. Bạch Ngọc Diệp không tra hỏi làm Liễu Yến Nhi mừng thầm trong lòng , cho nên ngoài việc thăm hận Bạch Như Nguyệt mạng lớn,nàng ta cũng không dám đề cập tới.

Chính vì thế nên thái độ của người ở Phong Nguyệt Lâu đối với Lâm Nguyệt vẫn rất cung kính, Bạch Như Nguyệt cùng Bạch Ngọc Diệp vẫn thường hay cãi nhau, sau mỗi lần ầm ĩ như vậy nàng liền ôm mặt khóc chạy đến hậu hoa viên, nhiều lần như vậy, hạ nhân ở Phong Nguyệt Lâu nhìn thấy cũng đã thành thói quen, cho nên mới tập trung bàn tán xem ai đúng ai sai.

Đó đều là sự việc không được tác giả nhắc đến trong nguyên tác, Lâm Nguyệt đương nhiên sẽ không biết. Vừa rồi sở dĩ nàng làm như vậy, cũng là bị ép đến loạn trí, cái khó ló cái khôn mà thôi, không nghĩ tới sẽ thu được thêm tin tức.

Tiếng bàn tán của hai tì nữ dần đi xa, Lâm Nguyệt cảm thấy may mắn không thôi, may mà vừa rồi nàng không có lan chanh đi hỏi đường, bằng không bây giờ lại bị nghi ngờ rồi.

Nhớ tới cuộc đối thoại vừa này của hai tì nữ, Lâm Nguyệt nhin không được mà vui vẻ.

Không nghĩ tới nguyên chủ Bạch Như Nguyệt mỗi lần tức giận đều chạy đến hậu hoa viên, nếu như vậy phỏng chừng khi nàng chạy đến hoa viên cũng không có người nào cảm thấy kì quái, cho dù nàng có chạy đến phía sau hậu hoa viên, cũng sẽ không ai để ý.

Như vậy sẽ giảm bớt phiền toái cho nàng.

Một mặt Lâm Nguyệt nhanh chân chạy theo phương hướng mà tì nữ kia chỉ, một mặt cẩn thận tính toán.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trong nguyên tác Bạch Như Nguyệt, thời khắc này lại cảm thấy thương thay cho nàng, mỗi lần tức giận nàng đều đến đây, vậy một chút vận khí cũng không có. Nữ chủ cứ thế mà chạy loạn, lại có thể phát tài. Nhìn ra không biết có bao nhiêu chênh lệch trong đó?!

Quả nhiên đối với nữ phụ mà nói, tác giả đều là mẹ kế ác độc.

Lâm Nguyệt vừa chạy, vừa miên man suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời, cảnh đẹp trăm hoa đua nở cứ như vậy hiện ra ngay trước mắt.

15. Chương 15: Tuyệt Vọng

Bỗng nhiên xuất hiện một biển hoa xinh đẹp rực rỡ chiếm gần ba mươi mẫu, Lâm Nguyệt lại không có tâm trạng để thưởng thức.

Bây giờ thậm chí nàng còn có chút hối hận, vừa rồi không nên tự cho là thông minh mà chạy tới diễn một tràng tình cảm cha con sâu đậm trước mặt Bạch Ngọc Diệp, nếu như nàng nghĩ kĩ hơn một chút, không bị tình tiết trong nguyên tác hấp dẫn sự chú ý, trực tiếp liều mạng chạy đến hậu hoa viên không phải tốt hơn sao? Dù gì thì ngoài Bạch Ngọc Diệp luôn ở trong nội thất, mọi người ai cũng biết mỗi lần nàng tức giận đều chạy đến đây, như vậy căn bản không bị ai nghi ngờ, Bạch Ngọc Diệp cũng sẽ không tra hỏi.

Giờ thì hay rồi, lại tự cho là thông minh, còn cố tình chạy tới chỗ Bạch Ngọc Diệp tìm đường chết, nếu như chậm một chút, chờ đến lúc Bạch Ngọc Diệp phục hồi lại tinh thần, như vậy thì cho dù nàng có chạy đằng trời cũng không thoát.

Diện tích biển hoa này rất lớn, đại đa số đều đã cao tới đầu gối lại còn nằm san sát lại với nhau, mặc dù ở giữa có một con đường bằng đá cuội, nhưng mà nó lại quanh co khúc khuỷu, muốn đi trên đó cũng đã khó, huống hồ nàng còn phải tìm phương hướng, nếu bây giờ nàng cố tình dẫm lên hoa để mà đi, e rằng như vậy sẽ làm cho người khác chú ý.

Nhìn biển hoa kéo dài tới tận chân trời, Lâm Nguyệt thở dài một cái thật mạnh, đành phải men theo con đường nhỏ bằng đá cuội mà đi về phía trước, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Bạch Ngọc Diệp đừng đến tìm nàng quá sớm.

Đi được một lúc, mắt thấy đã qua nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy núi giả màu đen kia, Lâm Nguyệt không khỏi sốt ruột, đúng lúc này, đột nhiên nghe được tiếng nói sắc bén của Liễu Yến Nhi.

“Các người đã tìm thấy tiểu thư chưa?”

“Hồi Liễu quân sự, vừa rồi nô tì mới nhìn thấy tiểu thư đi về hướng hậu hoa viên.”

Bởi vì khoảng cách hơi xa, thanh âm trả lời của người kia lại rất nhỏ, cho nên Lâm Nguyệt không nghe rõ, trong lòng rối bời, mắt thấy cách đó không xa có một khóm hoa Hải Đường cao hơn nửa người, nàng liền không quan tâm mọi thứ xung quanh, phóng nhanh tới nấp vào trong khóm hoa đó.

Khóm hoa Hải Đường này ước chừng cao hơn một thước, đứng thẳng, nếu là thân thể của Lâm Nguyệt kiếp trước thì rất khó có thể che hết, nhưng khối thân thể hiện tại của nàng chỉ mới có mười ba tuổi, chiều cao còn chưa phát triển hết mức, dáng người lại gầy nhỏ, chỉ cần nàng cúi thấp xuống một chút, liền có thể che chắn ổn thỏa. Tạm thời không cần lo lắng sẽ bị Liễu Yến Nhi tìm được.

Bất quá này cũng chỉ có thể ẩn nấp tạm thời, nếu nàng không nhanh chóng tìm ra cái núi giả kia, tin rằng không bao lâu nữa sẽ bị Liễu Yến Nhi bắt được.

Trong lòng càng sốt ruột, biểu hiện của Lâm Nguyệt lại càng bình tĩnh, một bên cố gắng nhớ lại tình tiết trong sách, một bên đi theo phương hướng mà nàng nghĩ núi giả có thể sẽ nằm ở đó.

Thời gian cứ trôi qua rồi lại trôi qua, tiếng bước chân bên kia ngày càng rõ ràng, mà cái núi giả kia thì mãi vẫn chưa thấy bóng, thời điểm Lâm Nguyệt sắp tuyệt vọng, bỗng nhiên cảm thấy chói mắt, nàng sắp đi ra khỏi khóm hoa Hải Đường.

Nhìn ánh mắt trời chói mắt phản chiếu trên những cánh hoa, một cảm giác tuyệt vọng chưa từng xuất hiện trước đây cứ thế xâm lấn tâm trí của Lâm Nguyệt.

Không có khóm hoa Hải Đường để ẩn thân, có lẽ không bao lâu nữa Liễu Yến Nhi sẽ tìm được nàng, đến lúc đó cho dù tìm được núi giả, cũng sẽ trốn không thoát.

Nghĩ đến bản thân ở thế giới này phải chịu khuất nhục lại còn phải tính toán vận mệnh, Lâm Nguyệt không khỏi nắm chặt hai tay, chẳng lẽ tình tiết thật sự không thể sửa đổi? Chẳng lẽ ông trời mang nàng tới đây chỉ để nàng làm đá kê chân cho nữ chính?

Dựa vào cái gì chứ?

Cùng là người xuyên không, đối phương là đặc công, nàng cũng là bộ đội đặc chủng, dựa vào cái gì đối phương lại là nữ chính, còn nàng chỉ có thể trở thành một nữ phụ, một vật hi sinh sinh?!?

Nếu kết cục thật sự không thể thay đổi, nàng thà chết ngay bây giờ, chứ không bao giờ tình nguyện trở thành công cụ của người khác!

Lâm Nguyệt tùy ý gỡ xuống một cây ngọc trâm cắm trên tóc, sau đó nắm chặt trong tay, nhìn ánh mắt trời sau khóm hoa Hải Đường, liều mạng xông ra ngoài.

Nàng quyết định, nếu như bị bọn người của Liễu Yến Nhi phát hiện, liền lập tức dùng ngọc trâm tự sát, dù chỉ có thể thay đổi được một đoạn tình tiết trong sách, nàng cũng nguyện dùng cái chết để đổi lấy!

16. Chương 16: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Thời điểm Lâm Nguyệt đang chuẩn bị lao ra ngoài, thân thể bỗng khựng lại, nhìn vật thể màu đen cách đó không xa, biểu cảm trên mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Ngay phía trước nàng, một tòa núi giả màu đen đang đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, bề mặt bị che kín bằng rêu xanh, Lâm Nguyệt nhìn không chớp mắt.

Núi giả màu đen!

Nhìn núi giả nằm ngay trước mặt, Lâm Nguyệt nhất thời vừa mừng vừa sợ, dù tính tình nàng luôn trầm ổn, giờ phút này cũng cảm thấy vừa xót xa vừa khổ sở.

Hết tuyệt vọng xong lại đến hi vọng, Lâm Nguyệt thật sự không thể hình dung được tâm tình của mình lúc này.

Thật đúng là,hữu tâm tìm hoa hoa không thấy,vô tâm trồng liễu liễu thành cây.

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người sao?

Một lòng muốn đi đến núi giả ngay trước mắt, tiếng ồn đằng sau đã không còn có thể là cho Lâm Nguyệt chú ý, nàng tận lực núp vào trong lùm cây phía trước,nhanh chóng chạy ra khỏi khóm hoa Hải Đường tiến thẳng về phía cửa động.

Cửa động dẫn vào trong núi giả có chiều cao khoảng một thước rưỡi , một nửa bị cành cây che khuất, xung quanh còn mọc đầy Mạn Đằng, muốn vọt vào nhanh chóng cũng rất khó.

May mắn thân thể hiện tại của Lâm Nguyệt nhỏ gầy, muốn chui vào trong cũng không đến nỗi khó khăn.

Thời gian cấp bách, Lâm Nguyệt cũng chẳng quan tâm đến việc xử lý chương ngại vật trước mặt, nàng pho nhanh đến cửa động,vội vàng đưa tay đỡ đồng cây Mạn Đằng kia lên, chui vào.

Ngay lúc này, thanh âm sắc lạnh,the thê của Liễu Yên Nhi bỗng truyền đến:“Bạch Như Nguyệt, ngươi muốn làm gì!”

Bị phát hiện rồi !

Lâm Nguyệt quay đầu,nhìn thấy Liễu Yên Nhi đang đứng ở chỗ khóm hoa Hải Đường,sắc mặt tức giận nhìn nàng, trông mắt lộ ra sát ý.

Mắt thấy cơ hội chạy trốn ngay trước mắt, Lâm Nguyệt tất nhiên không muốn lãng phí công sức, quyết định không nhìn Liễu Yên Nhi, thân thể nhanh nhẹn vọt vào trong sơn động.

Một mùi mốc ẩm ướt ngay lập tức xộc vào mũi, ngay sau đó Lâm Nguyệt lại cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, nàng thành công tiến vào sơn động.

Bởi vì ánh sáng chênh lệch, Lâm Nguyệt nhất thời không thể thích ứng, nhưng nàng không hề dừng lại,mò mẫm vách động lao đảo tiến về phía trước,đồng thời không ngừng nhớ lại tình tiết sau khi nữ chính đi vào sơn động.

Thời gian phẳng phất như chậm lại tro g bóng tối, tuy rằng tiến vào sơn động mới hơn mười giây, Lâm Nguyệt lại cảm thấy bản thân đã vào rất lâu rồi, đặc biệt nghe được tiếng chửi bậy the thê đầy phẫn nộ của Liễu Yên Nhi ở ngoài động, lòng nàng ngày càng sốt ruột.

May mắn là bên trong sơn động này cùng trong sách miêu tả giống nhau, chỉ dài khoảng 6,7 mét, ngay lúc lúc nàng sắp đi hết sơn động, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân trống rỗng, cả người cứ thế ngã xuống hồ nước lạnh lẽo.

Lâm Nguyệt chẳng những không sợ hãi mà còn vui mừng, nàng ngừng thở,thả lỏng,để cho cơ thể từ từ chìm xuống.

Quả nhiên, không bao lâu sau, hai chân nàng liền chạm vào một lớp bùn xốp,Lâm Nguyệt vội vàng cúi xuống, hai tay mò mẫm tìm kiếm dưới lớp bùn.

Trong sách có nhắc đến, nữ chủ Diệp Khuynh Tuyết sau khi té xuống hồ, vì trốn tránh kẻ thù ẩn giấu mình ở dưới đáy hồ, vô tình chạm trúng cơ quan, mở ra lối vào bí đạo,chẳng những thu hoạch được không ít cực phẩm,còn thành công tránh thoát kẻ thù.

Cơ quan là do nữ chủ trong lúc vô ý đụng chạm đến , hiện tại đổi thành Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết coi như không có vận khí này rồi.

Nàng ở dưới đáy mò mẫm một lúc lâu, ngoại trừ việc trên người dính thêm một ít bùn, ngoài ra không có thu hoạch gì khác.

Cảm thấy cơ thể ngày càng thiếu dưỡng khí, lúc này Lâm Nguyệt cho dù có trầm tính đi chăng nữa thì cũng nhịn không được mà nghiêng răng nghiêng lợi.

17. Chương 17: Động Phủ

Lâm Nguyệt biết bơi, hơn nữa kỹ năng còn vô cùng tốt, nhưng cho dù có tốt cỡ nào đi chăng nữa, thì cũng không thể nào ngừng hô hấp một thời gian dài được. Nàng không giống nữ chủ, nàng ta tuy rằng không biết bơi, nhưng lại là tu sĩ, ở trong nước mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề, bất quá nàng chỉ là một người bình thường, nín thở ở dưới nước vài phút cũng đã là tốt lắm rồi, thêm một chút nữa liền xảy ra tai nạn chết người đó.

Trước ngực ngày càng có cảm giác bị đè nén, thời điểm Lâm Nguyệt sắp ngộp thở đến chết, lại cảm thấy dưới lớp bùn dày đặc nhô ra một khối thô ráp.

Nàng cũng chẳng quan tâm xem đó có phải cơ quan hay không, phảng phất cảm thấy như được giải thoát, Lâm Nguyệt liền sùng sức hung hăng ấn xuống!

Thành công hay không đều dựa vào giây phút này.

Nếu như đây thật sự là cơ quan, như vậy nàng chắc chắn có thể thành công trốn thoát, còn nếu không phải, nàng thật sự sẽ phải chết đuối ở đây.

Đương nhiên, nàng cũng có thể lựa chọn ngoi lên, tùy ý để bản thân bị đưa cho tên ma tu kia, bất quá Lâm Nguyệt lại là người tham sống sợ chết, so với bị ma tu kia hành hạ mà chết, nàng tình nguyện chết đuối, chứ không muốn chết trong tình trạng thân thể không trong sạch.

Một tiếng răng rắc giòn tai vang lên, Lâm Nguyệt không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thành công rồi, khối nhô lên này đúng là cơ quan để mở bí đạo.

Dưới nước truyền đến một lực đẩy, Lâm Nguyệt thả lỏng cơ thể, tùy ý để bản thân xuôi theo lực đẩy đó, đồng thời thân thể của nàng lúc đó cũng đã tới cực hạn.

Trước khi hôn mê, xuyên qua mặt nước đục ngầu, nàng phảng phất thấy được sắc mặt tái xanh của Bạch Ngọc Diệp cùng nụ cười âm hiểm của Liễu Yến Nhi.

Chờ đến khi Lâm Nguyệt lại tỉnh lại, đã thấy mình đang ở trong một cái động phủ.

Động phủ này không tính là lớn, ở giữa động có một tảng đá được khảm rất nhiều ngọc màu xanh phát sáng, bởi vì có vị trí địa lý tốt, mọi thứ đều có thể nhìn thấy tương đối rõ ràng, hoàn cảnh xung quanh chỉ cần liếc qua liền có thể nhận định.

Lâm Nguyệt chỉ đơn giản nhìn lướt qua tảng đá phát sáng kia một chút, sau đó không hề để ý tới nữa, nếu như nàng không sai, trong sách cũng có nhắc tới, tảng đá này là thứ các tu sĩ hay dùng tên là thạch Nguyệt Quang, là một loại đá rất phổ biến.

Trước đây Lâm Nguyệt đã đọc hết quyển sách kia, đối với thế giới này xem như có hiểu biết, nàng tất nhiên sẽ không tốn thời gian cho tảng đá vô dụng này, giờ phút này lực chú ý của nàng đang bị một khối thi thể nằm ở giữa động hấp dẫn.

Gọi là thi thể, thực ra cũng chỉ là một bộ hài cốt mặc áo choàng màu đen mà thôi, mà bộ hài cốt này, chính xác là chủ nhân của động phủ, một tu sĩ Thượng Cổ.

Lâm Nguyệt lẳng lặng đánh giá hài cốt nửa ngày, cũng không vội vàng chạy đến xem xét, mà chuyên tâm quan sát xung quanh.

Động phủ này có bố cục rất đơn giản, trên thạch bích còn dấu vết cạy mở rõ ràng, nhìn qua có cảm giác rất thô ráp, hiển nhiên là do chủ nhân trong lúc vội vã mở ra, hơn nữa trong động ngoài chỗ hài cốt ra thì cũng không còn con đường nào khác, tóm lại ở đây chỉ có hai đường thông đạo, một cái dẫn Lâm Nguyệt tới chỗ này, hiện giờ nó đã bị phong bế. Còn đường thông đạo kia thì đang nằm ở một chỗ nào đó kín đáo trong động.

Trong nguyên tác, Diệp Khuynh Tuyết cũng là từ đường thông đạo đó mà đi ra, tránh được kẻ thù đuổi giết.

Bố cục động phủ đơn giản, lại không có cạm bẫy linh tinh, nhìn một lát, Lâm Nguyệt liền hết hứng thú, đem hết lực chú ý đặt trên bộ hài cốt.

Quan sát một chút liền thấy trong lòng bộ hài cốt đang ôm một khối đá màu xám được xâu vào trong một sợi dây, hai mắt Lâm Nguyệt không khỏi phát sáng.

Nếu như nàng đúng, khối đá màu xám kia đích thị là Giới Tử Không Gian bị Diệp Khuynh Tuyết coi là gân gà (đồ bỏ đi)....

18. Chương 18: Hang Cổ Tu

Chứng kiến chiếc nhẫn không gian trong truyền thuyết, Lâm Nguyệt bảo mất hứng là giả, nhưng nghĩ tới nữ chính Diệp Khuynh Tuyết có một nghịch thiên thần khí không gian, nàng chẳng cao hứng nổi.

Thật ra nếu nàng xuyên không tới không phải trong thân phận nữ phụ, mà là người vợ vắn trong sách đều không nhắc tới, nàng tuyệt đối sẽ không cố sức đoạt mất cơ duyên thuộc về nữ chính làm gì, càng không lựa chọn việc đối nghịch với nữ chính đã được thiên đạo bảo vệ và lựa chọn.

Tiếc là nàng không phải người vợ vắn, mà là nữ phụ ác độc được sách nhắc tới, được ông trời an bài tặng hòn đá mài cho nữ chính mài dao.

Bị buộc lên một thân phận như vậy, hơn nữ nội dung vở kịch dày đặc ác ý, nếu nàng không phản kháng, sẽ bước chân theo gót nữ phụ, phát triển gần giống với nội dung vở kịch, thì phải đeo bên mình mãi.

Lâm Nguyệt không muốn chết, nàng vốn không phải là Bạch Như Nguyệt thật, cũng không phải là người có hứng thú gì với nam chính tên Liên Thành vẫn chưa xuất hiện trước mắt kia, nếu ông trời đã tạo cơ hội lần nữa cho nàng, nàng vì cái gì mà không thể sống tốt được chứ?

Thật sự nàng không muốn phải đối địch với nữ chính, mà nàng muốn thay đổi vận mệnh nữ phụ, nhất định phải cố thay đổi đi nội dung vở kịch vốn có, chỉ có thoát ly khỏi khống chế của nội dung vở kịch, nàng mới có thể đi lên con đường thuộc về chính mình. Mà giờ sự thật đã chứng minh, ý nghĩ của nàng đúng.

Chỗ hang này cơ duyên vốn thuộc về nữ chính, nhưng giờ lại rơi trong tay nàng, điều này chẳng phải chứng minh nàng đã thay đổi nội dung vốn có của vở kịch rồi sao.

Ông trời đối với ai cũng công bằng, có thể đạt được cơ duyên hay không, thì phải xem số mệnh từng người, số người tốt, thì đạt được cơ duyên càng nhiều, số người kém thì có đi cạnh cơ duyên thì không biết.

Là nữ phụ trong sách, số mệnh lúc mới đầu không tệ lắm, chỉ là sau này gặp được nữ chính thì mới bắt đầu gặp xúi quẩy.

Điều này có đúng hay không, chỉ cần tránh nữ chính đi, nàng có thể đạt được cơ duyên vốn thuộc về nàng ta không đây?

Nghĩ tới khả năng này, Lâm Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt.

Nàng còn nhớ rõ trong sách, nữ chính Diệp Khuynh Tuyết lúc đầu đạt được chút cơ duyên đều là vì nữ phụ mới đạt được, chẳng hạn như chỗ hang cổ tu này, trong sách Diệp Khuynh Tuyết sở dĩ hốt hoảng chạy bừa tới đây cũng vì nữ phụ Bạch Như Nguyệt đem chuyện Diệp Khuynh Tuyết ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên giết đệ tử họ HẦN đoạt bảo nói cho nhà họ HẦN, vì thế mới dẫn tới nhà họ HẦN truy sát, ma xui quỷ khiến mới để Diệp Khuynh Tuyết đạt được cơ duyên ở chỗ hang cổ tu này.

Gia đoạn trước trong sách, vì dụ ấy nhiều đếm không hết, mà lần nào cũng đều vì nữ phụ Bạch Như Nguyệt bị nhục nhã hoặc bị hãm hại, khiến cho nữ chính Diệp Khuynh Tuyết đạt được chỗ tốt. Buồn cười nhất là, lúc Bạch Như Nguyệt ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên đạt được linh tinh vạn năm, lại do không phân biệt được tốt hay xấu, biến thành tảng đá vô dụng tặng cho Diệp Khuynh Tuyết, kết quả là Diệp Khuynh Tuyết được lợi.

Sau khi Diệp Khuynh Tuyết đạt được linh tinh vạn năm, cải tạo linh thể, biến thể chất bình thường ép thành thể chất tinh khiết, tốc độ tu luyện có thể sánh ngang với thiên tài đan linh căn.

Nhớ tới trong sách miêu tả ân oán giữa nữ phụ Bạch Như Nguyệt và nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt không những cảm thán buồn thay cho chính chủ mà còn vì không tìm được đường chết sẽ không phải chết, kết quả lại đẩy mình tới đường chết, chết rồi còn trách được ai đây?

Nàng không phải là Bạch Như Nguyệt, sau này cũng sẽ không chủ động gây sự với Diệp Khuynh Tuyết, càng không muốn nhường cơ duyên vốn thuộc về mình cho ai hết.

Dĩ nhiên có thì sẽ mất, thiên đạo khó dò, số mệnh quá mức cũng không phải chuyện tốt, vì thế ngoài chỗ hang cổ tu này, cơ duyên khác thuộc về Diệp Khuynh Tuyết nàng cũng không nghĩ tới mình phải dựa vào nội dung vở kịch mà cố hết sức đi cướp bằng được.

19. Chương 19: Kinh Biển

Là của anh thì sẽ là của anh, không phải là của anh có ép cũng không phải chuyện tốt gì, dù sao phúc hay họa chỉ trong ý nghĩ, có phúc quá mức thì tai nạn có lẽ tới ngay.

Đối với điều này Lâm Nguyệt nhìn thấu, chỉ cần tính mạng không nguy hiểm thì nàng cũng không phải người có lòng tham.

Còn phần chỗ hang cổ tu này, nàng thật sự hết cách rồi, dù gì nàng cũng nghĩ cần phải thay đổi vận mệnh của mình, trốn ra từ chỗ hang cổ tu này, đây là lựa chọn duy nhất của nàng.

Trở lại bình thường, Lâm Nguyệt không do dự nữa, chậm rãi tiến lên trước bộ xương nghiêm túc quỳ xuống, nói, “Tiểu nữ tử Lâm Nguyệt, hôm nay đột nhập vào vùng đất tiền bối tĩnh tu được hưởng ơn của tiền bối, lòng vô cùng cảm kích chẳng có gì báo đáp, nguyện giúp tiền bối gom lại xương cốt, rất mong tiền bối tha thứ cho tội đã quấy rầy”

Nói xong, Lâm Nguyệt với thái độ thành khẩn đã bái ba vái trước bộ xương rồi mới đứng lên tiếng gần bộ xương, đưa tay gỡ thứ treo lưng lửng trên bộ xương xuống.

Nàng không để ý tới, lúc nàng vừa quỳ xuống lạy, hốc mắt trống rỗng của bộ xương chợt lóe, ngay sau đó thứ chấm đen treo lủng lẳng tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Chấm đen nhỏ nhất đó, do bộ xương mặc bộ đồ đen nên Lâm Nguyệt cũng không thấy, giờ phút này nàng đang rất cẩn thận gỡ thứ treo lưng lửng ra, lại không ngờ vừa chạm tay vào thứ lủng lẳng đã thấy ngón tay bị đâm nhói lên chút, một điểm đen nho nhỏ xuất hiện dưới mí mắt nàng, từ chỗ đầu ngón tay chợt lóe lên rồi biến mất.

Lâm Nguyệt cả kinh, thầm kêu không ổn, nhưng còn chưa kịp đợi nàng có phản ứng thì đã cảm thấy trong người đột nhiên bị nhiệt độ nóng cháy dâng trào, toàn thân bị bỏng khó chịu.

Ngay sau đó nàng trở mắt nhìn cả người vô lực khổng chế, bất lực ngã xuống mặt đất.

Một trận lửa nóng cháy bốc lên, như lúc từng miếng thịt đau đớn, khiến Lâm Nguyệt quả thật như sống không bằng chết.

Nàng chẳng có cách nào nhúc nhích nổi, ngay cả phát ra âm thanh cũng bó tay, chỉ trở mắt nhìn trên làn da người mình mắt thường thấy được rỉ ra một dòng chất lỏng sền sệt vừa đen lại thối, mỗi một lần chất lỏng đen trào ra từ lỗ chân lông thì là một lần đau đớn khoan tim, tinh thần Lâm Nguyệt kinh hoảng như sắp nứt ra.

Càng khiến nàng thêm kinh hãi là, nàng tận mắt thấy từ tay mình rỉ ra chất lỏng, rồi không ngừng nhỏ dần, gầy hơn, thậm chí nàng có thể cảm giác rõ không còn là tay mình nữa, cả thân thể nàng cũng không ngừng thu nhỏ lại.

Phát hiện ra điều này, dọa nàng sợ hồn bay phách tán, may tổ chất tâm lý nàng vững song cũng không chịu nổi kích thích, trong cơn đau đớn, mắt tối sầm, liền ngất đi.

Chẳng rõ bao lâu, Lâm Nguyệt từ trong cơn mơ màng tỉnh lại, phát hiện ra mình đã không còn trong hang cổ tu nữa, mà đang ở trong một không gian tối.

Không gian này cũng không hẳn là tối hoàn toàn, mà trong bóng tối có vô số điểm sáng lóe lên, xa xa nhìn lại, như phảng phất mình đang ở giữa bầu trời đầy sao vậy.

Từng đợt mùi thơm xộc vào mũi, mùi thơm nồng nặc, cũng không gay mũi, ngược lại còn cảm thấy vô cùng thoải mái, mát tận gan ruột.

Đắm chìm trong mùi hương, Lâm Nguyệt cảm thấy toàn thân thoải mái, lỗ chân lông toàn thân dường như được nở to thoải mái, không còn cảm giác đau nữa, Lâm Nguyệt khẽ giật giật người.

Vừa động thể, nàng phát hiện ra thân thể mình bây giờ đang bay trong không trung, vô thức đưa tay ra sờ lại phát hiện thân thể mình chỉ là một bóng không có vóc dáng, tay chạm vào thân thể như chạm vào không khí vậy, cũng không có cảm giác chân thật.

Đây là... Linh hồn ư?

Chẳng lẽ nàng đã chết rồi sao? Nếu nàng chưa chết, như vậy bộ dạng hiện tại của nàng như quỷ thể này thì nên giải thích sao đây?

20. Chương 20: Bí Quyết Lưu Hương Thiên Cổ

Nhìn thân thể mình hư vô mờ mịt, Lâm Nguyệt bất đắc dĩ cười khổ. Vẫn không tránh được kết cục làm vật hi sinh đó sao? Quả nhiên nàng không nên có ý nghĩ kỳ lạ về việc cướp đoạt cơ duyên thuộc về nữ chính, ở trong sách Diệp Khuynh tuyệt thuận lợi chiếm được cơ duyên, vốn cũng không xảy ra chuyện như nàng, đổi lại nàng có kết cục khác hoàn toàn.

Bởi vậy mới nói, nàng quả nhiên không hổ là nữ phụ vật hi sinh đó sao? Bất luận nàng giãy thế nào, cố gắng ra sao, đều không thay đổi được chuyện vận mệnh bị đạo trời vứt bỏ, là của nàng thì là của nàng, còn không phải là đồ của nàng nếu cướp đoạt thì chính là có kết cục bị gạt bỏ sao?

Chỉ là nàng thật không cam tâm mà...

Thật khó khăn lắm mới có cơ hội được sống lại một lần, thật khó khăn lắm mới có khả năng theo đuổi con đường trường sinh, tất cả còn chưa bắt đầu thì nàng sắp chết, hơn nữa còn chết uất ức vậy, chết ngay tại chỗ chẳng có thấy mặt trời, đến một cái xác cũng chẳng ai tìm tới...

Trong lòng nổi lên không cam tâm kịch liệt, khiến tâm tình Lâm Nguyệt hơi kích động, vốn thân thể đang mờ mịt hư ảo lại càng thâm mờ mịt hư ảo hơn.

Nhưng đúng lúc này, sao trên trời đột nhiên bắn ra những tia sáng chói mắt, Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy tia sáng đang từ từ ngưng tụ thành một bóng cô gái hư ảo.

Nàng ấy thoạt trông mờ mịt tan rã, dung nhan cũng rất mơ hồ, bị tia sáng chói mắt bao quanh càng thêm trang nghiêm thánh khiết khiến người ta kinh diễm.

Lâm Nguyệt chỉ cảm giác mờ hồ bóng đang tồn tại trong hư không đó như nhìn về phía nàng, rồi ngay sau đó nghe thấy một giọng rất êm tai “Trời xanh có linh, ngọc tuyết hương cốt, kế thừa truyền thống của ta, khai sáng độc hương đạo, trở thành đạo pháp tối cao, lưu hương thiên cổ...”

Giọng êm tai đó như tiếng suối tinh khiết, Lâm Nguyệt lại cảm thấy thanh âm không tồn tại kia rất tang thương thâm lương, nàng còn kinh ngạc khi bóng sáng đó lại nói lại lần nữa, bất giác mắt nóng chua xót rơi lệ.

Chẳng biết có phải là ảo giác không, lúc nhìn thẳng vào cô gái trong hư không ấy, Lâm Nguyệt như có cảm giác nhìn thấy người thân nhất vậy, nàng ấy tạo cho nàng có cảm giác rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc, tựa như ngàn vạn năm trước, bóng dáng ấy vẫn đang đợi nàng, đang đợi nàng liên tiếp xuất hiện.

Nhưng lý trí lại cho Lâm Nguyệt biết là không có khả năng, điều này khó giải thích nổi bóng cô gái xuất hiện tại đây không thể là người thân của nàng được, nàng là du hồn xuyên không từ thế kỷ hai mốt tới mà

thôi, nếu nói có liên quan gì tới cô gái này, khả năng duy nhất chỉ e là nàng hiện giờ đang chiếm thân thể này thôi.

Bình tĩnh nhìn thân ảnh trong hư không một lúc, Lâm Nguyệt ngừng chua xót trong lòng, cất lời, “Tiền bối...”

Nhưng còn chưa đợi nàng nói xong đã thấy cô gái đó chậm rãi đưa tay ra xa chỉ nàng một cái, trong nháy mắt một luồng cực sáng bắn thẳng đến nàng.

Lâm Nguyệt vốn không kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy trong đầu đau đớn kịch liệt, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng thở dài của bóng kia, rồi không biết gì nữa.

Không rõ qua bao lâu, Lâm Nguyệt cuộn rúc trong hang từ từ mở mắt ra, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Từ trong hôn mê tỉnh lại, Lâm Nguyệt vẫn không thể tin nổi mình vừa mới đạt được y bát truyền thừa của một đại tu sĩ thượng cổ.

Đúng vậy, luồng sáng kia chính là truyền thừa của chủ hang, bên trong có ghi lại công pháp nghịch thiên (bí quyết Lưu Hương thiên cổ), đây là công pháp lấy độc hương thành đạo đầy đủ nhất, có thể tu luyện từ Luyện khí kỳ đến công pháp hóa thần kỳ.

Chủ nhân sáng chế ra thiên công pháp này đã không thể nào nghiên cứu tiếp được nữa, chỉ biết nàng ấy cũng là một cô gái, là thủy tổ sáng lập ra môn phái Lưu hương thời kỳ thượng cổ.

Lâm Nguyệt biết được trong truyền thừa, vị sáng chế ra bí quyết Lưu Hương thiên cổ kia lúc còn ở thời kỳ thượng cổ đã nổi tiếng là sư tổ của môn phái Lưu Hương sau khi thành công đã phi thăng (bay lên trời thành tiên), mà ngay sau khi vị sư tổ này phi thăng môn phái Lưu hương trải qua vạn năm, từ thời kỳ ban sơ ban đầu đi lên đỉnh cao rồi từ từ tàn dần, cuối cùng thậm chí còn bị môn phái khác vây đánh triệt hạ, chôn vùi triệt để trong lịch sử.

21. Chương 21: Công Pháp Lợi Và Hại

Môn phái Lưu Hương xuống dốc cũng là do thời kỳ thượng cổ nữ tu có thể chất ngọc cốt hương tuyết ít dần, còn công pháp chính thống của phái Lưu Hương nếu không phải người có thể chất ngọc cốt hương tuyết thì không thể kế thừa, dưới tình hình vậy, đã có lúc thời thượng cổ như thế chân vạc một phương không ai dám chọc vào phái Lưu Hương dần dần trở thành nếp, trải qua năm tháng vạn năm, do người có thể chất ngọc cốt hương tuyết càng ngày càng ít đi, mãi cho tới vạn năm trước, phái Lưu hương đã triệt để luân lạc bởi lúc ấy giới tu chân có ba môn phái.

Đệ tử trong phái ít ỏi thực lực không đủ, hoặc bởi đệ tử trong phái có người là ngọc cốt hương tuyết cốt đã khiến cho người khác tới dòm ngó vì là thể chất làm lô đỉnh tuyệt vời nhất, vì thế phái Lưu Hương cuối cùng trên cây chỉ còn lại nhị vị quả to là Hóa thần lão tổ mà một trong hai vị đó sau khi tọa hóa, cuối cùng có lòng đen tối liên thủ với mấy đại tông môn vây đánh.

Trận chiến vạn năm trước ấy, xác chất khắp nơi, chết hàng ngàn người.

Phái Lưu hương không địch lại được, đệ tử trong phái không bị bắt đi làm nô lệ thì bị làm lô đỉnh, hoặc bị giết chết tại chỗ, chỉ còn chừa môn phái Lưu hương, cũng chính là vị hóa thần lão tổ cuối cùng kia trốn thoát, nhưng nàng cuối cùng cũng chẳng còn cách chữa khỏi thương nặng, sau khi chạy ra lòng biết mệnh không giữ được lâu, không cam tâm nói tuyệt vọng, vì thế đã để lại truyền thừa ở đây, đợi người có duyên có được.

Bí quyết công pháp Lưu hương thiên cổ này cực kỳ quý dị, hoặc là nói ngang với nghịch thiên cũng không quá, vì thế nói công pháp này là nghịch thiên, là do tu sĩ tu luyện bí quyết Lưu Hương Thiên cổ từ Luyện khí kỳ đột phá tới Kim Đan kỳ là chuyện dễ dàng, chỉ cần hấp thu linh khí đầy đủ thì có thể đột phá đơn giản.

Hay nói cách khác chỉ cần tu sĩ tu luyện bí quyết Lưu hương thiên cổ bất luận có tư chất hay không, ít nhất cũng có thể đạt tới tu vi Kim Đan. Hơn nữa bí quyết Lưu Hương thiên cổ càng tu luyện tới hậu kỳ, uy lực công pháp càng lớn, thậm chí có thể ở Kim Đan sơ kỳ đấu chiến được với Kim Đan hậu kỳ.

Đương nhiên, được cái này thì mất cái khác, uy lực công pháp càng lớn thì điều kiện tu luyện công pháp càng hà khắc.

Tu sĩ có thể tu luyện được bí quyết Lưu Hương thiên cổ thì phải có thân thể là ngọc tuyết hương cốt, hơn nữa trải qua chuyện lần đầu khổ cực lấy hương độc tẩy tủy, khó nhất ở chỗ là, bí quyết Lưu Hương thiên cổ dù giai đoạn trước tu luyện không dễ, nhưng mỗi lần vượt qua được một cảnh giới nhất định thì phải tìm được mười loại hương kịch độc thượng cổ dung hợp, nếu không tìm được hương độc hiếm có dung hợp thì tu vi không tăng, hơn nữa còn bị hương độc trong cơ thể cản trở. Điều kiện tu luyện hà khắc vậy, đừng có nói những thứ này càng ngày càng hiếm trên con đường tu chân giới đang xuống dốc, mà kể cả lúc ở thời kỳ thượng cổ, người có điều kiện phù hợp với công pháp này cũng không nhiều.

Nghĩ tới chuyện tu luyện bí quyết Lưu hương thiên cổ gian nan đủ bề, Lâm Nguyệt bất giác cười khổ.

Nếu được nàng nguyện không có được truyền thừa này, nhưng giờ nàng có hối cũng không kịp nữa. trong cơ thể nàng đã bị giao hương độc xuống rồi, hơn nữa vô cùng may mắn trải qua hương độc tẩy tủy khổ cực, hiện giờ hương độc đã rót vào trong cốt tủy, trừ phi nàng muốn bị hương độc này cản trở, nếu không chỉ chọn thỏa hiệp.

Hiện tại Lâm Nguyệt thấy may mắn duy nhất là, chủ nhân hàng này mặc dù ép nàng truyền thừa, nhưng dầu gì cũng để lại cho nàng một loại hương độc, có hương độc này ở đây, hơn nữa trong cơ thể bị ép gieo hương độc xuống, ít nhất vào thời điểm trước khi nàng kết đan cũng không cần lo nữa, còn về chuyện sau này làm thế nào tìm được hương độc hiếm thấy, đó cũng là chuyện sau này nàng đã kết thành Kim đan rồi.

Hơn nữa bí quyết Lưu Hương thiên cổ chẳng những có uy lực công kích cực cao mà công pháp này còn có hiệu quả dưỡng nhan, hay nói cách khác, tu vi càng sâu, người lại càng xinh đẹp, thêm vào dưới tác dụng của hương độc còn có thể giấu đi thể chất thật của mình, còn tùy ý thay đổi thuộc tính công pháp, điều này với Lâm nguyệt mà nói, quả thật như chính mình đang ngủ say lại được người ta đưa gối đầu, giải quyết dễ dàng chuyện nàng có thể chất ngọc tuyết hương cốt phiền phức, còn về chuyện càng tu luyện càng trở nên xinh đẹp thì dĩ nhiên được Lâm Nguyệt trực tiếp quên hẳn.

22. Chương 22: Có Duyên Pháp

Trong lòng đã quyết tâm, Lâm Nguyệt không do dự nữa, quyết định tạm thời không rời đi, mà ở lại đây trong động tu luyện.

Hiện giờ mặc dù nàng đạt được truyền thừa, cũng đã trải qua tẩy tủy, nhưng nàng vốn là người thường, nếu hiện tại cứ vậy ra ngoài, nàng không biết có thể tránh được chuyện bị Bạch Ngọc Diệp truy tìm không, ít nhất ở lại trong động này vẫn an toàn.

Vì thế nàng quyết định tu luyện trước, cho dù muốn rời cũng phải sau khi đột phá luyện khí kỳ rồi mới rời đi, như vậy có gặp nguy hiểm gì thì ít nhất vẫn có chút năng lực tự vệ.

Đương nhiên, đây cũng không phải bảo Lâm Nguyệt ở lại trong này thì hoàn toàn an toàn, nên biết được coi như tu sĩ, nếu không đột phá tới trúc cơ trước, cũng không cách nào làm được ích cốc (không cần ăn), huống chi nàng giờ vẫn là người thường, người thường thì muốn ăn gì, chỗ động này có nước nhưng không có thức ăn, vì thế ở lại trong này cũng không phải kế hoạch dài lâu, nàng cùng lắm có thể kiên trì được ba ngày, sau ba ngày nếu vẫn không đột phá nàng không thể không rời nơi này đi, nếu không nàng có thể bị chết đói ngay.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt có chút hâm mộ nữ chính trong sách, ít nhất người ta có tu vi, vốn không sợ bị đói.

Nhớ tới Diệp Khuynh Tuyết, Lâm nguyệt chợt sững sờ, nàng còn nhớ trong sách, Diệp Khuynh tuyết ở tại động này chỉ lấy được một chiếc nhẫn không gian, cũng không được truyền thừa của phái Lưu Hương, chẳng lẽ do Diệp Khuynh Tuyết không phải là thể chất ngọc tuyết hương cốt, vì thế mới không được lão tổ phái Lưu hương chọn chăng?

Muốn là thế, vì sao Diệp Khuynh Tuyết có thể lấy được nhẫn không gian nhỉ? Nên biết nhẫn không gian ngoài luyện đan tâm đắc và hư vô hóa ra, còn có lão tổ phái Lưu hương lúc bị các phái vây hãm có đem

theo rất nhiều tài phú, đừng có nói tới các loại đan dược thượng cổ, linh thạch phát sáng thì có tới mấy vạn,.. những thứ này đều do lão tổ phái Lưu Hương vì muốn duy trì phái Lưu Hương mà di\lại, cuối cùng cũng được Diệp Khuynh tuyệt nhất được dễ dàng.

Nghĩ tới đây, Lâm Nguyệt lại thở dài một cái, phỏng đoán này lại do ánh sáng của nữ chính, thân là nữ chính, không tính được truyền thừa thì cũng có thể đạt được những cái tốt hơn, hơn nữa cùng lúc đạt được thứ tốt lại không phải gặp chút nguy hiểm gì.

Chẳng giống nàng, nữ phụ chính là nữ phụ, trước khi đạt được thứ tốt, suýt nữa mất cả mạng sống.

Thực ra Lâm nguyệt chỉ đoán trúng một nửa, nguyên trong sách Diệp Khuynh thành không có được truyền thừa, chỉ lấy được nhẫn không gian, ngoi\af là vì nàng ta không có thể chất ngọc tuyết hương cốt, cũng là vì nàng ta đúng thật có vận khí tốt.

Vì Diệp Khuynh Tuyết mãi mấy năm sau mới tiến vào động, vào lúc nàng ta thức dậy, chủ nhân hang động này ngồi trước để lại thần thức truyền thừa đã sớm tiêu tan, vì thế Diệp Khuynh tuyết chẳng tốn sức gì lấy được nhẫn không gian, cũng không bị tới thần thức của chủ nhân động này công kích.

Còn Lâm Nguyệt ma xui quỷ khiến, vào trước mấy năm, thần thức của chủ động chưa tan, hơn nữa nàng đúng thật là thân thể ngọc tuyết hương cốt, vì thế mới có chuyện truyền thừa.

Cho nên mới nói, đạo trời rất công bằng, ai cũng có duyên pháp của người nấy, không ép được.

Chẳng qua những điều này Lâm nguyệt dĩ nhiên không biết, giờ phút này nàng bị một mùi thối nồng nặc hun cho hôn mê, đợi lúc nàng phục hồi tinh thần mới phát hiện ra trong người mình bọc một tầng ghét bẩn, mà những thứ kia có mùi thối nồng nặc lại tỏa ra từ trên người nàng.

Thân thể tỏa ra mùi thối nồng nặc, Lâm nguyệt chẳng ngồi yên chút nào, đứng bật dậy, chạy thẳng tới vũng nước.

Vừa chạy vài bước Lâm nguyệt bị vướng chân ngã nhào trên mặt đất. Mãi tới lúc này nàng mới phát hiện ra thân thể mình không đúng, quần áo vốn mặc trên người rất vừa, giờ phút này lại rộng vô cùng, mà thân hình nàng như rút lại rất nhiều.

Đây là...

Nhìn Cánh tay bắp chân nhỏ, trong đầu Lâm Nguyệt chợt lóe sáng, cuối cùng không kìm được cười khỏ.

23. Chương 23: Di Chứng Tẩy Tủy

Sao nàng lại quên được phần đặc sắc của bí quyết môn công pháp tu luyện Lưu Hương thiên cổ này chứ. Trong truyền thừa có nhắc tới, lúc tu luyện nhập môn bí quyết thiên cổ Lưu Hương thì nhất định phải chấp nhận hương độc nhập vào cốt tủy tới thống khổ, mà cửa ải này là cửa khó khăn nhất, nếu tẩy tủy thành công, thân thể cần cốt người tẩy tủy sẽ có thay đổi cực lớn, người có tư chất trời cho càng tốt, sau khi tẩy tủy thành công càng thay đổi lớn vô cùng, đối với việc tu luyện sau này càng hiệu quả. Hơn nữa thay đổi như thế là thật, bất kỳ kẻ nào cũng đều không nhận ra hiệu quả của công pháp.

Giờ nhìn lại cơ thể này của nàng có tư chất không tệ, sau khi tẩy tủy đã biến nàng từ cô bé mười ba tuổi thành một đứa bé mới năm sáu tuổi.

Nhưng như vậy cũng tốt, tuổi nhỏ đi, sau này cũng không cần phải lo mình sẽ dễ bị lộ nữa, hơn nữa như vậy với tu luyện cũng có chỗ tốt.

Nàng còn nhỏ trong sách tư chất Bạch Như Nguyệt mặc dù không tệ, nhưng do tuổi khá lớn sau lại bị phá đi trong sạch, tất cả không được thành đệ tử chân truyền của Côn Lôn, mà hiện tại nàng như vậy đánh cuộc cũng không thấy bản khoản.

Vừa nghĩ thế, Lâm Nguyệt chẳng còn quan tâm đến thân thể rồi rấm rấm nữa, giật mấy đồ quần áo vướng víu xuống, nhảy thẳng xuống vũng nước rửa sạch chất bẩn trên người đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không còn chất bản nào, mùi thối trên người cũng tản sạch, Lâm Nguyệt nhìn mình thấy bàn tay nhỏ bé càng trắng nõn trong suốt, chóp mũi còn thoảng ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt.

Lâm Nguyệt biết rõ đây là nguyên nhân ngọc tuyết hương cốt, vì thế cũng không để ý, dù sao đợi tới khi nàng đột phá tới luyện khí kỳ, là có thể vận chuyển công pháp, đem giấu mùi thơm này trong cơ thể đi. Vì thế chuyện cấp bách là tu luyện quan trọng nhất.

Tính cách Lâm Nguyệt thời gian qua quyết đoán đã quyết rồi thì bắt đầu chấp hành. Nàng cũng không lập tức tu luyện ngay, mà gõ mạnh lên bộ xương trong động mấy cái, sau đó lấy một bình trong nhẫn không gian xuống, thu dọn cẩn thận đóng xương cốt nát vụn bỏ vào đặt ở một góc trong động.

Bộ y phục đen của bộ xương cũng được Lâm nguyệt lấy ra, nhìn qua nàng ấy, biết rõ bộ y phục này là bảo vật phòng ngự hiểm có, mặc lên người chẳng những tự động điều chỉnh to nhỏ, mà còn tùy ý biến ảo màu sắc và kiểu dáng, quan trọng nhất là bảo vật này không hạn chế tu vi, chỉ cần lấy máu nhận chủ thì người bình thường cũng dùng được.

Nàng còn nhớ trong sách, nữ chính cũng vì đạt được bộ y phục này, nên sau này mới tránh thoát chết mấy lần, đồ tốt như vậy, Lâm nguyệt dĩ nhiên không bỏ qua được.

Sau khi thu dọn xong hài cốt, treo nhẫn không gian lên cổ xong, sau đó mới đem bộ y phục đen nhỏ máu nhận chủ mặc lên người.

Với chuyện dùng đồ gì đó của người chết trong lòng Lâm Nguyệt cũng không bài xích lắm, nên biết kiếp trước lúc nàng còn là bộ đội đặc công, vì lòng bất ma túy, nàng và đồng đội đã tốn công sức mai phục trong rừng rậm suốt nửa năm, trong nửa năm ấy, nàng đã dùng không ít đồ của người chết, để ngụy trang, cũng mặc không ít đồ người chết.

So với loại quần áo kiếp trước của người chết thối hoắc mà nàng mặc thì loại đồ đen này quả thật chẳng khác gì mới mua, dù là đồ người chết gần vạn năm, nhưng không có bất kỳ mùi lạ hay dấu vết rách nát nào, mà ngược lại trông mới tinh.

Mặc quần áo này vào, thấy y phục vừa vặn với dáng người, Lâm Nguyệt vô cùng hài lòng. Giờ phút này Lâm Nguyệt thoát nhìn như đứa bé mới chừng năm, sáu tuổi, mái tóc dài thẳng tới đầu gối, da thịt trong suốt nõn nà, nhìn cực kỳ đáng yêu. Nhưng dung mạo của nàng cũng không thay đổi mấy, chỉ tinh xảo hơn so với trước chút, nhưng cũng khá ngây thơ như trẻ con vậy.

Trong hang không có gương, Lâm Nguyệt cũng không biết rõ bề ngoài của mình thay đổi thế nào, mà có biết rõ thì cũng không để ý cho lắm.

Giải quyết hết những chuyện vụn vặt xong, Lâm Nguyệt liền tĩnh tâm lại, tìm một chỗ trong hang khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng đắm chìm trong cảnh giới tu luyện.

24. Chương 24: Nhẫn Không Gian Nhận Chủ

Thời gian như trôi đưa, nháo cái đã được ba ngày. Trong hang vẫn yên tĩnh mờ tối, từng giọt nước tí tách rơi từ trên vách đá xuống, phá vỡ sự yên tĩnh trong động.

Một bóng dáng nho nhỏ ngồi ngay ngắn trong góc hang, hai mắt nó nhắm nghiền, như không có cảm giác gì với xung quanh, cả người đắm chìm trong tu luyện, trên trán lấp ló mồ hôi, gương mặt trắng nõn hiện lên màu đỏ, lông mày lá liễu nhíu lại như đang chịu đựng cơn thống khổ khổng lồ vậy.

Nếu có ai ở đây sẽ thấy linh khí chung quanh lóe sáng giờ phút này đang điên cuồng nhập vào trong cơ thể Lâm nguyệt, mà vùng bụng dưới vùng đan điền của nàng đang có linh khí tràn vào liên tục không ngừng, giờ phút này dần hình thành một khoảng không ẩn hiện.

Linh khí lúc tụ lúc tan, mà trong đan điền hấp thu linh khí ngày càng nhiều, cuối cùng trong đan điền vang lên tiếng “rắc” giòn tan, như đột phá trở ngại nào đó, luồng khí trong đan điền xoáy tròn rồi hình thành, cùng lúc đó, linh khí bên ngoài điên cuồng ào tới, tạo thành một vòng linh khí khổng lồ quanh Lâm Nguyệt.

Đúng lúc này, thứ đeo lủng lẳng trên cổ Lâm Nguyệt đột nhiên phát sáng, Lâm nguyệt đang đắm chìm trong trạng thái đột phá kỳ dị bỗng có cảm giác được nhả không gian có liên kết như ẩn như hiện với mình, trong trạng thái thần thức, thậm chí nàng còn nhìn rất rõ mọi chi tiết không nhả không gian.

Chỉ là giờ phút này nàng vẫn chưa thoát ly trạng thái tu luyện, cảm giác đột phá huyền diệu khiến nàng trầm mê, vì thế tinh thần của nàng không dừng lại ở nhả không gian, mà tiếp tục trầm tĩnh vững chắc ở tu vi vừa đột phá.

Chẳng biết bao lâu, đợi lúc Lâm Nguyệt tỉnh lại, phát hiện ra cả người mình ngoài đời ra thì toàn thân ngập tràn lực lượng, tựa như nàng đã lột xác vậy, trong thân thể tỏa sáng luồng sức mạnh nồng đậm.

Bản thân thay đổi các kiểu, khiến Lâm Nguyệt hiểu mình đã thành công đột phá tới ngưỡng cửa tu chân, đã trở thành một tu sĩ luyện khí cấp 1.

Trong ba ngày, cuối cùng nàng đã đột phá thành công. Cảm giác tu vi của mình vô cùng vững chắc rồi, Lâm Nguyệt liền đưa mắt nhìn vào nhả không gian, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Nếu vừa rồi nói nàng không có cảm giác gì, thì ngay thời điểm nàng đột phá, chiếc nhả không gian này thể mà lại tự động nhận chủ, còn nàng chỉ ngẩn ngẩn trong nửa canh giờ lại trở thành chủ nhân chính của nhả không gian, điều này sao được chứ?

Nàng còn nhớ trong truyện, sau khi Diệp Khuynh tuyết lấy được nhả không gian, tốn không ít công sức mới khiến nhả không gian nhận chủ, mà đợi tới khi Diệp Khuynh Tuyết thật sự nhận được nhả không gian nhận chủ, tu vi của nàng ta đã vào trức cơ trung kỳ, hay nói cách khác, để luyện hóa nhả không gian, Diệp Khuynh Tuyết đã mất thời gian hơn hai mươi năm.

Lâm Nguyệt hơi không tin vào vận may của mình, hết lần này tới lần khác khi xác định tinh thần mình đúng thật có liên hệ được với nhả không gian, lúc này mới thật sự tin mình đã trở thành chủ nhân của nhả không gian, nhưng lòng nàng vẫn hơi nghi hoặc khó hiểu.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân bởi nàng tu luyện bí quyết thiên cổ Lưu Hương chăng? Không thể không nói chính xác thật như thế. Nàng sở dĩ có thể khiến nhả không gian nhận chủ, đúng là bởi nguyên nhân nàng tu luyện công pháp. Nhả không gian này vốn chính là chủ nhân trong động để lại cho người thừa kế, trên mặt được chủ động hạ xuống cấm chế rất lợi hại, dù đã trải qua vạn năm, uy lực cấm chế không bằng trước, nhưng tu sĩ hóa thân kỳ hạ cấm chế sao có thể gỡ dễ dàng được chứ? Chính là vì thế nên mới khiến Diệp Khuynh Tuyết tốn mất công phu hai mươi năm mới miễn cưỡng luyện hóa được nhả không gian, thu về cho mình dùng.

25. Chương 25: Thu Hoạch

Đây cũng mà mệnh tốt của Diệp Khuynh Tuyết, trên người có ánh sáng của nữ chính, nếu đổi là người khác, chỉ e lúc chạm phải nhả không gian thì đã bị cấm chế biến thành tro bụi rồi.

Còn Lâm Nguyệt có thể được nhả không gian nhận chủ, dĩ nhiên cũng vì nguyên nhân cấm chế kia.

Điều này không thể không nói vận khí Lâm Nguyệt cũng không tệ lắm, nếu nàng không được chủ động truyền thừa, nếu nàng tu luyện không phải là công pháp bí quyết thiên cổ Lưu hương, nàng có muốn luyện hóa nhả không gian cho mình dùng cũng không có khả năng.

Nơi này đúng sai Lâm nguyệt dĩ nhiên không biết, nàng chỉ nghi ngờ chút, vẫn không hề chấp nhận sự tình vốn có của nội dung vở kịch, mà buông lỏng tinh thần, tiến vào trong nhả không gian xem xét quan sát.

Nhả không gian này so với thần khí không gian nghịch thiên của Diệp Khuynh tuyết không kém chút nào, thần khí không gian |Diệp Khuynh Tuyết là một thể giới nhỏ, hơn nữa còn tăng không gian theo cấp, cuối cùng có thể thay đổi thành một thể giới chân chính, hơn nữa là chủ nhân không gian, bản thân Diệp Khuynh Tuyết có thể ra vào không gian tự do, mà không cần để thần thức đi vào.

Còn phần nhả không gian thật ra cũng giống như túi đựng đồ thông thường khác, chỉ là trong không gian ấy tự động sinh ra linh khí, có thể trồng linh dược bên trong, nhưng không có chức năng thăng cấp, người sống không thể đi vào. Để nhả không gian nhận chủ, cũng chỉ có thể để thần thức tiến vào mà thôi.

Lâm Nguyệt đương nhiên cũng không để ý tới những điều này, với nàng mà nói, có cái nhấn không gian như túi thuốc bên người vậy cũng đã đủ nghịch thiên rồi, còn về thăng cấp thần khí không gian, sau này khi trở thành người đứng đầu một giới nào đó, nàng cũng không hy vọng xa vời gì. Nàng lại không phải nữ chính, thần khí gì gì đó cũng không có duyên với nàng, nàng chỉ cần bảo vệ cơ duyên của mình thì tốt rồi.

Diện tích nhấn không gian không lớn, ước chừng khoảng mười mẫu linh điền gì đó, bên trong linh khí nồng đậm, có đủ các loại linh được thời kỳ thượng cổ. Do không biết đó là ruộng thuốc linh được, Lâm Nguyệt cũng chỉ nhìn lướt qua, rồi không để ý nữa, nàng đưa mắt nhảy vào một tòa nhà đá ở bên cạnh linh điền.

Chỗ này thoạt nhìn như nhà đá bình thường, thật ra bên trong có không gian riêng, Lâm Nguyệt vẫn còn nhớ trong sách từng nói qua, lão tổ phái Lưu hương có để lại toàn bộ mọi thứ ở trong.

Nghĩ đến đây, rốt cuộc Lâm Nguyệt không kháng cự được bước nhanh vào nhà đá. Bên trong nhà đá quả nhiên có khoảng trời riêng, khác hẳn với bên ngoài xù xì, bên trong quả thật có thể dùng từ xa hoa để hình dung.

Đạp vào mắt hình ảnh đầu tiên là một đại điện khổng lồ xa hoa, trên tường khảm từng viên minh châu cực đại, rọi sáng cả đại điện, hai bên đại điện còn có hai gian thiên điện, theo thứ tự là phòng luyện đan và Tàng Bảo Các.

Lâm Nguyệt chọn đầu tiên là phòng luyện đan, bố cục trong phòng luyện đan rất đơn giản, vào cửa bên tay trái có một tủ để đầy các bình lọ đựng đan được, Lâm Nguyệt đi tới, mở một bình ngọc đựng ký hiệu hàm linh đan ra, quả nhiên trải qua năm tháng, đan được trong bình sớm đã biến chất không dùng được nữa.

Về điểm này Lâm Nguyệt sớm đã biết rõ trong truyện, vì thế cũng không có cảm giác thất vọng, nàng để bình ngọc lại chỗ cũ, mắt nhìn vào một góc trong tủ đá có một ngọc giản (giống như sách ngọc vậy), đôi mắt bình thần chợt lóe lên vui mừng.

Nếu nàng đoán không nhầm thì ngọc giản này trong sách có nhắc tới, Diệp Khuynh tuyết lấy được phương thuốc dân gian thời thượng cổ và ngọc giản luyện đan tâm đắc.

Còn trong sách nhắc tới hư vô chân hỏa nổi tiếng nữa, hiện giờ ở giữa đan phòng đóng kín kia còn có một lò đan, mà có thể niệm phong cất giữ vào kho dĩ nhiên là lò luyện đan dùng hư vô chân hỏa rồi cũng không phải là vật tầm thường, chẳng qua những vật này trước mắt với Lâm nguyệt vẫn chưa dùng được, vì thế Lâm Nguyệt chỉ nhìn một cái, rồi rời mắt đi, thu lại ngọc giản rồi đi ra ngoài.

26. Chương 26: Lạc Đường Dây Núi

Rời khỏi phòng luyện đan, Lâm Nguyệt lại tiến vào Tàng Bảo Các, trong Tàng Bảo các thì lại vô cùng đơn giản, ngoài mấy hộp ngọc bịt kiến ra cũng chỉ có một vài hòm đựng đầy linh thạch, Lâm Nguyệt đánh giá sơ qua một lượt, ước chừng có khoảng mấy vạn linh thạch gì đó.

Còn phần pháp bảo linh khí gì đó Lâm Nguyệt cũng không thấy, không rõ chúng có đựng trong các hộp ngọc bịt kín kia không, những thứ đó trước mắt Lâm Nguyệtj cũng chưa tính chạm vào.

Nói tóm lại, thứ đồ tốt trong nhấn không gian này không ít, nhưng tu vi trước mắt của nàng quá thấp, vốn không dùng được, nên cả không gian bên trong nàng động vào duy nhất chắc là miếng ngọc giản lấy được trong phòng luyện đan kia, còn những thứ khác, đợi sau này đi rồi khai thác sau.

Sau khi kiểm hết Tàng Bảo Các, Lâm Nguyệt cũng không nán lại trong không gian nữa, ý nghĩ vừa động thần thức đã rời khỏi không gian.

Ba ngày sau

Biên giới Thanh châu, trong Nhân Uyên hân tới dãy núi Nanh Sói, có một đứa bé năm sáu tuổi đang lão đảo đi lòng vòng trên đường núi quanh co khúc khuỷu.

Đứa bé này đúng là Lâm Nguyệt rời khỏi động cổ tu. Hai ngày trước, nàng rời khỏi bí đạo động cổ tu, sau đó đụng phải một trận pháp không rõ, trong nháy mắt cả người liền xuất hiện tại cánh rừng rậm rạp mênh mông không giới hạn này.

Cánh rừng rậm này vô cùng rộng lớn, nàng đi đi mất hai ngày ở đây mà vẫn không thấy có người, ngược lại gặp không ít nguy hiểm.

May kiếp trước nàng là bộ đội đặc công, rất hiểu biết về sinh tồn ở dã ngoại, hơn nữa nàng lại đột phá Luyện khí kỳ, tố chất thân thể cũng tốt hơn lúc trước rất nhiều, vì thế mới thuận lợi sống sót.

May là thế, hai ngày này nàng cũng trải qua rất chật vật, giờ phút này cả người đầy bụi bặm cấu bẩn chẳng khác tên ăn mày là mấy, đầu còn bóng dáng một đứa bé đáng yêu nữa chứ.

Dùng cả tay chân bò lên trên một tảng đá to, Lâm Nguyệt thở phò phò dựa người vào tảng đá nghỉ, bò hết một ngày đường núi hiện giờ nàng thật mệt tới mức chẳng muốn động tay chân nữa.

Cứ tưởng là đột phá Luyện khí kỳ thì nhất định cả năng lực tự vệ, ai ngờ nàng đánh giá mình quá cao, nàng luyện khí kỳ tu sĩ tầng 1 như này thì nhiều nhất là thể chất khá hơn người thường chút thôi, còn ngoài ra chẳng có chỗ nào khác thường thường cả.

Tu vi Luyện khí cấp 1, cả linh khí thả ra ngoài cũng không làm nổi, đừng có nói tới tu luyện pháp thuật gì đó, cứ coi như bí quyết thiên cổ Lưu Hương là pháp thuật bậc nhất gì đó đi, cũng cần phải đạt tu vi tới luyện khí kỳ tầng năm mới có thể tu luyện được, nếu không phải nàng dựa vào kiến thức kiếp trước thì e là trong rừng rậm này nàng chẳng sống sót nổi.

Nhìn chút cánh rừng rậm hiểm trở không thấy bờ bến, lại cúi đầu nhìn chân tay nhỏ bé, Lâm Nguyệt lại thở dài lần nữa.

Nghĩ tới trong truyện sau khi Diệp Khuynh tuyết rời khỏi động cổ tu, thì về thẳng Côn Lôn, trong lòng hâm mộ mãi.

Quả nhiên nàng là mệnh nữ phụ mà, cứ coi như chiếm được truyền thừa của động cổ tu đi, cũng chẳng thay đổi được sự thật nàng là nữ phụ.

“Ồ? Sao ở đây lại có đứa bé vậy?”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm âm trầm, dọa Lâm Nguyệt nhảy dựng lên, nàng cảnh giác ngẩng đầu, thấy một tu sĩ áo trắng xuất hiện như quỷ mị ngay trước mặt nàng.

“Kiệt kiệt, lại còn là đứa bé gái nữa, ông trời cũng đối đãi ta không tệ ha”

Tu sĩ áo trắng dáng cao thon, trông cũng không tệ, chỉ có cặp mắt híp dài kia lộ ra mùi vị âm tà, đơn giản là lãng phí cả tướng mạo.

“Người là ai?” Lâm Nguyệt nhìn thẳng tu sĩ áo trắng kia, trong lòng càng thêm cảnh giác.

“Đứa bé gái nhà người cũng to gan gớm nhỉ, người không sợ sao?”

Tu sĩ áo trắng thấy Lâm Nguyệt không khóc văng lên như đứa trẻ khác, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc.

27. Chương 27: Rơi Vào Nanh Sói

Sợ hấn thì sao? Có trốn được không? Lâm Nguyệt cố ló khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn giấu sau đám cấu bẩn ra, trầm mặc không nói. Bạch y tu sĩ cũng không để ý, hoặc là nói vốn chẳng coi vào mắt, chỉ dùng thần thức quét ngang Lâm Nguyệt một lần, bỗng trên mặt lộ ra mấy phần mừng rỡ.

“Quả nhiên có linh khí, coi Lạc Hoa lão thất phu kia để ta xuống núi, ngược lại ta cũng lợi quá đi! Có đồng linh nữ này làm huyết dẫn, nhất định ngày nào đó có thể luyện hóa được ma phệ huyết lõi rồi”

Hai mắt tu sĩ áo trắng sáng lên nhìn thẳng Lâm Nguyệt, phảng phất như con sói đói nhìn món bảo vật vậy, kèm theo tham lam nồng nặc.

Mà lời của hắn lại tựa như tiếng sét giữa trời quang giáng thẳng vào lòng Lâm Nguyệt, khiến nàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, máu như đông lại vậy.

Tên này chính là tên gian tế Ma cung môn hạ của Lạc Hoa lão tổ mà ở trong truyện đã nói tới, là tên ma tu đã phá hủy sự trong sạch của Lâm Nguyệt!

Một cảm giác sợ hãi ập tới, sắc mặt Lâm Nguyệt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cả người không kìm được run rẩy. Tại sao có thể vậy chứ? Giờ phải làm sao đây?

Nàng rõ ràng đã chạy thoát khỏi Phong Nguyệt Lâu rồi mà, rõ ràng đã thấy đối tượng nội dung vở kịch rồi mà, chẳng phải thế sao?

Vì sao mà nàng còn gặp phải tên ma tu này chứ? Chẳng lẽ nội dung vở kịch thật sự không hề thay đổi? Bất luận nàng làm thế nào thì cũng không thể thay đổi được kết cục hay sao?

Điều này có phải là nói, bất luận nàng có giãy dụa thế nào, phản kháng ra sao, nàng cuối cùng cũng sẽ chết ư?

Không, nàng không muốn chết, càng không chịu được phải chết như thế! Chết, nhẹ tựa lông hồng hoặc nặng tựa thái sơn, kiếp trước, nàng vì đồng đội, vì quốc gia mà chết, chết có ý nghĩa, nàng cũng không hối hận.

Nhưng nàng tuyệt đối không chịu nổi bản thân mình thành vật hi sinh giúp người khác! Làm đá kê chân cho nữ chính ư? Nếu đây là ông trời an bài, vậy nàng nguyện chống đối lại, cũng không để nó được như ý!

Cơn sợ hãi như thủy triều bị sự không cam tâm nồng đậm thay thế, Lâm nguyệt cắn răng, nghiêng đầu bỏ chạy.

Biết rõ mình hành động thế này thật ngầy thơ buồn cười, nàng vốn không tránh được nanh vuốt của ma tu, nhưng nàng vẫn muốn chống lại!

Bởi nàng không cam tâm, không muốn khoanh tay chịu chết như vậy!

Tính toán nàng biết mình đã đi tới đường cùng, biết rõ mình trong mắt ma tu chẳng khác gì con kiến hôi, ngay trước khi chết, nàng vẫn muốn cắn ngược lại một cái!

Thấy Lâm Nguyệt quay người bỏ chạy, ma tu cũng không ngăn lại, chỉ cười trêu tức nhìn.

Lâm Nguyệt sợ ma tu phát hiện, chẳng dám vận dụng linh lực nhỏ bé của mình, chỉ cố dựa vào thể lực gắng chạy trước, tu vi luyện khí cấp một giờ của nàng là lá bài tẩy lớn nhất, nàng không muốn bị lộ sớm, hơn nữa nàng tin, ma tu kia không dễ tha cho nàng.

Quả nhiên, ngay lúc Lâm Nguyệt sắp chạy ra khỏi phạm vi khống chế của ma tu, ma tu kia liền vung tay lên, một luồng sáng đỏ như máu đánh úp về phía Lâm Nguyệt, cũng không thấy rõ động tác gì thế nào, thân thể nhỏ bé của Lâm Nguyệt trong nháy mắt liền bay thẳng lên trời, rồi bị lôi ngược trở lại trong tay ma tu.

“Nha đầu thối, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn chút, như vậy mới không bị ăn chút đau khổ!”

Thấy Lâm nguyệt hung dữ nhìn mình chằm chằm, ma tu dẩu vẽ mặt trêu tức, cười lạnh nói.

“Thả ta ra! Cái tên xấu xa này!” Lâm Nguyệt mở to hai mắt liều mạng giãy dụa, vẽ mặt càng lộ ra sợ hãi, lại càng biểu hiện rõ vẻ sợ hãi của một đứa trẻ, trong lòng thì tính toán bước tiếp theo nên làm thế nào.

“Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ thả ngươi về nhà, nếu không ta ném cho sói ăn!” Ma tu cười lạnh quynh rũ, mở miệng đe dọa.

Nếu Lâm Nguyệt thật sự là đứa trẻ sáu tuổi mà nói có lẽ sẽ bị dọa sợ cứng người, nhưng nàng lại có thêm linh hồn giả loli của người trưởng thành hai mươi sáu tuổi, sao bị câu dọa đơn giản làm cho sợ được chứ?

Nàng chẳng những không bị sợ cứng người, mà ngược lại giãy dụa rồi ngửa mặt lên cắn mạnh một cái lên cổ tay ma tu kia.

28. Chương 28: Mưu Tính

Dù sao Lâm nguyệt thoát nhìn chỉ là một đứa bé, ma tu không thêm để ý hành vi dữ dội vậy của nàng, cười lạnh mấy cái, túm cổ áo Lâm Nguyệt hóa thành một luồng sáng bay thẳng tới giữa cánh rừng rậm.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt được giấu kín trong đám tóc rối bởi che kín ánh sáng lạnh, cắn chặt cổ tay ma tu không buông, đương nhiên nếu nàng chỉ là một đứa trẻ bình thường thì đừng có nói cắn tên ma tu này bị đau, chỉ sợ nàng dùng hết sức cũng chẳng làm tổn hao gì tên ma tu này.

Ma tu này mặc dù là gian tế ma đạo, nhưng có thể được Lạc Hoa lão tổ thu nhận làm đệ tử, tư chất đó dĩ nhiên không kém, hẳn vì không muốn cho Lạc Hoa lão tổ chú ý, nên mới biểu hiện ra bên ngoài tu vi đang luyện ở luyện khí hậu kỳ đại viên mãn, thật ra hẳn đã ở tu vi bậc trúc cơ rồi.

Giờ thể tu giới tu chân gần như đã bị giặt sạch, linh tu lại đang ngóc dậy, tên ma tu này dù không phải là thể tu, nhưng dù sao hẳn cũng là tu sĩ trúc cơ, thể chất tu sĩ sau khi tới trúc cơ sẽ thay đổi, gân cốt da thịt sẽ biến thành mềm dẻo cứng rắn, đao kiếm bình thường cũng không gây thương tích tý nào, đừng nói mấy chiếc răng sữa của một đứa bé vài tuổi.

Chính vì thế, hành vi đùa giỡn như đứa trẻ ấy của Lâm Nguyệt, ma tu chỉ cảm thấy buồn cười, vốn không thêm để ý tới. Nhưng hẳn thật không biết, Lâm nguyệt vốn không phải là đứa trẻ bình thường, chẳng những nàng có linh hồn người trưởng thành, mà còn là một tiểu tu sĩ Luyện khí kỳ nữa, cũng không phải là kẻ vô hại trong tưởng tượng của gã.

Lâm Nguyệt là ai kia? Nàng bất kể là tâm trí hay mưu kế thì chẳng thua một bộ đội đặc công nào!

Nàng không làm chuyện vô dụng, mỗi một cử chỉ hành động của nàng đều có ích toán, từ lúc mới bắt đầu thì có vẻ như sợ hãi chạy trốn, rồi sau đó bị bắt trở lại thì có hành vi đùa giỡn, đây đều nằm trong tính toán của nàng, mà mục đích chính của nàng chỉ có một, chính là khiến cho tên ma tu này thả lỏng cảnh giác với nàng.

Đương nhiên, đây nhìn tổng thể có vẻ rất dễ, thật ra không dễ tí nào, nàng vừa muốn thể hiện là một đứa bé không hiểu chuyện, vừa không muốn làm âm ỉ quá mức để ma tu thấy phiền chán, sợ ma tu mất kiên nhẫn, đập nàng hôn mê luôn.

Ngay trong từng tần tính toán, mưu tính của Lâm nguyệt không thể nghi ngờ đã thành công, nàng chẳng những khiến tên ma tu không đề phòng nàng, còn thuận lợi dùng hàm răng cắn cổ tay ma tu.

Cắn người đây mới là mục đích thật sự của Lâm nguyệt. Tu vi của nàng chênh lệch quá xa so với ma tu, vốn nàng không thể nào thoát khỏi nanh vuốt ma tu, lực ngoài không đủ, đành kiếm cách khác, trong cơ thể nàng có hương độc trở thành đòn sát thủ.

TRải qua chuyện tầy tủy trước, hương độc đã rót vào trong kinh mạch cốt tủy của Lâm nguyệt, bề ngoài thì nhìn nàng như đứa trẻ bình thường, thực ra cả người nàng trên dưới chỗ nào cũng có kịch độc, nguyên nhân là do công pháp, những kịch độc này đều ẩn sâu trong cơ thể, chỉ cần Lâm Nguyệt nguyện ý thì bất cứ lúc nào cũng vận dụng những thứ kịch độc này.

Tu luyện bí quyết hương độc thiên cổ Lưu hương không chỗ nào là không thành kịch độc, cho dù là ở thời kỳ thượng cổ, những thứ độc này vẫn khiến tu sĩ giới tu chân nghe mà biến sắc, lúc giới tu chân thời thượng cổ, tu sĩ phái Lưu Hương vận dụng kịch độc đối địch, thường giết người vô hình.

Đương nhiên đó là vì nguyên nhân công pháp tu sĩ thượng cổ cao thâm, lấy tu sĩ Lâm Nguyệt hiện giờ, dù hương độc có uy lực lớn cỡ nào cũng không đủ để giết một ma tu như tu sĩ trúc cơ, huống chỉ nàng chỉ đang ở luyện khí cấp một, vốn không cách nào đem hương độc trong người phóng ra ngoài được, muốn phóng độc chỉ đành dựa vào tiếp xúc trực tiếp.

Đương nhiên tiếp xúc bình thường cũng không được, nhất định phải tạo ra vết thương trên người đối phương, chỉ cần đem hương độc rót vào miệng vết thương đối phương, thì dù tu vi đối phương có cao hơn nàng vài cấp, cũng sẽ bị trúng độc, vì vậy hàm răng thành vũ khí duy nhất của nàng.

29. Chương 29: Hạ Độc

Răng nanh nhọn ngậm chặt cổ tay ma tu, làm như đứa trẻ giận dỗi không chịu buông ra vậy, thật ra Lâm Nguyệt đang đợi thời cơ, đợi thời cơ ma tu buông lỏng!

Một lát sau, ma tu nhanh chóng chậm lại, xách Lâm Nguyệt vút lên nửa trên mặt đất, hơn nữa còn tản ra thần thức nhìn quét hoàn cảnh chung quanh một lượt. Đúng lúc này rồi!

Toàn bộ tinh thần ma tu đang chăm chú quan sát cảnh vật chung quanh, đúng lúc hần không đề phòng với Lâm Nguyệt trong tay, thả lỏng ra, Lâm Nguyệt đợi đúng giờ khắc này!

Nàng gần như không chút do dự vận chuyển công pháp đem linh lực ít ỏi trong cơ thể lên trú tại hàm răng, cắn mạnh lên cổ tay của ma tu!

Linh lực quán chú ở hàm răng sắc bén vô cùng, dù là da thịt của ti sĩ trúc cơ cũng bị cắn nát. Đương nhiên do tu vi Lâm Nguyệt quá thấp và ma tu vốn chẳng phải cùng một cấp bậc, lần toàn lực ứng phó cắn gã một cái, cũng chẳng qua chỉ rách chút da của ma tu mà thôi!

Nhưng với Lâm Nguyệt mà nói, vậy là đủ rồi, chỉ cần hở chút vết thương, hương độc có thể rót vào thành công, mục đích của nàng đã đạt được.

Chút hương độc này với ma tu mà nói, vẫn chưa đủ để lấy mạng, nhưng cũng khiến gã tê dại toàn thân, không thể nhúc nhích nổi.

Nhưng Lâm Nguyệt cuối cùng cũng quá coi thường thủ đoạn của ma tu, đang bị Lâm Nguyệt cắn trong nháy mắt, ma tu đã phát giác ra, vô thức ném Lâm Nguyệt đi.

Nhưng hần vẫn chậm một bước, dù Lâm nguyệt bị gã quăng mạnh ra chẳng chút lưu tình, đồng thời cũng cắn rách cổ tay của gã, hương độc đã thành công rót vào trong cơ thể gã.

“Nha đầu thối, ngươi muốn chết hả!”

Ma tu giận dữ, quát to một tiếng, đưa tay chop về phía Lâm nguyệt, mắt thấy Lâm Nguyệt sẽ chết đột ngột dưới tay gã, thì đúng lúc này gã lại cảm thấy tâm mạch đau đớn, tiếp đó linh lực trong nháy mắt tán loạn, kinh mạch toàn thân tê dại, cả người dĩ nhiên cũng cứng đờ không động đậy nổi.

Lúc này, ma tu ở đó còn không biết mình bị tính kế, hai tròng mắt lập tức tròng thẳng vào Lâm Nguyệt, lộ ra ánh sáng giết người âm độc.

Bị ma tu phần nộ ném một cái, thân thể nho nhỏ của Lâm Nguyệt bị ném mạnh giữ đá vụn trong rừng, cứ việc ma tu chưa hạ sát thủ thật, nhưng uy lực của tu sĩ trúc cơ làm sao một luyện khí tu sĩ nho nhỏ như nàng ngăn nổi chứ? Ngay trong nháy mắt rơi xuống đất, nàng cảm thấy ngực khó chịu, phun một búng máu ra ngoài.

Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể gần như cùng đau đớn, khiến Lâm Nguyệt thấy khó chịu gần chết, nhưng nàng vẫn cố sức giãy đứng dậy, chẳng dám dừng lại, nhanh chóng chạy nhanh xuống chân núi.

Nàng cũng không ngốc tới mức cho rằng mình có thể giết chết đối phương, nên biết đối phương là tu sĩ trúc cơ, hơn nữa còn là ma tu, thủ đoạn ma tu rất nhiều, dù hiện giờ bị trúng hương độc, nhưng ai còn biết hần có thủ đoạn nào bảo vệ tính mạng nữa chứ? Huống chi, nàng không cho rằng hương độc có thể giữ chặt đối phương được bao lâu, lấy tu vi hiện tại của nàng, chỉ sợ có thể kiềm chế được đối phương có vài khắc đã là cực hạn rồi.

Trong lòng nàng hiện có một ý nghĩ, đó là trốn, trốn đi thật xa, tìm một nơi bí mật trốn cho tên ma tu kia không cách nào tìm được nữa, nếu không đợi tên ma tu kia khôi phục lại, đây mới thật sự là chết thật!

Chuyện thật chứng minh rõ, ý nghĩ của Lâm Nguyệt là đúng.

Mặc dù hương độc thượng cổ lợi hại, nhưng do tu vi Lâm Nguyệt không đủ, ma tu bị trúng độc không nặng, ngay sau khi Lâm Nguyệt rời đi một phút, ma tu đã thành công tạm ngăn được hương độc trong người, lửa giận ngút trời đuổi theo hướng Lâm Nguyệt trốn đi.

Bị một con tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa tính toán, thời gian đối với giới tu chân ma tu mà nói như cá gặp nước, quả thật chính là nhục nhã vô cùng, gã thề, nếu gã mà bắt được Lâm nguyệt, gã sẽ đem rút hồn phách của nàng ra luyện, nhận đủ việc thống khổ cần phách, trọn đời không được siêu sinh!

30. Chương 30: Nguy Cơ

Ma tu thoát khỏi cơn khốn cực rất nhanh nằm ngoài dự liệu của Lâm nguyệt, cho dù nàng đã cố hết sức chạy trốn, nhưng một tiểu tu sĩ luyện khí bị thương mà muốn trốn khỏi tu sĩ trúc cơ mà nói quả thật là nằm mơ, chỉ thấy trong nháy mắt, ma tu kia đã đuổi theo, Lâm nguyệt chỉ thấy cổ căng thẳng, khuôn mặt dữ tợn của ma tu đã xuất hiện ngay trước mắt.

“Nha đầu thối, ngươi chạy đi, chạy đi xem nào! Vốn định cho ngươi chết sảng khoái, hiện giờ bốn tạo thay đổi chủ ý, dám tính toán bốn tạo, hiện giờ bốn tạo sẽ lấy cái mạng nhỏ của ngươi, lấy máu tươi của ngươi bón cho thiên ma phệ huyết lỗi của bốn tạo!”

Trên mặt ma tu hiện lên nụ cười lạnh dữ tợn ác độc, cổ tay bóp chặt Lâm Nguyệt dần.

Thời khắc sinh tử, mang treo lơ lửng, trong lúc nguy cấp Lâm Nguyệt lại rất bình tĩnh. Nàng biết rõ vì mới tính toán, đã chọc giận triệt để ma tu, hiện giờ muốn mưu tính gì nữa thì hết cách, lựa chọn duy nhất là liều chết đánh cuộc, cũng chỉ có vậy mới có thể sống sót!

Trong lòng có ngàn ý nghĩ lóe qua, chỉ trong nháy mắt, Lâm nguyệt quyết đoán ra tay! Chẳng biết trăm cái được nàng nắm trong tay từ lúc nào, dưới tác dụng của linh lực, hướng vùng bụng đan điền ma tu đâm mạnh tới!

Vừa ra tay, gần như linh lực trong cơ thể Lâm Nguyệt không còn nhiều lắm. Mặc dù tu vi nàng kém xa ma tu, nhưng lúc ra tay bất ngờ, chỉ nghe “phụt” một cái, tiếng trầm sắc bén đã đâm rách da ma tu, xuyên thẳng vào trong da thịt.

Nhưng trăm gài tóc cũng chỉ dài có mấy tấc, lại chẳng cách nào đâm tiếp được nữa, ngược lại dưới chân khí hộ thể của ma tu xộc tới, trăm gài tóc chất ngọc thường đã bị rạn nứt từng khúc, hóa thành bột phấn.

“Ngươi muốn chết hả!”

Bị con kiến hôi tiểu tu sĩ khiêu khích liên tục, ma tu tức giận kích thích tới đỉnh điểm, quát to một tiếng, uy áp trúc cơ trong nháy mắt bộc phát ra, luồng sát thương lớn hình thành quanh thân thể như bão tố, Lâm Nguyệt chỉ cảm giác như bị xe lửa cán qua đánh thẳng vào đầu gối “ong” một tiếng, thân thể nho nhỏ như điều đứt dây vậy bay phụt ra ngoài!

“Phốc!”

Lâm Nguyệt bị đập nặng xuống đất, làm dập cả mảng thực vật lớn, phun trào máu tươi ra, khuôn mặt nhỏ lấp trong bụi cây trắng bệch như tờ giấy không còn chút máu.

“Khụ khụ...”

Lâm Nguyệt không nhìn được ho khan vài tiếng, trong đầu hỗn loạn, cảm thấy lực phủ ngũ tạng đau đớn khó chịu như lửa đốt vậy, xương toàn thân sụp xuống không nhúc nhích nổi.

Ánh mắt mờ mịt nhìn ma tu đang từng bước từng bước gầm lên đi về phía nàng, khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Lâm nguyệt bất chợt nhếch lên cười tự giễu.

Nàng đúng là tự tin quá mức rồi, một kẻ vừa bước chân vào luyện khí kỳ tiểu tu sĩ sao dám là đối thủ của ma tu trúc cơ kỳ chứ? Dưới thực lực vô cùng chênh lệch, nàng, tất cả mưu tính của nàng chẳng qua chỉ là vũng vầy giấy chết mà thôi!

Lấy tư vị trước mắt của nàng, trong mắt ma tu chẳng qua chỉ là con kiến hôi mà thôi, buồn cười hơn nữa là nàng còn tưởng trong từng bước tính toán của mình, có thể tìm được đường sống ót, xem ra còn cách quá xa...

Nếu, nếu như nàng có thực lực mạnh mẽ, tên ma tu này cũng không dám làm nhục nàng như vậy chẳng?

Nhớ tới nữ chính Diệp Khuynh Tuyết trong truyện, nhớ tới thân phận của mình ở thế giới này, Lâm Nguyệt chưa từng có ý thức khắc sâu thực tế tàn khốc tới vậy, ở đây cũng không phải là thế giới nông nghiệp như sách miêu tả, mà là thế giới chân thật, ở đây, ngoài nhân vật chính trong sách ra, vẫn không có ai biết giết chóc tàn nhẫn, sinh lão bệnh tử, người lừa ta gạt...

Đây tất cả đều tồn tại chân thực, kể cả cái chết...

Ý thức còn sót lại khiến Lâm Nguyệt không cam lòng ngửa mặt lên, trong tầm mắt mơ hồ, nàng nhìn thấy ma tu giờ tay chậm rãi đánh về phía mình.

Uy áp trúc cơ kỳ cường đại, nàng đến không nhúc nhích được hướng chi giờ phút này nàng lại bị thương nặng liên tục suýt chết, chỉ đành trơ mắt nhìn cái chết tới gần.

31. Chương 31: Được Cứu

Cuối cùng vẫn phải chết ư? Lâm Nguyệt gần như sắp chết, giờ phút này trong lòng không cam tâm, tâm tình oán hận chợt lóe qua, cuối cùng biến thành giải thoát.

Nhớ tới sau khi mình đi vào thế giới này, tính toán kỹ càng, cẩn thận, tổn hết tâm tư đi thay đổi nội dung vở kịch, tới cuối cùng cũng tổn công vô ích, đột nhiên cảm thấy mình buồn cười vô cùng.

Ông trời đã để cho nàng sống lại ở cái thế giới này, đến cùng có ý nghĩa gì chứ? Nàng vốn không cách nào thoát khỏi trói buộc của ý trời, không cách nào thoát khỏi thay đổi của vận mệnh.

Từ đó và sau này trở thành đá kê chân của nữ chính, chẳng bằng hiện giờ chết dứt khoát tốt hơn.

Nhưng mà...

Lâm Nguyệt hai mắt vốn vô thần chỉ trong nháy mắt lóe lên tàn khốc! Dù phải chết, nàng cũng muốn kéo đệm lưng theo cùng!

Sống làm con gái, khung Lâm Nguyệt lại giống như một nam nhân mạnh mẽ vô cùng, tính cách thà nát cũng không muốn ăn cong, cho dù đối mặt với cái chết, nàng cũng không lùi bước chút nào!

Cho dù là chết, nàng cũng khiến đối phương sống chẳng được yên đâu! Đợi sau khi nàng chết rồi, không còn linh lực trói buộc, hương độc kia bộc phát ra, tới lúc đó ma tu này không chết cũng bị lột da!

Mọi ý nghĩ trong đầu chợt lóe lên, gần như lúc ma tu đánh mạnh trong nháy mắt, Lâm Nguyệt vận công nội công tâm pháp, linh khí trong đan điền trong nháy mắt điên cuồng.

Tự nổ!

Giờ phút này đây là ý nghĩ duy nhất của Lâm Nguyệt. Thay đổi của Lâm Nguyệt dĩ nhiên không thể lừa được ma tu, hần cười lạnh một tiếng, lại không chút ngăn cản, chỉ có đôi mắt âm độc chợt lóe lên tia mỉa mai.

Như tiểu tu sĩ con kiến hôi này, tính tự nổ thì đã sao nào? Cho dù là tự nổ, cũng chẳng gây thương tổn cho gã tỳ nào!

Trong cơ thể Lâm Nguyệt càng phát ra bạo ngược cuồng loạn, mắt thấy sinh mạng sắp rớt xuống lòng bàn tay ma tu, nhưng đang trong thời khắc màn hình chỉ treo chuông, một luồng ánh sáng tựa như tia chớp đánh về phía ma tu!

“Ai...”

Ma tu cả kinh, nói chưa hết câu, đã thấy luồng máu đỏ trước mắt, đầu ma tu bốc lên cao, xoẹt qua tai Lâm Nguyệt, lặn xuống thâm cở.

Chết rồi?

Lâm Nguyệt cả kinh, tiện đà gánh nặng trong lòng được gỡ, hơi thở trong cơ thể cũng dần chậm lại, nàng còn chưa kịp nhìn thấy rõ người nào giết ma tu, đã phun một ngụm máu bắn ra, thân thể nho nhỏ mềm mại ngã xuống đất, ngất đi!

Ngay sau khi Lâm Nguyệt bất tỉnh, vài luồng sáng độn từ không trung rơi xuống, cầm đầu là một thanh niên mặc bộ trường bào màu vàng khảm những phù văn màu đen, người này thoạt nhìn chừng hơn hai mươi tuổi, tóc đen dài được buộc bằng sợi vải màu đen, dung mạo tuấn mỹ như ngọc, đôi mắt phượng trong veo như nước, môi hồng nhếch lại cùng thân thể tao nhã, chỉ tiếc, bề ngoài nhìn nghiêng thành, song lại do toàn thân phủ hơi thở lạnh băng khiến người ta nhìn mà e sợ, chỉ dám đứng xa nhìn, không dám tới gần nửa bước.

Đằng sau nam tử, còn có mấy vị nam nữ, mặc trên người áo xanh, tà áo thêu dùng chỉ kim tuyến thêu ký hiệu là một thanh kiếm bay, rõ ràng là trang phục của đệ tử Côn Lôn.

“Sư thúc, tên này là ma tu” Một trong những đệ tử Côn Lôn đó sau khi kiểm tra túi đựng đồ của ma tu một lượt, rồi đưa cho nam tử áo đen kia.

“Xem chừng tên này có tu vi Trúc Cơ, vật của gã chẳng ích gì với ta, người đem chia đều đi!”

“Đa tạ Quân sư thúc!”

Nghe thấy lời nam tử áo đen nói, trên mặt mấy đệ tử Côn Lôn đều lộ ra mấy phần vui mừng. Nhất là vị đệ tử Côn Lôn kiểm tra túi đựng đồ kia, trong túi đựng đồ của ma tu có không ít đồ tốt, dù không có pháp bảo hay các loại bảo vật gì, nhưng linh thạch trong đó có chừng mấy trăm, những này với đệ tử nội môn Côn Lôn bình thường như họ mà nói, coi như thêm chút của cải rồi.

Quân Tử Huyền đưa cánh tay thon dài vùng lên, thu Lâm Nguyệt hôn mê vào trong tay, lập tức bấm cổ tay nàng.

32. Chương 32: Nam Phụ Thứ Nhất

Một lát sau, đôi mày nhướng lên, đem một viên đan dược bỏ vào miệng Lâm Nguyệt, sau đó ném Lâm Nguyệt cho một trong những đệ tử thiếu niên, nói, “Diệp Phàm, con mang nó về Yên Thành trước, đợi sau khi nó tỉnh lại thì kiểm tra xem nó có linh căn không, nếu có thì dẫn nó lại!”

“Vâng, sư thúc”

Diệp Phàm tiếp nhận Lâm Nguyệt, thần sắc không đổi khom người chào Quân Tử Huyền, sau đó biến thành luồng sáng quay về.

Mấy người khác đối với quyế định của Quân Tử Huyền cũng không dị nghị gì, lần này mấy người họ đi theo trưởng bối sư môn ra ngoài, ngoài rèn luyện bên ngoài ra, chính là tới nhân gian đến các nơi có sư môn tìm những đứa trẻ có linh căn, dù gì Côn Lôn mười năm một lần có nghi thức thu đồ đệ chỉ còn nửa tháng nữa thì bắt đầu, tới lúc đó sư môn tự nhiên sẽ thu nhân không ít đệ tử mới.

Hơn nữa đứa bé kia chẳng qua mới có năm sáu tuổi, vừa vặn phù hợp với tiêu chuẩn thu đồ đệ của Côn Lôn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thu nhận đồ đệ nhất định phải có linh căn.

Thấy Diệp Phàm mang theo Lâm Nguyệt rời đi, Quân Tử Huyền tiện tay ném một quả cầu lửa đem thi thể ma tu biến thành tro bụi, rồi dẫn đệ tử trong môn rời đi.

Nửa tháng sau.

Một ngày nọ trời trong nắng ấm, mặt trời soi chiếu từ trên cao, cảnh cổng Côn Lôn nghiêm túc lạnh lùng trước kia giờ mở rộng ra, trên quảng trường đứng đầy trẻ em trai gái thanh thiếu niên từ khắp bên ngoài tới tham gia việc chọn đệ tử của Côn Lôn.

Đại diện thu nhận đồ đệ của môn phái La Châu Côn Lôn đứng đầu bắt đầu.

Lâm Nguyệt mặc một bộ quần áo đen đơn giản, thân hình nho nhỏ lẫn trong đám người, một dải tóc dài che mắt nửa gò má, nhìn chẳng thấy thu hút chút nào.

Kể từ sau khi nàng tỉnh lại, thì đã bị mang tới nơi này, cùng tụ tập với nhóm trẻ con tham gia lựa chọn, đợi môn phái khảo nghiệm.

Hôm đó nàng cường chế nghịch chuyển công pháp, cuối cùng dù nhặt được mạng nhỏ về, nhưng đã bị thương rất nặng, ước chừng hôn mê tới mười ngày mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, nàng còn chưa kịp rõ tình cảnh bản thân, đã bị cái người tên là đệ tử Côn Lôn Diệp Phàm kia mang về côn Lôn, hiện giờ đứng ở đây, nhìn cánh cổng Côn Lôn nguy nga hùng vĩ, nàng không thể không thở dài một hơi, cảm thán nội dung vở kịch quá mạnh.

Cứ cho là nội dung vở kịch lúc trước nàng đã thay đổi được hoàn toàn, nhưng nguyên tắc nội dung vở kịch đi đường thẳng vẫn không thay đổi, dù nàng bảo vệ được sự trong sạch của mình, còn chiếm được cơ duyên động cổ tu, nhưng lại giống nhau rơi vào tay ma tu, rồi cũng được đệ tử Côn Lôn cứu, cũng được mang về Côn Lôn.

Điều khác duy nhất là, nàng cũng vốn không phải đúng là đệ tử nội môn Côn Lôn bình thường như trong truyện kia nói cứu nàng, mà là được một vị mặt lạnh la sát nổi tiếng ở phái Côn Lôn tên Quân Tử Huyền cứu.

Quân Tử Huyền là đệ tử thiên tài thế hệ mới nổi tiếng khắp côn Lôn, mười lăm tuổi trúc cơ, ba lăm tuổi kết đan, tu vi trước mắt đang ở kỳ Kim Đan sơ kỳ, làm đệ tử một trong ba vị hóa thân lão tổ ở Côn Lôn tên là Thanh Chân đạo quân, bất luận là tư chất tu luyện bên ngoài hay bối cảnh cũng chẳng kém gì so với thân nam chính tên Liên Thành.

Chỉ tiếc, một nhân vật nổi danh như thế ở trong truyện cuối cùng cũng có kết cục không tốt lắm.

Quân Tử Huyền xem như là nam phụ thứ nhất trong truyện, sở dĩ nói hắn là nam phụ thứ nhất, là bởi hắn khác với phần đông các nam nhân bị Diệp Khuynh Tuyết hấp dẫn ái mộ, ngay từ đầu hắn cũng không thích Diệp Khuynh tuyết, chỉ cảm thấy tâm cơ Diệp Khuynh tuyết quá sâu, nhưng hắn vẫn là nam nhân sớm nhất lấy được tâm hồn thiếu nữ Diệp Khuynh Tuyết.

Ở trong truyện, Quân Tử Huyền cứu Diệp Khuynh Tuyết, Diệp Khuynh Tuyết nảy sinh lòng tốt với hắn, cũng nhiều lần ra ám hiệu hâm mộ, nhưng lại bị Quân Tử Huyền liên tiếp cự tuyệt, sau này lâu ngày mới sinh tình với Liên Thành.

Đương nhiên, nam phụ cự tuyệt nữ chính chẳng có kết cục tốt gì, ở trong truyện có nhắc tới đoạn sau, sau khi Quân Tử Huyền cự tuyệt Diệp Khuynh Tuyết, rồi ngược lại bị Diệp Khuynh Tuyết hấp dẫn, nhưng lúc đó Diệp Khuynh Tuyết đã cùng Liên Thành bên tình ta nguyện, hắn chỉ đành yên lặng bảo vệ, mãi cho tới sau này lúc đại chiến ma tu, vì cứu Diệp Khuynh Tuyết nên chết.

33. Chương 33: Diệp Phàm

Nói tóm lại, Quân Tử Huyền vốn trong truyện là một nhân vật nam hi sinh, kết cục của hắn cũng chẳng khá hơn các nam phụ khác là bao, nhưng vào thời điểm hắn chết, Diệp Khuynh Tuyết rất đau lòng, chẳng hề giống như đối với nam phụ khác, hoàn toàn không có tình cảm, chỉ có lợi dụng.

Điểm này Quân Tử Huyền xem như may mắn hơn các nam phụ khác nhiều lắm, nhưng cũng là một kẻ đáng thương, dù sao cuối cùng ngoài là nhân vật phụ không quan trọng bị hy sinh ra, nam phụ ái mộ Diệp Khuynh Tuyết cũng chưa chết, mà hắn lại là nam phụ đầu tiên chết!

Hơn nữa Lâm Nguyệt còn nhớ ở thời điểm cuối cùng trong sách, sau khi Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành thành công bay lên trời, tác giả còn để lại phần kết cục một chút hoài nghi, miêu tả mấy nam phụ quan trọng thất lạc tâm tình, hơn nữa còn lãng phí không ít lời văn để hình dung những nam phụ kia không cam lòng và tình thế bắt buộc với nữ chính, cũng ám hiệu những nam phụ kia sau khi phi thăng lại tiếp tục theo đuổi nữ nhân.

Bởi vậy có thể thấy tác giả rất thiên vị, thiên vị hết cỡ với nữ chính, quả thật hận không thể cấp cho Diệp Khuynh tuyết mở rộng một cánh cửa hậu cung.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt lại lặng lẽ thở dài. Hiện giờ nàng coi như hiểu ra, nội dung vở kịch cũng chẳng dễ thay đổi gì, chỉ tính một chi tiết nho nhỏ trong đó có thể thay đổi, tính cách cá nhân nàng thay đổi, nhưng đầu mối chính thì không cách nào thay đổi được.

Hay nói cách khác, sau này nàng nhất định sẽ gặp mặt Diệp Khuynh Tuyết, nhân vật chính trong truyện cũng sẽ có một đám trong truyện xuất hiện, đợi nội dung vở kịch thật sự bắt đầu, nàng có muốn ứng phó thế nào thì là một vấn đề.

Nhớ tới Diệp Khuynh Tuyết và nam chính cùng Bàn Tay Vàng khổng lồ, nhìn đám đông tối om trước mắt, Lâm nguyệt đột nhiên có cảm giác mất mát vô cùng, trong lòng dâng lên từng đợt khổ sở.

“Cô bé, em sợ hãi?” Diệp Phàm mang Lâm nguyệt tới thấy tâm tình Lâm Nguyệt trùng xuống, cho rằng nàng sợ người lạ, bất giác vỗ nhẹ lên vai nhỏ của nàng, cười an ủi, “Đừng sợ, em là người Quân sư thúc mang về, dù tư chất không tốt đi chăng nữa, Quân sư thúc cũng sẽ không bỏ mặc em đâu”

Quân sư thúc ư? Quân Tử Huyền sao? Đây chính là nam nhân vừa ý nhất sau này của Diệp Khuynh Tuyết nha, nhân vật nguy hiểm như vậy nàng ước gì mình cách hẳn thật xa, tốt nhất là c ả đời không thấy!

Trong lòng khinh ghét, Lâm nguyệt lại ngẩng đầu lên, nhìn hấn cảm kích, tỏ vẻ rất xấu hổ. Ai mà biết nụ cười này của nàng, suýt nữa chọc mù mắt vị thiếu niên. Lâm nguyệt giờ nhìn tuổi còn rất nhỏ, nhưng dung mạo lại cực đẹp, đặc biệt là sau khi trải qua hương độc tẩy tẩy, làn da vốn trắng nõn nà lại càng thêm trong suốt như ngọc, ướt át vô cùng, phối hợp với đường nét tinh xảo kia của nàng, đôi mắt đen trong veo linh động, phẳng phất như hồ sâu không đáy, đơn giản hấp dẫn người ta.

Dung mạo tuyệt mỹ lại dung hợp với một đứa bé hồn nhiên, thêm nữa thể chất ngọc tuyết hương cốt tự nhiên mê hoặc, mà với Diệp Phàm một thiếu niên mới hơn mười tuổi thì đòn sát khí trí mạng.

Nhìn nụ cười rực rỡ nở rộ như hoa lê trước mắt, Diệp Phàm thoáng chốc ngây dại, tâm can phẳng phất như bị kích thích đập bình bịch bình bịch.

Hắn thấy phản ứng của mình thì khinh bỉ vô cùng, đối phương chẳng qua mới là con nhóc năm sáu tuổi thôi, thế mà hắn lại bị mê mất, quả thật không thể tha thứ.

Ý nghĩ trong lòng vừa động là một chuyện, ánh mắt lại không thể nào ngăn nổi cứ nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ như ngọc của Lâm nguyệt.

Lúc trước Quân sư thúc cứu con nhóc này, con nhóc này người đầy bụi đất, hấn cũng chẳng để ý, ai ngờ con nhóc này trông lại xinh đẹp như vậy.

Diệp Phàm nhìn khuôn mặt Lâm Nguyệt bị một nửa tóc che khuất, trong lòng thầm cảm thán mãi.

Nha đầu kia tuổi còn nhỏ mà đã có bộ dáng như thế, sau này trưởng thành, chẳng biết còn hào hoa phong nhã tuyệt thế tới cỡ nào nữa?

Trong lòng Diệp Phàm suy nghĩ, Lâm Nguyệt cũng không biết, hiện giờ nàng đã bị một cô gái chừng mười tuổi trong đám đông thu hút toàn bộ sự chú ý.

34. Chương 34: Nữ Chính Xuất Hiện

Cô gái đó mặc bộ váy áo xanh trắng, thoát nhìn hơi gầy, mặt nhọn, màu da hơi tái nhợt, ngũ quan thanh tú, điểm hấp dẫn duy nhất là đôi mắt đỏ, một đôi mắt to trong như nước đen trắng rất rõ, sáng như sao, bên trong bớt chút hồn nhiên xen lẫn mấy phần bền bỉ, lạnh liệt không hợp tuổi.

Nữ chính Diệp Khuynh Tuyết!

Lâm Nguyệt gần như nhìn một cái là nhận ra Diệp Khuynh Tuyết ngay, khí chất đặc biệt như vậy, cũng chỉ Diệp Khuynh Tuyết mới có!

Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ mới mười một tuổi, lại chẳng có sự hồn nhiên của trẻ con, mà ngược lại tồn tại sự bền bỉ và trầm ổn của người trưởng thành, khí chất mâu thuẫn như vậy cũng chỉ có nữ chính, không có người thứ hai!

Lâm Nguyệt ép tâm tình sóng gió xuống, quan sát kỹ Diệp Khuynh Tuyết. Quả nhiên nàng ta giống y chang trong truyện, tâm cơ thâm trầm bền bỉ, toàn thân sát khí, lạnh băng. Nữ chính như vậy, tuyệt đối không dễ trên chọc!

Nhớ tới Diệp Khuynh tuyết trong truyện có ngàn ngàn lớp lớp thủ đoạn và tính toán, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy lạnh thấu xương. Mà lúc Lâm Nguyệt đang nhìn Diệp Khuynh tuyết, Diệp Khuynh Tuyết cũng hình như cảm giác được, đột nhiên ngẩng đầu mặt không đổi nhìn lại về hướng nàng.

Lâm Nguyệt lúc thấy nàng ta ngẩng đầu nhìn trong nháy mắt, đã lảng mắt nhìn sang chỗ khác, Diệp Khuynh Tuyết liếc một vòng nhưng không tìm thấy kẻ nhìn nàng ta chằm chằm, hơi nhú mày, hình như nghi ngờ, lát sau lại yên lặng cúi đầu.

Nữ chính quả nhiên là nữ chính, dù chưa bắt đầu tu luyện, phản ứng cũng nhạy bén hơn người thường nhiều.

Suýt nữa bị tóm khiến Lâm Nguyệt may mắn lau mồ hôi lạnh, hiện tại nàng cũng không muốn bị Diệp Khuynh Tuyết để ý, nếu đầu mối chính của nội dung vở kịch không thể thay đổi, vậy nàng cứ ẩn theo nội dung vở kịch đã bố trí ngoan ngoãn nấp trong Côn Lôn cố gắng tu luyện thật tốt, còn phần nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, nàng hạ quyết tâm không đi chọc.

Nữ chính không thể giẫy vào, nam nhân nữ chính càng không thể dây vào, cơ duyên gì đó sau này, nếu thuộc về nữ chính tuyệt đối không đoạt, đương nhiên nếu thuộc về nàng rồi nàng tuyệt không đưa cho nữ chính.

Trong lòng đã có chủ ý quyết định, Lâm Nguyệt thu lại ánh mắt lần nữa trở thành một cô bé tầm thường, yên lặng chờ đợi khảo nghiệm.

Chỉ là Lâm Nguyệt biết rõ, tâm cảnh của nàng đã thay đổi, sau khi đến Côn Lôn, tâm tình của nàng cứ phập phồng mãi không rõ, thấp thỏm bất an, giờ phút này gặp được nữ chính Diệp Khuynh tuyết, nàng càng thêm bình tĩnh, thoảng như đã nghĩ thông suốt vậy, chẳng muốn suy tính hơn thiệt nữa.

Ngay lúc Lâm Nguyệt ngây người một lát, người tới tham gia khảo nghiệm để lựa chọn đã tới đông đủ, đệ tử Côn Lôn ở giữa quảng trường đã lấy ra đĩa CD bắt đầu khảo nghiệm, người đợi khảo nghiệm xếp thành mấy hàng, cứ người này tiếp người kia tiến lên tiếp nhận khảo nghiệm.

Vị trí Lâm Nguyệt ở phía sau hơn nữa còn không thuộc về phạm vi bối cảnh của người thường, hiện giờ bắt đầu khảo nghiệm chính là một ít con cháu đệ tử gia tộc tu chân đưa tới, đợi những con em đó thi kiểm tra xong thì mới tới lượt họ.

Ánh mắt Lâm Nguyệt lơ đãng quét qua, quả nhiên thấy Diệp Khuynh tuyết đứng lẫn trong đám con em gia tộc kia, chỉ là nàng ta mặc quá bình thường, nên đứng giữa đám thiếu gia tiểu thư ăn mặc quần áo sang trọng thì lại không phù hợp tý nào.

Con em các gia tộc tới tham gia khảo nghiệm từng người đều dựa vào gia tộc tu chân phái Côn Lôn lựa khéo mà ra, trong đó cũng không có người có tư chất tốt cho lắm, chẳng hạn như bốn đại gia tộc tu chân La Châu kia thiên tài Tư Dẫn cực phẩm cũng chỉ là thể chất Phong Linh, An gia An Tử Dạ cực phẩm là thể chất hỏa linh, hai người này đều có thiên linh căn và tư chất rất tốt.

Còn trong bốn đại gia tộc có đại tiểu thư nhà Cô Anh là Cô Anh Khiết, lại còn là thể chất song linh Hỏa Mộc, là mầm non tiêu chuẩn để luyện đan, đôi tỷ đệ sinh đôi là Mộc Linh và Mộc Phi cũng theo thứ tự là song Linh căn Thủy Mộc và cực phẩm song linh Kim Mộc.

Ngoài tứ đại gia tộc tu chân, cũng có không ít các gia tộc nhỏ cũng có đệ tử tư chất tốt, như Diệp Khuynh Tuyết ở Diệp gia, và vị đại tiểu thư dòng chính Diệp Chân Chân kia đều là cùng song linh căn Thủy Mộc thượng phẩm.

Những người này đều có tư chất thượng phẩm, sau khi tiến vào môn phái tu luyện, sẽ trực tiếp thành đệ tử nội môn, cá biệt mà có tư chất tốt, sẽ trở thành đệ tử thân truyền. Còn từ tam linh căn trở xuống, cũng chỉ có thể trở thành đệ tử ngoại môn, sau này thông qua tỷ thí trong môn phái, có cơ hội được nhận vào trong môn.

35. Chương 35: Nữ Phụ Diệp Chân Chân

Nhìn đệ tử trên đài tham gia khảo nghiệm kẻ thì hưng phấn, người thì ủ oải hoặc không cam tâm, hoặc thấp thỏm, Lâm Nguyệt lại tỏ ra bình tĩnh vô cùng.

Nếu như nói không được truyền thừa trước, Lâm nguyệt hy vọng mình có thể trở thành đệ tử thân truyền Côn Lôn, hiện giờ nàng đã đạt được truyền thừa, chris muốn bản thân mình càng an phận càng tốt, chỉ có an phận bình thường mới không gây cho người khác chú ý.

Như vậy cũng có lợi nhất cho nàng. Dù sao nàng đã đạt được cơ duyên trong động, trong người có không ít bí mật, chẳng hạn như bí quyết thiên cổ Lưu Hương cứ trực tiếp tu luyện có thể tới công pháp hóa thần kỳ, chẳng hạn như nhãn không gian, những thứ này hiện giờ không thể để lộ được.

Giới tu chân coi trọng mệnh hơn yếu, như nàng vậy chẳng có chút căn cơ tiểu tu sĩ nào chỉ đành bảo trì căn thân mới có thể sống sót, nếu để nguyên dung mạo và tư chất vậy thì chỉ có biết là tự tìm được chết mà thôi.

Lâm Nguyệt nhìn như yên tĩnh ngoan ngoãn đứng đằng sau đờ, thực ra ánh mắt lại liếc sang nhìn Diệp Khuynh Tuyết liên tục.

Lúc này con em các gia tộc tu chân đã gần như khảo nghiệm xong hết, mắt thấy đã nhanh tới lượt Diệp Khuynh Tuyết rồi.

Đại tiểu thư dòng chính Diệp Chân chân đứng không xa không gần Khuynh Tuyết là mấy cũng đang lườm Diệp Khuynh tuyết, cười nhạt khinh thường một cái, nói châm chọc, “Người làm ra chút thủ đoạn nhỏ để phụ thân không biết đưa người tới tham gia khảo nghiệm, thật cho là muốn bay lên đầu cành làm phượng rồi sao? Cũng không nhìn lại mình đi, một món hàng chẳng đặc sắc gì!”

Diệp Khuynh Tuyết ngẩng mạnh đầu lên, trong mắt lóe lên ác độc, dù rất nhanh bị nàng ta giấu đi rồi cúi đầu xuống lần nữa, nhưng vẫn bị Lâm Nguyệt quan sát liên tục phát hiện ra!

“Đúng vậy, đại tỷ nói không sai, nó chỉ là một tiểu tiện nhân mà thôi!”

“Một đứa con gái dòng thứ thì thôi, lại còn muốn tranh với đại tỷ, thật là không biết tự lượng sức mình!”

Con em khác của Diệp gia nghe thấy Diệp Chân Chân nói cũng rít khinh miệt coi thường Diệp Khuynh Tuyết, không những hòa theo lời Diệp Chân Chân, mà cứ người một câu ta một câu hận không thể túm Diệp Khuynh Tuyết ném thẳng vào bụi rậm cho rồi.

Mặt Diệp Khuynh Tuyết vẫn không đổi, làm như chẳng nghe thấy lời mỉa mai của đám người Diệp Chân Chân, hành vi cử chỉ vẫn bình tĩnh, phẳng phất như vốn chẳng để ý, vẻ mặt bình tĩnh ấy khiến Diệp Chân Chân càng thêm tức tối nghiêng răng ken két.

Con tiểu tiện nhân này, lại dám bôi nhọ nàng ta trước mặt cha, nàng ta nhất định sẽ không tha cho nó!

Trong lòng nghĩ ngợi, Diệp Chân Chân nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết ánh mắt càng thêm lạnh lẽo ác độc.

Đối địch mờ ám giữ tỷ muội nhà họ dĩ nhiên Lâm Nguyệt nhìn ra, mặc dù nàng sẽ không chủ động đo chọc Diệp Khuynh Tuyết, nhưng thấy mấy người đó nói xấu Diệp Khuynh tuyết thì lại thấy vui.

Nàng còn nhớ rõ trong truyện khi Diệp Khuynh tuyết xuyên không đến, không thể bỏ qua công lao của vị tiểu thư Diệp Chân Chân này, đồng thời Diệp Chân Chân cũng là một trong nữ phụ độc ác nhất trong truyện, ở trong truyện, Diệp Chân Chân sau khi bị chịu thiệt Diệp Khuynh tuyết vài lần, bắt đầu trở nên càng ngày càng độc ác và nhỉnh nhục, hơn nữa còn liên hợp với người trong Diệp gia ngang nhiên ngăn cản Diệp Khuynh tuyết mặt không đổi, thậm chí có một lần còn suýt đem Diệp Khuynh Tuyết tặng cho một tu sĩ kim đan bỉ ổi làm thị thiếp, thao túng liên tục cho tới lúc Diệp Khuynh Tuyết kết đan mới rút thành vật hi sinh.

Đương nhiên giờ Lâm nguyệt chẳng có hứng thú gì với ân oán giữa Diệp Chân Chân và Diệp Khuynh Tuyết, càng không muốn sau này liên kết với Diệp Chân Chân tính toán Diệp Khuynh tuyết như trong truyện, lại trở thành quân cờ Diệp Chân Chân lợi dụng triệt để.

Hiện tại nàng đem toàn bộ chú ý tới việc Diệp Khuynh tuyết khảo nghiệm. Mặc dù Diệp Khuynh Tuyết vừa mới xuyên tới khí chất vốn đã thay đổi, nhưng tiến tới hậu kỳ nàng ta sao còn hiềm khích non nớt chút, giờ phút này nàng cũng không khinh địch mà bị ánh hào quang của nhân vật này thu hút.

Nhìn Diệp Khuynh Tuyết trầm ỉn ỉn tay ở bàn quay khảo nghiệm, đĩa CD kia phụt ra ba luồng lam lục đỏ, Lâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên đúng y như trong truyện viết, Diệp Khuynh tuyết đúng thật là có tam linh căn Thủy Mộc Hỏa, hơn nữa bàn quay còn phát ra chút sáng sáng ảm đạm, là tứ chết tứ linh căn bậc thấp, mà tứ chất thứ tư ấy thì cũng chỉ có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Côn Lôn thôi.

36. Chương 36: Ngụy Trang

Thời gian lặng lẽ trôi, con em các gia tộc kia cũng nhanh kiểm tra xong hết, rồi tới lượt đám người Lâm Nguyệt. Vừa canh giờ sau cuối cùng tới lượt Lâm Nguyệt.

Diệp Phàm vỗ nhẹ lên vai Lâm nguyệt, cười bảo, “Đi thôi, nếu thông qua khảo nghiệm, sau này em sẽ là đồng môn giống ta”

Lâm Nguyệt mỉm cười đáp lại, hít sâu một hơi, ánh mắt dần kiên định, chậm rãi tiến lên đặt tay mình vào trên bàn quay khảo nghiệm.

Hai luồng sáng xanh đỏ lóe lên, rõ ràng là song linh căn Mộc Hỏa, chỉ tiếc là ánh sáng ảm đạm, chỉ là tứ chất hạ phẩm.

“Song linh căn Mộc Hỏa, tiếc là tứ chất hạ phẩm, nếu không Côn Lôn ta lại có thêm một mầm non luyện đan rồi...” Tu sĩ chịu trách nhiệm khảo nghiệm nói giọng tiếc hận thở dài, khoát tay với Lâm Nguyệt bảo, “Đã xong, tỳ nữa có người dẫn người đi an bài”

“Vâng” Lâm Nguyệt dường như nghe không hiểu ý tiếc hận của tu sĩ kia, lộ ra vẻ sung sướng u mê của một đứa trẻ.

Bên này, sau khi Lâm Nguyệt kiểm tra xong, Diệp Phàm tiến lên đón, nói, “Chúc mừng, sau này em đã thành đệ tử Côn Lôn như ta rồi, tiểu sư muội, gọi một tiếng sư huynh nghe coi”

“Diệp sư huynh” Lâm Nguyệt lộ vẻ mặt ngưỡng ngùng, sau đó thẹn thùng cúi đầu nói một câu.

“Tốt tốt. Sau này có việc gì nhớ tìm sư huynh nhé”

Diệp Phàm ngược lại rất cao hứng, hẳn đối với cô bé nhỏ nhỏ hơi chút yên tĩnh này có ấn tượng rất tốt, cũng xuất phát từ thật tâm thích nàng.

“Cám ơn Diệp sư huynh”

Giọng Lâm Nguyệt thánh thót êm tai, mang theo giọng trẻ con non nớt, lọt vào tai Diệp Phàm thì lại càng thêm hồn nhiên.

“Đi, sư huynh ta dẫn muội đi tới chỗ ở của muội nào” Nhìn đứa trẻ nhỏ nhỏ trước mắt, tâm thiếu niên Diệp Phàm bất chợt mềm hần, chẳng đợi Lâm Nguyệt đáp lại, đã dắt thẳng tay nàng đi.

Dù bị người ta dắt đi như vậy hơi khó chịu chút, nhưng Lâm Nguyệt vẫn ngoan ngoãn đi sau lưng Diệp Phàm.

Thực ra Lâm Nguyệt làm vậy cũng không phải cố ý nhện nọt Diệp Phàm cái gì, Diệp Phàm trong mắt nàng, chỉ là người qua đường mà trong sách nói qua thôi, một đệ tử nội môn bình thường mà thôi, cũng chẳng có chỗ nào được đợi gì.

Nhưng Lâm Nguyệt thời gian qua đã quen đề phòng cẩn thận, nếu đối phương có thiện ý với nàng, dĩ nhiên là nàng vui vẻ tiếp nhận, dù sao có nhiều bạn sống sướng hơn là có nhiều kẻ địch chẳng phải thế sao? Huống chi, tứ chất nàng làm đệ tử ngoại môn “kém” vậy, có người quen làm chỗ dựa cũng không tệ lắm.

Bàn quay khảo nghiệm biểu hiện số liệu ra ngoài là giả, đó là Lâm Nguyệt ngấm lén vận chuyển kết quả công pháp.

Tư chất Lâm Nguyệt vốn là thượng phẩm băng linh căn có tư chất rất tốt, sau khi trải qua hương độc tẩy tủy, linh căn ấy càng thêm thuần túy, gần như sắp chạm tới tư chất cực phẩm rồi, nếu nàng muốn trở thành đệ tử Côn Lôn thân truyền chỉ cần cho thấy tư chất chân chính của mình là được.

Nhưng những thứ ấy nàng thật không muốn, hiện giờ nàng không muốn tăng Côn Lôn trên cao để ý, nàng chỉ muốn được an phận làm đệ tử bình thường thôi.

Ở Côn Lôn, đệ tử ngoại môn và đệ tử thân truyền được đãi ngộ dĩ nhiên là khác nhau một trời một vực, tư chất đệ tử ngoại môn kém, không được môn phái coi trọng, tài nguyên tu luyện cực ít, còn đệ tử thân truyền lại có sư trưởng tự mình truyền thụ, hơn nữa môn phái cung cấp tài nguyên tu luyện lớn vô cùng, có thể trở thành đệ tử thân truyền thì không phải môn phái tinh anh.

Khác nhau một trời một vực vậy, Lâm nguyệt chẳng phải là tổng người có bí mật quá nhiều đó sao, nàng cũng hy vọng trở thành đệ tử thân truyền.

Đáng tiếc, nhận ra bí mật trên người nàng quá nhiều, đừng có nói là bí quyết thiên cổ Lưu hương và nhãn không gian, mà ngay cả giới tu chân đến đại tu sĩ nguyên anh đều mong có công pháp bảo vật, chỉ bằng vào thể chất ngọc tuyết hương cốt của nàng, nàng đã không thể tùy tiện phơi mình ra ánh sáng trước mặt mọi người rồi.

Nàng không phải là nữ chính, Diệp Khuynh Tuyết trên người mang thần khí nghịch thiên là bởi vì trên người có ánh sáng nữ chính. Nàng là một nữ phụ, nếu có người biết trên người nàng có dị bảo, giết nàng dễ như giết một con kiến vậy.

37. Chương 37: Thám Thính Bát Quái

Còn phần nguy trang thành tư chất song linh Mộc Hỏa, nàng cũng đã nghĩ kỹ, nàng đã chiếm được truyền thừa phái Lưu hương, trong nhãn không gian có luyện đan tâm đắc và hư vô chân hỏa của tu sĩ thượng cổ, sau này nàng dĩ nhiên sẽ đi theo con đường luyện đan, mà song linh căn Mộc Hỏa lại là tư chất thích hợp để luyện đan, bởi vậy, sau này tính tới chuyện nàng bị lộ thân phận luyện đan sư, cũng sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Con đường tu tiên đi từng bước gay go, từ xưa đến nay có biết bao thiên chi kiêu tử vẫn trưởng thành trên con đường, người ta phải sống sót mới có thể mưu tính tất cả, nếu mà chẳng có cái gì thì cái gì cũng không. Vì thế mỗi bước nàng đi đều phải cẩn thận đề phòng để không xảy ra.

Thân là thánh địa môn phái bậc nhất La chân Côn Lôn, toàn bộ dãy núi Côn Lôn đều nằm dưới sự cai quản của Phái Côn Lôn, diện tích rất rộng, thân là người phàm đi hết một năm cũng chưa xong.

Dĩ nhiên Diệp Phàm không bỏ được tiểu sư muội Lâm Nguyệt ngoan ngoãn yên tĩnh này chịu khổ, tu vi luyện khí kỳ sau khi hấn rời khỏi quảng trường thì đã rõ ràng mang thẳng Lâm Nguyệt không chế phi kiếm đi tới chỗ ở của đệ tử ngoại môn rồi.

Thân là đệ tử ngoại môn, chỉ có thể được coi là đệ tử bên ngoài Côn Lôn, ngoại trừ ngày đặc biệt này, thì chẳng có lúc nào có tư cách tiến vào bên trong môn phái, vì thế đệ tử ngoại môn cũng được bố trí ở dãy núi bên ngoài dày đặc linh khí.

Diệp Phàm đưa Lâm Nguyệt tới ngọn núi Đan Hoa cao nhất trong năm ngọn núi Côn Lôn là chỗ ở bên ngoài của đệ tử ngoại môn.

Phái Côn Lôn là đại phái tu chân, trong môn phái có năm ngọn núi cao nhất, theo thứ tự là núi Đan Hoa, núi Ngọc Phù, núi Hàn Kiếm, núi Trận Đạo và núi Khí Linh.

Mỗi một ngọn núi đều có một vị quản sự phong chủ Kim Đan kỳ trấn giữ, dĩ nhiên đệ tử núi Đan Hoa đang luyện tập tu đạo, còn những núi khác đều được phân biệt theo sở trường riêng, chẳng hạn núi Ngọc Phù thì có Ngọc Chân nhân là cao thủ chế phù, núi Hàn Kiếm do Mộc Lệ chân nhân là kiếm tu, núi Trận Đạo và núi Khí linh do nhị vị phong chủ cũng được phân biệt bởi trận pháp tinh thông và luyện khí.

Đệ tử Côn Lôn mới nhập môn không có tư cách chọn chỗ cho mình ở, mà do môn phái dựa theo tư chất linh căn phân phối, đợi sau này có biểu hiện xuất sắc, dĩ nhiên sẽ được mỗi một núi thu nhận tiến vào trong

môn, nếu sau này có thể thành công tới bậc Trúc cơ, là có cơ hội được cấp cao tăng Côn Lôn thu nhận là đệ tử chân truyền.

Những quy củ này ở trong sách cũng không miêu tả kỹ lắm, sở dĩ Lâm Nguyệt biết rõ tự nhiên là chiếm được lợi từ sư huynh Diệp Phàm. Vì thế mới nói, làm nhân vật mới có người quen có thể giảm được không ít phiền toái.

Ngay lúc Lâm Nguyệt có lòng dò xét, đoạn đường này đi đúng là làm cho nàng biết không ít chuyện từ trong miệng Diệp Phàm.

Chẳng hạn như núi Đan Hoa phong chủ là Đan Hoa chân nhân và núi Linh Khí là An Thủy chân nhân, bề ngoài thì hòa nhã mà trong lòng chẳng hòa, đệ tử giữa hai núi đều có va chạm, mà núi TRẬN ĐẠO do Khô cốc chân nhân làm chủ bởi lúc còn trẻ là tình địch với Mộc lệ chân nhân núi Hàn kiếm, mãi cho tới tận bây giờ cũng không bao giờ lên núi Hàn Kiếm gặp cả.

Đương nhiên Diệp Phàm nói nhiều nhất vẫn về chút đệ tử thiên tài Côn Lôn, trong đó chưa xuất hiện có nam chính thủ tịch đại sư huynh Liên thành núi côn Lôn, chuyện đơn giản là mỗi một tu sĩ nguyên anh nào cũng đều hâm mộ Liên Thành, đều bị cự tuyệt cả, rõ ràng chẳng những có Liên Thành, còn có Quân Tử huyền nữa, nhưng Quân Tử huyền làm người lúc nào cũng lạnh lùng, một lòng hướng đạo, những thứ tình yêu trai gái kia ngược lại không bằng Liên Thành.

Tâm tính thiếu niên Diệp Phàm đi đường nói rất cao hứng không để ý tới một cô bé năm sáu tuổi như Lâm Nguyệt sao lại hỏi những chuyện nam nữ này xem có phải đã trưởng thành hơi quá sớm chút không, rõ ràng trong lòng Lâm Nguyệt tự so đo, lần nào nghe tới chuyện bát quái cũng lộ ra vẻ mặt u mê, thế mà cũng không thấy Diệp Phàm hoài nghi chút nào.

38. Chương 38: Khiêu Khích

“Lâm sư muội, tư chất muội hơi kém chút, sau này cần phải cố gắng hơn nha, nếu có chỗ tu luyện nào không hiểu, có thể tới tìm sư huynh ta đây” Diệp Phàm mang theo Lâm Nguyệt làm việc rất thỏa đáng sau khi nhận lấy ngọc bài thân phận và các vật dụng dành cho đệ tử mới xong, mới dẫn Lâm Nguyệt về chỗ nàng ở, rồi đưa cho nàng một truyền âm phù, dặn, “Đây là truyền âm phù, đợi sau này muội đột phá luyện khí kỳ chỉ cần thực thi ra chút linh lực đã có thể dùng được rồi”

“Vâng, Nguyệt Nhi đa tạ Diệp sư huynh” Thái độ Lâm Nguyệt vô cùng thành khẩn đón lấy.

Nàng cũng không phải là người không biết phân biệt, mặc dù tu sĩ bình thường lãnh tình và lòng đề phòng nặng hơn, nhưng nếu đối phương đối tốt thật lòng với nàng, dĩ nhiên nàng cũng sẽ thật lòng tiếp nhận, khách sáo nữa lại tỏ ra quá làm cao.

“Đừng khách sáo, đây là việc sư huynh nên làm” Diệp Phàm vô cùng hài lòng với tiểu sư muội Lâm Nguyệt ngoan ngoãn biết đâu này, giờ phút này thấy thái độ thành khẩn của Lâm Nguyệt tiếp nhận ý tốt của mình, trong lòng lại thấy thoải mái tự nhiên vô cùng.

Thực ra người tu chân càng trải qua thời gian lâu càng ích kỷ, phần lớn không có lợi không làm, sở dĩ hắn tìm mọi cách chiều cổ cho tiểu sư muội Lâm Nguyệt mới nhập môn này chẳng qua cũng vì nể mặt mũi Quân Tử huyền mà thôi.

Nền biết Quân Tử huyền là thiên tài nổi tiếng lẫy lừng ở Côn Lôn, chẳng những tuổi trẻ đã kết Kim Đan, mà còn được làm đệ tử thân truyền của hóa thần lão tổ, là nhân vật mà đệ tử Côn Lôn cấp thấp tranh nhau nịnh nọt bộ đỡ. Mặc dù tư chất Lâm Nguyệt không được tốt cho lắm, nhưng dù sao cũng là do sư thúc tự mình cứu mang về môn phái, hơn nữa cô bé này lớn lên trông không tệ, khó bảo toàn được sau này Quân sư thúc sẽ không hỏi đến, dựa vào quan hệ giữa hắn với Lâm Nguyệt nếu có thể chạm vào sợi dây Quân sư thúc này, tới lúc đó địa vị của hắn trong nội môn cứ như nước lên thì thuyền lên vậy.

Những điều này chỉ là suy nghĩ của Diệp Phàm, chẳng qua hiện giờ cùng liên kết với Lâm Nguyệt, ngược lại lúc đầu cũng thật lòng mấy phần.

Đương nhiên trong lòng Diệp Phàm nghĩ gì tính toán thế nào, Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết, nàng sau khi đi theo Diệp Phàm, thu dọn đơn giản chỗ ở một chút, rồi bắt đầu tu luyện.

Ngày đó cùng quyết đấu với ma tu đã để lại thương thế dưới tác dụng của hương độc vốn đã chữa được gần khỏi bảy tám phần, nhưng do bị thương quá nặng, kinh mạch nàng khó tránh khỏi bị yếu đi chút ít, những nội thương này tạm thời chưa phát tác, nhưng nếu không diệt trừ tận gốc sạch sẽ thì sau này nhất định sẽ để lại tai họa ngầm bất lợi với việc tu luyện, vì thế sau khi xử lý xong một số việc vặt, Lâm Nguyệt cũng không vội tu luyện ngay, mà quyết định đem những nội thương kia chữa cho khỏi hẳn.

Bên này Lâm Nguyệt đang chuyên tâm chữa thương, lại không biết có một khu phòng đá cách không xa chỗ nàng ở có mấy đệ tử thế gia đang không có ý tốt chặn Diệp Khuynh Tuyết lại, một trong những người đó có một thiếu nữ mặc áo đỏ lại nhìn nàng ta khinh thường, nói đầy khiêu khích khinh miệt, “Diệp Khuynh tuyết, đại tỷ để cho ta nói lại một câu với ngươi, đại tỷ nói, đừng có tưởng đã vào được Côn Lôn, thành đệ tử Côn Lôn thì đã quên mất thân phận mình nhá, có rảnh thì nên nghĩ nhiều tới cái vị di dương mặt dày của người kia đi!”

Diệp Khuynh Tuyết cúi thấp đầu, trầm mặc không nói, cứ như không nghe thấy lời thiếu nữ áo đỏ kia vậy.

“Tiểu tiện nhân, Diệp Hồng tỷ nói ngươi có nghe thấy không hả?” Thấy Diệp Khuynh Tuyết không nói gì, Diệp Phi Phi đứng cạnh Diệp Hồng không kìm được đẩy nhẹ nàng ta.

“Đủ rồi! Các ngươi muốn gì?”

Diệp Khuynh tuyết bị đẩy một cái lảo đảo, ngẩng phắt đầu lên, hai mắt ướt lệ nhìn thẳng vào đám người Diệp Hồng.

Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà tất cả mọi người đều là con gái Diệp gia, những kẻ này lại muốn nhăm làm nhục nàng ta chứ? Nàng ta đã khó khăn lắm mới được người cha cặn bã kia của mình đồng ý cho nàng ta tham gia đại điển thu đồ đệ của Côn Lôn thành công trở thành đệ tử Côn Lôn thoát ly khỏi hố lửa Diệp gia kia, giờ họ hèn hạ muốn dùng phụ nữ Diệp gia uy hiếp nàng ta sao?

39. Chương 39: Diệp Khuynh Tuyết Bị Đánh

Diệp Khuynh tuyết hai mắt ửng đỏ, chợt lóe lên ác độc, bên môi cong lên cười lạnh. Cứ nghĩ nữ nhân chẳng biết gì kia mà dmas uy hiếp nàng ta sao? Tiếc là các nàng đó có chủ ý sai rồi. Các nàng đó vốn không thể ngờ nổi nàng ta không còn là Diệp Khuynh tuyết thật nữa, nàng ta là thủ tịch đặc công Diệp Khuynh tuyết đến tận thế kỷ hai mốt, người phụ nữ nhu nhược ở Diệp phủ kia thật vô dụng mặc người ta bắt nạt vốn chẳng xứng làm mẹ của nàng ta!

Một tiện thiếp, một kẻ cam chịu bị giáng chức và bị ném vào trong xó, đến con gái của mình cũng chịu để mặc người ta làm nhục bắt nạt cũng không dám đứng ra nói, có xứng làm mẹ đẻ của Diệp Khuynh Tuyết nàng đây không?

Người như vậy nếu không phải xem như mẹ đẻ của khối thân thể này, vào lúc nàng xuyên không tới nàng đã nghĩ phá hủy bà ta rồi, hiện giờ nàng thật khó lắm mới thoát ly khỏi Diệp gia, người phụ nữ chẳng biết sống chết kia có còn liên quan gì tới nàng đây nữa chứ?

Thà phụ người trong thiên hạ chứ không để người trong thiên hạ phụ ta, đã trải qua chuyện bị người ta bắt nạt, một người như nàng ai cũng sẽ không bỏ qua! Diệp Chân Chân, thiên tài đại tiểu thư Diệp gia thì sao? Cứ đợi đi, món nợ này, Diệp Khuynh Tuyết nàng sớm muộn cũng đòi lại bằng được!

Trong lòng cực hận, Diệp Khuynh Tuyết nhìn về đám người Diệp Hồng với ánh mắt phát ra lạnh lẽo.

Đám người Diệp Hồng bị ánh mắt kia của nàng làm cho khiếp sợ hết hồn, Diệp hồng phục hồi lại tinh thần lập tức nổi giận, tiến tới tát mạnh lên má Diệp Khuynh tuyết một cái, nói giận dữ, “Con tiện nhân, nhìn cái gì?”

Tuổi Diệp hồng cũng tương đương với tuổi Diệp Khuynh Tuyết, năm nay đều mười tuổi, giống diệp Khuynh Tuyết đều là con gái thứ của gia chủ Diệp gia, nhưng mẹ đẻ nàng ta đã từng là chủ mẫu Diệp gia cũng chính

là tỳ nữ tùy thân bên mẹ ruột của Diệp Chân Chân, sau đó được nhắc Diệp phủ cũng không kém, chỉ là kém chút so với con gái chính là Diệp Chân Chân này thôi.

Những mầm mống Diệp gia này bình thường đều nghe lệnh Diệp Chân Chân, Diệp Chân Chân ghét Diệp Khuynh Tuyết, bọn họ tự đứng cùng đồng lõa, trong Diệp phủ luôn bắt nạt gây khó dễ với Diệp Khuynh Tuyết không chuyện gì không làm.

Diệp Khuynh Tuyết bị một cái tát mạnh suýt nữa ngã trên đất, chỉ thấy nàng ta cắn môi dưới, hai mắt nhìn Diệp hồng trừng trừng, tay nắm chặt như sắp đâm thủng lòng bàn tay, trong mắt phát ra sát khí nồng nặc.

“Người còn nhìn hả? Muốn chết chắc!”

Diệp hồng bị ánh mắt kinh người của Diệp Khuynh Tuyết nhìn mà lòng chột dạ, trong cơn giận rút phất roi bên hông vung về phía Diệp khuynh Tuyết.

Thấy Diệp Hồng dạy dỗ Diệp Khuynh Tuyết, Diệp Phỉ Phỉ đợi người bắt giặc lộ ra chút vui vẻ hả hê nhìn cuộc vui.

“Diệp Hồng tỷ, dạy dỗ nó thật tốt vào!”

“Đúng vậy, con tiện nhân này lại dám cáo trạng với Hưởng gia chủ, hại đại tỷ bị gia chủ trách mắng, hôm nay nhất định để đại tỷ xả cho hả giận!”

....

Diệp Hồng nghe thấy giọng khiêu khích của đám Diệp Phỉ Phỉ, trên mặt chợt lóe lên đắc ý, ra tay càng thêm tàn nhẫn, quát nữa khiến Diệp khuynh Tuyết ngã xuống đất.

Diệp Khuynh Tuyết lấy hai tay bảo vệ mặt, mệt mỏi co người trên mặt đất, trong lòng thâm hận.

Đáng chết, hiện giờ nàng còn quá yếu, thậm chí né đòn giản nhất cũng không làm được, nghĩ nàng đường đường là thủ tịch đặc công của thế kỷ hai mốt, đã từng bị nhục nhã như vậy bao giờ chưa? Hiện giờ lại bị nha đầu choai choai này ra đòn hiểm ở trước mặt mọi người, với nàng kiêu ngạo mà nói đó quả thật là sỉ nhục!

Một lúc sau, Diệp Hồng thở hồng hộc dừng tay, sau đó dương dương đắc ý dẫn người rời đi, cũng không thèm nhìn diệp Khuynh tuyết bị thương đầy mình trên mặt đất, điều này cũng dẫn tới chuyện nàng ta bỏ qua Diệp Khuynh Tuyết khiến giờ phút này trong mắt nàng ta lộ ra sát khí nồng đậm.

Những kẻ này, cái nhục ngày hôm nay, sau này nàng nhất định phải đòi lại bằng hết!

Nàng phải mạnh lên, phải trở thành kẻ mạnh nhất, sau này nàng nhất định phải đâm những kẻ này dưới chân, khiến cho chúng sống không được mà chết cũng không xong!

Diệp Khuynh Tuyết đảo ánh mắt ác độc lạnh lẽo lướt qua đám người Diệp Hồng, mãi cho tới khi không còn thấy bóng họ nữa mới từ từ đứng dậy, mặt lạnh tanh đi vào trong phòng đá.

Nếu Lâm Nguyệt giờ phút này đứng ở đây, nhất định sẽ đồng tình rót nước mắt với đám Diệp Hồng, dám khiêu khích làm nhục nữ chính, đây quả thật là tự tìm đường chết mà, nếu bọn họ biết rõ, nhục nhã hôm nay chẳng những đã kích được đối phương, mà ngược lại đã khơi dậy cho Diệp Khuynh Tuyết trở nên mạnh mẽ, không biết trong lòng sẽ có cảm tưởng gì nữa?

Đáng tiếc cảnh đặc sắc này Lâm Nguyệt cũng không nhìn thấy, giờ phút này nàng đang chữa thương cho mình trong phòng đá.

40. Chương 40: Luyện Khí Trung Kỳ

Một năm sau.

Bên trong gian phòng đá Lâm Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, hai mắt lóe sáng như sao. Chỉ một năm, nàng đã thành công đột phá tới luyện khí tầng thứ tư đang tiến dần vào luyện khí tầng năm, cũng chính thức bước chân vào luyện khí trung kỳ.

Tốc độ tu vi tăng trưởng như thế, trong đệ tử ngoại môn là có một không hai, dù không kém so với đệ tử thân truyền nhưng Lâm Nguyệt sợ tu vi tăng nhanh quá, khiến cho căn cơ không vững, vì thế mới tiến tới hấp thu linh khí trong cơ thể để không ngừng giảm bớt tần suất, kết quả làm vậy mới khiến cho tốc độ tu luyện của nàng thay đổi chậm chút, nhưng căn cơ lại cực kỳ vững chắc, linh lực ẩn trong cơ thể tràn đầy hơn các đệ tử Luyện khí kỳ khác.

Một năm qua này, Lâm Nguyệt trải qua rất bình thản, cũng có thói quen khổ tu. Thân là người thứ nhất môn phái La Chân Côn Lôn, đệ tử ngoại môn được coi như đãi ngộ tốt, ngoài mỗi tháng được phát đạn được linh được đúng giờ ra, cứ bảy ngày lại có trúc cơ tu sĩ tới giảng bài trên công đường, khiến cho Lâm Nguyệt được lợi không nhỏ.

Một năm này, theo tu vi không ngừng tăng cao, Lâm nguyệt đối với thế giới này càng thêm quen thuộc, nhưng sau khi xâm nhập hiểu rõ thế giới này, nàng lại càng thêm cảnh giác hơn.

Một năm này bởi tu vi nàng thấp, cũng chưa thật sự tiếp xúc qua giới tu chân máu tanh, nhưng nàng ngỡ nhiên gặp không ít chuyện xấu.

Đồng môn hãm hại nhau, mạnh lấn yếu, là chuyện xảy ra thường ngày tại trong phái, chỉ cần không xảy ra chết người, giữa các đệ tử đối chọi gay gắt căm thù nhau, cấp cao tầng đôi khi còn làm thành chuyện vui dung túng cho.

Theo lời trưởng lão ngoại môn truyền công nói, quy tắc giới tu chân là yếu chịu nhục vì kẻ mạnh mới sống, nếu anh chưa đủ mạnh cũng sẽ bị loại bỏ, trong giới tu chân không có ai đồng tình với kẻ yếu.

Những lời này được Lâm Nguyệt khắc sâu trong lòng, đồng thời cũng để cho nàng xác định lần nữa, hiện tại nàng đang thật sự ở thế giới này không phải là thế giới do tác giả tạo ra, mà là thế giới chân thật. Nếu mình không muốn bị đào thải thành vật hi sinh, đường duy nhất chính là trở nên mạnh mẽ, trở nên không ngừng lớn mạnh, mạnh tới mức vượt qua được quy tắc của thế giới này, chỉ có vậy nàng mới triệt để đạt được tự do, không chế được cuộc sống của chính mình!

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, tay nhoáng cái, một quả ngọc giản đã xuất hiện trong tay. Một năm nay nàng ngoài tu luyện ra, chính là nghiên cứu việc luyện đan tâm đắc trong ngọc giản, trong ngọc giản nàng đã thuộc lòng tất cả, hiện thời nàng đã đột phá luyện khí trung kỳ, ngoài có thể tu luyện chút pháp thuật cấp thấp ra, cũng là thời điểm tập tu luyện luyện đan.

Thân là tu sĩ, cái không thể thiếu là đan được linh thạch, dù nàng không có linh căn Hỏa, nhưng trong nhãn không gian lại có hư vô hỏa, hơn nữa bí quyết thiên cổ Lưu Hương cũng có công hiệu chuyển đổi công pháp thuộc tính này, nên luyện đan nàng nhất định phải học bằng được.

“Linh thảo trong không gian đều là những linh thảo thu thập được vài năm rồi, dĩ nhiên không thể dùng tay thử, nếu không sẽ lãng phí. Bởi vậy, muốn luyện tập luyện đan nhất định phải đi thu thập một ít linh thảo mới, thu thập một ít linh thảo cấp thấp cũng không khó, lúc rèn luyện ở bên trong thỉnh thoảng cũng có nhiệm vụ đi thu thập chút linh thảo, chỉ là hiện tại ta vừa đột phá luyện khí trung kỳ, vẫn chưa tu tập pháp thuật, cứ đi tiếp nhận bữa nhiệm vụ, thì quả là hơi mạo hiểm, chẳng bằng luyện tập pháp thuật trước, có năng lực bảo vệ rồi mới đi”

Lâm Nguyệt nghĩ kỹ một lúc, trong lòng quyết đoán, quyết định tu tập pháp thuật trước.

41. Chương 41: Tìm Tới Cửa

Ở thời điểm nhập môn, môn phái ngoài phân phát cho đệ tử mới nhập môn một ít công pháp trường sinh ra, còn có kèm theo một quyển pháp thuật bách khoa toàn thư cấp thấp, bên trong đều là chút thuật hỏa cầu, thuật biến nước, thuật làm nhiều các loại pháp thuật ngũ hành, uy lực của nó bình thường, đều thích hợp cho Luyện khí kỳ tu tập pháp thuật.

Mà bí quyết thiên cổ Lưu Hương đang đột phá ở luyện khí trung kỳ, chỉ có thể tu tập được một hai pháp thuật, một là mê hương huyền, hai là thuật độc tiên.

Mê hương huyền là ảo thuật, tán xuất thể mê huyền trong hương độc với kẻ địch, thuật độc tiên không khác gì thuật thủy tiên, thuật độc tiên khác ở chỗ là độc tiên thật sự được hương độc trong cơ thể ngưng tụ mà thành, bởi vì bên trong nguyên nhân có kịch độc, lực sát thương sắc bén hơn nhiều so với thủy tiên.

Lâm Nguyệt suy nghĩ một lát, quyết định tu luyện thuật màn nước, mê hương huyền và thuật độc tán trước.

Thuật màn nước là pháp thuật phòng ngự, đối chọi này là lúc bản thân an nguy dĩ nhiên muốn tu luyện rồi, còn mê hương huyền có thể mê huyền kẻ địch, vào lúc nguy cấp có khả năng giúp mình chạy trốn, còn phần thuật độc tiên, lực công kích pháp thuật này tương đối mạnh, dĩ nhiên không thể thiếu được.

Trong lòng đã có quyết định, Lâm Nguyệt cũng không bận xuất quan, dự định tĩnh tâm thật tốt để tu luyện pháp thuật.

Chỉ là trong lòng nàng dù có chủ ý tốt, nhưng kẻ khác lại không để cho nàng được như ý, vào lúc nàng đang chuẩn bị nghiên cứu thuật màn nước, bên ngoài thạch thất có một giọng nữ thánh thót truyền tới.

“Lâm sư muội có ở đây không?”

Nghe thấy giọng này, khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt trầm xuống! Vị Diệp Khuynh tuyết này đúng là âm hồn không tan mà, nàng ta tới cùng đến làm gì thế?

“Lâm sư muội, ta biết rõ muội ở đây, muội đi ra chút đi, có chuyện tìm muội” Ngoài thạch thất, giọng Diệp Khuynh Tuyết theo không truyền tới, rõ ràng không có ý rời đi.

Trong lòng Lâm Nguyệt mất kiên nhẫn, rõ ràng Diệp Khuynh Tuyết không đạt được mục đích không bỏ qua mà, hơn nữa nàng không muốn trở mặt quá sớm với Diệp Khuynh Tuyết, rơi vào đường cùng đành phải ra ngoài.

“Diệp sư tỷ, có chuyện gì sao?”

Thấy vẻ mặt Lâm Nguyệt lãnh đạm, mắt Diệp Khuynh tuyết lóe sáng, tiện cười thẹn thùng, tiến lên khoác tay Lâm Nguyệt thân mật nói, “Không có gì, chỉ là thấy sư muội đã bế quan ba tháng rồi, hơi lo lắng chút, vì thế mới tới xem chút”

“Diệp sư tỷ có lòng rồi” Lâm Nguyệt mặt không biến sắc lạnh lẽo rút tay mình ra, lùi lại sau một bước với Diệp Khuynh Tuyết dần khoảng cách ra, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Nhớ tới một năm qua hành động của Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt bây giờ vẫn còn nổi giận, nổi vui sướng vì đột phá tới luyện khí trung kỳ cũng tiêu tan.

Thực ra vào một năm trước, lúc nàng nhập môn chưa lâu, nàng đã phát hiện ra Diệp Khuynh tuyết đã ở trên ngọn núi Đan Hoa này rồi, hơn nữa còn ở trong gian phòng đá cách chỗ nàng không xa, dù hai phòng đá cũng không liền nhau, nhưng khoảng cách chỉ hơn chừng hai mươi thước thôi.

Đã cùng ở một chỗ thì thôi, lúc mới bắt đầu nàng còn là Diệp Khuynh Tuyết đều ru rú ở trong nhà vùi đầu khổ tu, bình thường ít gặp vô cùng, hai người như nước giếng không phạm nước sông.

Phương thức chung sống như vậy, sau hai tháng đã có thay đổi, có lần Lâm Nguyệt đi công đường nghe giảng bào, trên đường đi đúng lúc gặp Diệp Khuynh tuyết, chẳng hiểu sao Diệp Khuynh tuyết liền bám dính lấy nàng, lần nào cũng chẳng có việc gì thì tới đây dựa, cứ mở miệng thì một tiếng sư muội hai tiếng sư muội, tựa như quan hệ giữa nàng ta và Lâm Nguyệt tốt lắm ấy, khiến cho Lâm Nguyệt ở trong công đường bị con em gia tộc Diệp gia trêu chọc khinh thường không ít.

Xui xẻo nhất là, quan hệ “tốt” giữa nàng và Diệp Khuynh tuyết không hiểu sao lại truyền tới chỗ Diệp Chân Chân, Diệp Hồng còn rùa chạy tới cảnh cáo nàng ngừng lại, khiến nàng tức giận chẳng có chỗ phát tiết!

“Ồ? Sư muội đã đột phá luyện khí kỳ tầng ba rồi à?” Diệp Khuynh Tuyết làm như không thấy động tác của Lâm Nguyệt, ánh mắt rơi trên người Lâm Nguyệt, trong mắt lóe lên ngạc nhiên và nghi ngờ.

42. Chương 42: Mời

“Vâng, bề quan lần này thì đột phá” Lâm Nguyệt dĩ nhiên không bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ của Diệp Khuynh tuyết, trong mắt thoáng hiện lên mĩa mai, ngoài mặt thì như cúi đầu thật thấp, “Diệp sư tỷ vào nửa năm trước đã đạt được luyện khí kỳ tầng ba rồi, muội còn kém tỷ xa lawms!”

Tốc độ tu luyện của Diệp Khuynh tuyết cực nhanh, vào nửa năm trước đã đột phá luyện khí kỳ tầng ba, hiện giờ đã qua nửa năm, dù không đột phá tầng thứ tư nhưng đang ở đỉnh luyện khí kỳ tầng ba, tin rằng chẳng bao lâu sẽ đột phá luyện khí tầng bốn.

Tư chất tam linh căn hạ phẩm, tốc độ tu luyện lại chẳng kém song linh căn thượng phẩm, Diệp Khuynh Tuyết bởi vì tốc độ tu luyện mà ngược lại khiến cho một số trưởng lão ngoại môn để ý, nhưng họ mãi vẫn không tìm tới nguyên nhân khiến tốc độ tu vi Diệp Khuynh Tuyết tăng nhanh, cuối cùng chỉ cho rằng ngộ tính của Diệp Khuynh Tuyết là nguyên nhân chính, bởi vậy trưởng lão truyền công còn rất tán thưởng với nàng ta, khiến nàng ta có địa vị nhất định bên ngoài môn, cả đám Diệp hồng cũng không dám gây phiền toái với nàng ta nữa.

Chỉ có Lâm Nguyệt biết rõ sở dĩ tu vi Diệp Khuynh Tuyết có thể tăng nhanh như vậy, là vì nàng ta mở ra thần khí không gian là nguyên nhân gian lận của máy không gian. Nàng còn nhớ trong không gian thời gian tỷ lệ Diệp Khuynh tuyết ở bên ngoài có thể so sánh gấp mười lần, hay nói cách khác Diệp Khuynh Tuyết tu luyện trong không gian một ngày, tương đương với bên ngoài mười ngày. Có thần khí lừa đảo như vậy, tốc độ tu luyện của nàng ta không nhanh mới là lạ!

Thấy Lâm Nguyệt nhắc tới tu vi của mình, trên mặt Diệp Khuynh tuyết cứng đờ, hơi cứng ngắc cười nói, “Chỗ đó, ta chẳng qua có vận khí tốt chút thôi”

“Người tu chân chẳng phải coi trọng nhất là số mệnh sao? Vận khí sư tỷ tốt cũng đáng là chuyện được hâm mộ không phải sao?” Thấy Diệp Khuynh tuyết nói linh tinh, Lâm Nguyệt cũng không muốn tiếp tục dây dưa với nàng ta nữa, liền nói thẳng ra, “Sư tỷ còn có việc sao? Nếu rảnh muội phải về tu luyện rồi, tiểu muội cũng không có vận khí tốt như sư tỷ đâu”

“Muội gấp cái gì chứ? Chẳng phải muội vừa mới xuất quan sao?” Ta tới tìm muội dĩ nhiên là có việc rồi” Diệp Khuynh tuyết cười có vẻ thân mật, đưa tay sờ tóc Lâm nguyệt lại bị Lâm nguyệt né tránh.

“sư tỷ, tỷ đến cùng là có chuyện gì?”

Diệp Khuynh Tuyết thường có biểu hiện quý dị, khiến Lâm Nguyệt cảm giác như mình bị theo dõi, nàng có thể kết luận đối phương làm vậy chẳng có ý tốt gì, chỉ là trước mắt nàng không rõ động cơ đối phương thôi.

“Không có gì, Lâm sư muội, ba tháng sau phái phường thị cửa sau mở, nghe nói ở đó có nhiều đồ tốt lắm, tới lúc đó chúng ta cùng đi thấy sao?”

Thấy Lâm Nguyệt không biến sắc cách mình ra, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên lạnh lẽo, lại cười không ngừng nhìn Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt nghe vậy nhú nhú mày. Phường thị sau ba tháng?

Nếu nàng nhớ không nhầm, trong sách có nói sau khi Bạch Như Nguyệt trở thành đệ tử Côn Lôn một năm quả thật có lần phái phường thị mở cửa, nữ phụ và nữ chính Diệp Khuynh tuyết gặp mặt lần đầu trong truyện chính là ở phường thị, cũng là lần đó Bạch Như Nguyệt đoạt được món pháp khí trung phẩm của Diệp Khuynh Tuyết, kết thù hận với Diệp Khuynh Tuyết.

Trong chuyện này ân oán còn liên lụy đến cả đám người Diệp Chân Chân, cũng bởi nguyên nhân bên trong Bạch Như Nguyệt và Diệp Chân Chân đều là đệ tử nội môn, hơn nữa quan hệ hai người cũng coi không tệ, các nàng cùng đi phường thị, sau đó ở phường thị Bạch Như Nguyệt sở dĩ gây khó dễ với Diệp Khuynh Tuyết cũng bởi do bị Diệp Chân Chân lợi dụng.

Nhưng giờ nàng và Diệp Chân chân không biết nhau, cũng không trở thành đệ tử nội môn của núi Đan Hoa, ngược lại lại liên quan sớm với Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí Diệp Khuynh Tuyết còn chủ động mời nàng cùng đi phường thị, những điều này không có trong truyện.

Có đi hay không? Nếu như đi, đối phương rõ ràng chẳng có ý tốt gì, lấy tính cách Diệp Khuynh Tuyết vì tư lợi, với mình chẳng có lợi nàng ta tuyệt đối không làm, sở dĩ nàng ta tiếp cận mình là đang tính kế gì đó,

biết đâu chừng lần này đi phường thị là một cái bẫy.

43. Chương 43: Hồn Lão

Nàng còn nhớ trong sách Bạch Như Nguyệt ở phường thị đạt được một phần cơ duyên, đó là nàng mua được trong tay một tán tu miếng sắt thần bí, miếng sắt kia là một khối vụn tiên bảo. Sau đó Bạch Như Nguyệt chết trong tay Diệp Khuynh tuyết, miếng sắt kia dĩ nhiên rơi vào tay Diệp Khuynh Tuyết. Sau khi Diệp Khuynh Tuyết đạt được miếng sắt kia, căn cứ vào manh mối để lại trên miếng sắt, cuối cùng cũng tập hợp đủ những mảnh tiên bảo khác, đạt được món tiên khí cực phẩm.

Nếu như không đi mà nói, phần cơ duyên này chẳng phải bỏ lỡ sao? Tiên khí cực phẩm mà, đây chính là bảo vật tuyệt tích của giới tu chân nha! Nếu bỏ qua chẳng phải là đáng tiếc lắm sao.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, hưởng chi là cơ duyên lớn như thế, nếu như chỉ vì bị tính toán mà bỏ qua, thật sự không đáng! Thêm nữa người tu chân vốn nghịch thiên mà đi mà, một mặt rụt rè sợ hãi rất bất lợi với sự tu hành, chẳng may bị rớt xuống tâm ma gì đó sẽ không tốt cho lắm.

Hơn nữa phường thị tới tận ba tháng sau mới mở, tới lúc đó pháp thuật nàng tu tập cũng tạm, nhất định có khả năng tự vệ, dĩ nhiên không cần sợ Diệp Khuynh tuyết nữa. Còn phần có thể rơi vào bẫy Diệp Khuynh tuyết hay không đến lúc đó chỉ sợ không phải do nàng. Diệp Khuynh tuyết đã có rắp tâm tính kế hại nàng, vạch mặt đôi bên chắc không tránh khỏi.

Trong lòng Lâm Nguyệt tính toán được mất, lát sau đã có quyết định, nói với Diệp Khuynh Tuyết, “Được, vậy đến lúc đó phiền tỷ dẫn theo tiểu muội đi vậy”

“Nói thế là định rồi nhé, đến lúc đó lại tới tìm sư muội”

“Làm phiền tỷ tỷ rồi”

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết thoáng hiện lên tia vui mừng, thấy mục đích chuyển đi đạt được, cũng không dây dưa nữa, nói vài câu khách sáo rồi cáo từ rồi đi.

Thấy Diệp Khuynh Tuyết đã rời đi, Lâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, lập tức nhú nhú mày, trở về phòng đá.

Nếu đã đồng ý với Diệp Khuynh tuyết, ba tháng sắp tới nàng cũng phải chuẩn bị kỹ chút, chỉ tiếc tu vi hiện giờ của nàng quá thấp không cách nào thu phục được hư vô chân hỏa, đành vậy...

Nhớ tới uy lực của hư vô chân hỏa, trong lòng Lâm Nguyệt bốc lên hừng hực song cũng bất đắc dĩ, xem ra sau này nàng phải tăng tốc độ tu luyện lên nhanh mới được, phải tranh thủ sớm ngày luyện được hư vô chân hỏa mới được, nếu không chỉ bằng vào thuật độc tiễn và thuật mê hương huyền những thủ đoạn công kích này quá yếu.

Bên này Lâm Nguyệt đan suy tư xem cách nào tăng cường thực lực của mình, mà Diệp Khuynh tuyết bên đó lại trở lại phòng đá của mình.

“Hồn lão, lão xác định trên người nha đầu kia có dị bảo sao?” Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên cất lời hỏi.

“Đúng vậy!”

Một giọng già nua khàn khàn chợt vang lên trong phòng đá, theo giọng nói vừa dứt đã xuất hiện một bóng mờ hồ quỳnh dị xuất hiện trong phòng đá.

“Ôi? Vậy sao ta chẳng cảm giác gì cả thế?” Ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe, hỏi lạnh lùng.

“Hừ, chỉ bằng chút tu vi này của ngươi mà cũng muốn nhìn thấu nha đầu kia sao? Lão phu chẳng sợ nói cho ngươi biết, nha đầu kia rất quý dị, đến cả lão phu cũng không cách nào nhìn thấu hoàn toàn đó!” Hồn lão khinh thường cười nhạo nói.

“Gi? Cả lão cũng không cách nào nhìn thấu sao? Làm sao vậy chứ? Nha đầu kia chẳng qua cũng chỉ là một con bé mới sáu bảy tuổi thôi mà, sao ngay cả lão cũng không nhìn thấu chứ?”

Nghe thấy hồn lão nói thế, mặt Diệp Khuynh Tuyết lạnh lùng cuối cùng cũng trấn định, trên mặt dần trở nên nặng nề.

“Điều này có gì là lạ chứ? Chuyện kỳ lạ ở giới tu chân quá nhiều đi, mặc dù lão phu đã sống mấy vạn năm, nhưng dù sao lão phu cũng chỉ là khí linh không gian, sao có thể rõ mọi việc chứ?”

“Nếu cả lão cũng nhìn không thấu nha đầu kia, vì sao lão còn muốn ta đoạt dị bảo trên người nó chứ? Chẳng may nha đầu đó vốn chẳng có dị bảo gì, ta chẳng phải toi công rồi sao?” Diệp Khuynh Tuyết giận tái mặt, giọng càng thêm hoài nghi mơ hồ.

“thế nào? Người không tin lão phu sao? Mặc dù lão phu nhìn không thấu nha đầu kia, nhưng cũng có chút cảm ứng khá đó, lão phu có thể xác định nha đầu kia mang bảo vật trên người, hơn nữa còn có thể là loại pháp bảo vòng tay hỗn độn có không gian thăng cấp, chỉ cần lão phu chiếm được bảo vật đó, vòng tay hỗn độn cũng có thể thăng cấp rất khá”

44. Chương 44: Vòng Tay Hỗn Độn

“Lão nói là nếu chiếm được dị bảo kia thì vòng tay hỗn độn có thể thăng cấp sao?”

“Đúng vậy, sau khi thăng cấp, linh khí trong không gian chẳng những thêm nồng đậm, mà thời gian gia tốc cũng gấp đôi, đối với việc tu luyện hay trồng linh thảo đều có lợi rất lớn” Ánh mắt hồn lão chột lóe nói nhàn nhạt ra.

Diệp Khuynh Tuyết nghe thấy hồn lão nói, hai mắt sáng ngời, trong lòng thêm hừng hực. Nói không động tâm là giả, dù sao thời gian trong vòng tay hỗn độn tỷ lệ nghịch chênh lệch rất lớn, rất tốt với việc tu luyện của nàng ta, đừng có nói là có thể lợi dụng thời gian ấy để trồng ra lượng linh thảo cực lớn nha.

Nhưng lúc nào Lâm Nguyệt cũng khiến cho nàng ta có cảm giác rất khó nắm bắt, đối phương rõ ràng chỉ là một con bé chưa tới mười tuổi, chẳng hiểu sao nàng ta lúc nào cũng có cảm giác không ổn, dường như Lâm Nguyệt vốn không phải thật là thế, cứ như có đồ vật đã bị cải biến, hơn nữa mỗi lần tới gần Lâm Nguyệt thì khí tức trên người lại khiến nàng ta khó chịu, cảm giác khó hiểu vậy càng khiến nàng ta vô cùng kiêng kỵ.

Có lẽ là nguyên nhân xuyên không đây, nàng ta bắt kể là linh hồn hay thần thức đều vượt xa các tu sĩ bình thường, tu sĩ bình thường nếu không đề phòng mà nói rất dễ bị nàng ta nhìn thấu lai lịch, nhưng Lâm Nguyệt lại tạo cho nàng ta có cảm giác khác hẳn với các tu sĩ bình thường khác, thoạt nhìn đối phương dù chỉ là tiểu tu sĩ luyện khí sơ kỳ vô hại, tuổi cũng còn nhỏ, nhưng lại khiến cho nàng ta có cảm giác sâu không lường được, nếu đối phương không phải loại ẩn nấp kia, vậy thì đã nói lên chuyện đối phương đã có lòng đề phòng với nàng ta, vì thế nàng ta mới nhìn không thấu lai lịch của đối phương.

Tóm lại Lâm Nguyệt này khiến cho nàng ta cảm thấy bị uy hiếp, loại nguy cơ này vô cùng quý dị, cũng khó giải thích được, cho dù hiện thời tu vi Diệp Chân Chân chỉ đang là đỉnh luyện khí sơ kỳ cũng không gây ra cảm giác như thế. Nguy hiểm vĩnh viễn muốn diệt trừ tận bên trong! Đây là lời nhắc của Diệp Khuynh Tuyết, cũng là phương thức xử sự nhất quán của nàng ta.

Đối phương đã có khả năng uy hiếp nàng ta, nàng ta nhất định muốn một bước diệt trừ đối phương triệt để, huống chi giết đối phương nàng ta còn được lợi rất lớn.

Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết nhìn hồn lão mờ mịt một cái. Với lời nói của hồn lão nàng ta cũng không tin tưởng hoàn toàn, cũng không tin toàn bộ. Đối với người khác, nàng ta vĩnh viễn có phòng bị, chẳng quản chuyện đối phương đã lập huyết khế khí linh không gian với nàng ta.

Một năm nay tu vi nàng ta sở dĩ tăng nhanh vậy, ngoài có không gian hỗn độn, cũng không thể bỏ qua công của vị khí linh không gian hồn lão.

Một năm trước nàng ta bị trúng đòn hiểm của Diệp Hồng, máu tươi bất cẩn nhuộm đầy vòng tay nàng ta đeo, lại phát hiện ra chiếc vòng này dĩ nhiên là thần khí trong không gian nổi tiếng. trong không gian chẳng những linh khí nồng đậm rất thích hợp tu luyện, hơn nữa thời gian bên trong gấp mười lần so với bên ngoài, điều này với nàng ta mà nói quả thật là niềm vui lớn cực đại.

Chiếc vòng tay này là do người phụ nữ vô dụng Diệp gia kia lúc nàng ta tới tham gia đại điển thu đồ đệ của Côn Luân đã tặng cho nàng ta, bảo là đồ gia truyền do tổ tiên để lại, bảo nàng ta nhận lấy. Lúc ấy nàng ta cũng chẳng coi ra gì, ai ngờ chiếc vòng tay này lại dĩ nhiên là một không gian, vì có không gian nàng ta mới trong vòng một năm ngắn ngủi đột phá liên tục, tiến vào luyện khí tầng thứ ba.

Nhưng như vậy nàng ta cũng chẳng cảm tạ người phụ nữ kia, người quá mức nhu nhược vốn chẳng xứng làm người thân nàng ta, huống chi con gái thật của người phụ nữ kia đã chết rồi, hiện giờ bất kể người phụ nữ kia còn là người Diệp gia, đều là kẻ thù của nàng ta, nếu hiện giờ nàng ta đã ở trong khối thân thể này, như vậy kẻ hại chết khối thân thể này nàng ta sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai!

Nhớ tới đám người Diệp Chân Chân làm nhục nàng ta, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lộ ra sát khí nồng nặc

45. Chương 45: Diệp Khuynh Tuyết Tính Toán.

“Ta có thể đồng ý đi đoạt bảo cho lão, nhưng lão tốt nhất đừng có giở trò, đừng quên giữa chúng ta còn huyết khế, nếu như ta không ổn, lão cũng đừng mong được yên!” Diệp Khuynh Tuyết nhìn hồn lão nói lạnh lùng, “Hôm nay lão đã nhìn thấy rồi đấy, nha đầu kia chỉ sợ không dễ đối phó đâu, sau ba tháng cửa phái phương thị mở, ta sẽ mang nó đi, đến lúc đó lão phải giúp ta một tay!”

“Không được” hồn lão phản đối, “Ta không thể rời đi không gian quá lâu, nếu không sẽ dẫn tới phiền toái”

“Ý lão là bảo ta đi đối phó với nha đầu kia sao?” Diệp Khuynh Tuyết giận tái mặt, một thân một mình đi mạo hiểm, không nắm chắc mười phần nàng ta không muốn đi, huống chi tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt cũng không kém nàng ta là bao.

“Nếu ngươi muốn thăng cấp không gian, nhất định phải đi!” Sắc mặt hồn lão cũng không tốt, nói lạnh lùng, “Lão phu thấy nha đầu kia có chút quý dị, số mệnh nha đầu kia vốn ta nhìn không thấu, nghĩ tới nó và người đều giống nhau là người có phúc duyên được thiên đạo bảo vệ, nếu lão phu ra tay giết nó, chỉ sợ thiên đạo sẽ khiển trách”

“Vậy ta giết nó, có khiến thiên đạo bất mãn không?”

Chuyện có liên quan tới thiên đạo, Diệp Khuynh Tuyết lúc lập huyết thể với không gian đã biết, hồn lão biết thuật xem vận, có thể chứng kiến số mệnh tu sĩ bình thường, nhưng nhìn không thấu nàng ta, như hồn lão nói, người nhìn không thấu số mệnh không phải là đứa con thiên đạo yêu quý thì chính là đứa con thiên đạo vứt bỏ, người như vậy bình thường không thể chọc vào.

Nếu đối phương là đứa con thiên đạo vứt bỏ, giết đi không sao, nhưng chẳng may là đứa thiên đạo yêu quý, giết chết sẽ dẫn tới thiên đạo trừng phạt.

“Không đâu, ngươi và nó đều có số mệnh quý dị, nha đầu kia chết trong tay ngươi sẽ không dẫn tới trời phạt đâu” Nói đến đây, hồn lão dừng chút, ý tứ sâu xa nhìn Diệp Khuynh Tuyết một cái nói ra, “Đừng quên lão phu dạy ngươi thuật vận dẫn, nếu nha đầu kia thật sự là người thiên đạo yêu quý, ngươi giết nó thì nên dùng thuật vận dẫn hấp thụ số mệnh của nó, đem vận toàn bộ sự tức giận của nó dẫn lên người ngươi, đây là gia tăng số mệnh tốt cho bản thân ngươi!”

Cướp lấy số mệnh đối phương ư? Diệp Khuynh Tuyết hơi động tâm. Trầm tư một lúc, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết ánh lên kiên định, nếu giết chết Lâm Nguyệt mà được lợi nhiều vậy dĩ nhiên không thể bỏ qua rồi.

“Được, giờ còn ba tháng nữa, trong khoảng thời gian này đợi ta đột phá tới tầng luyện khí thứ tư đầy đủ, đến lúc đó đối phó với nha đầu kia cũng nắm chắc mấy phần”

“Vậy ngươi trong khoảng thời gian này cố tu luyện cho tốt đi! Ta về trước đây!” Nói xong bóng hồn lão dần tiêu tán, biến mất sạch sẽ trong phòng đá.

Sau khi hồn lão biến mất, Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh một cái. Quan hệ Giữa Nàng ta và hồn lão chẳng qua chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, hồn lão giúp nàng ta tu luyện, nàng ta đồng ý với đối phương sau này đột phá hóa thân sẽ thả tự do cho lão ta.

Mặc dù nàng ta không tin hồn lão hoàn toàn, nhưng rõ ràng đối phương trước mắt không gây hại cho mình, dù sao làm vậy cũng chẳng có lợi với lão ta, vì thế theo lời đối phương nói số mệnh gì đó hử là thật rồi, cũng bởi thế nàng ta mới chịu đồng ý với hồn lão giết chết Lâm Nguyệt, cướp lấy bảo vật của nàng.

Đương nhiên, điều khiến nàng ta hạ quyết tâm giết chết Lâm Nguyệt là vì trong lòng cảm giác có nguy hiểm, nàng ta mơ hồ cảm giác được nếu nàng ta bỏ mặc đối phương tiếp tục trưởng thành sau này tất trở thành trở ngại lớn nhất của mình!

Vì vậy nàng ta nhất định phải thừa lúc đối phương còn chưa thật lớn mạnh mà bóp chết sạch sẽ trong trứng nước, làm vậy chẳng những cướp được bảo vệ của đối phương, mà còn vì sau này tiêu diệt được mối họa lớn trong lòng, có sao không làm chứ? Từ đó, coi như mạo hiểm cũng đáng!

46. Chương 46: Tu Tập Pháp Thuật

Lâm Nguyệt cũng không biết Diệp Khuynh Tuyết nổi sát khí với nàng, nhưng thời gian qua nàng cần cẩn thận chút, đặc biệt đối phương còn là Diệp Khuynh Tuyết này được tác giả Ban Tay Vàng nặn ánh hào quang của nhân vật nguy hiểm.

Nếu đã đồng ý đến lúc đó vẫn cùng đi với đối phương, Lâm Nguyệt dĩ nhiên sẽ không phải không có chút chuẩn bị. Lợi dụng ba tháng này nàng chuẩn bị luyện tập pháp thuật cho giỏi, sau đó vào gần thời điểm phái phường thị mở cửa thì tìm Diệp Phàm đổi lấy ít linh phù, cố sức tạo chút thủ đoạn để bảo vệ mình, nếu được, nàng hy vọng mời Diệp Nhất cùng đi.

Một năm nay quan hệ giữa Diệp Phàm và nàng cũng không tệ, có Diệp Phàm vì luyện khí hậu kỳ ở đây, nàng cũng được an toàn nhiều hơn, kể cả tính chuyện Diệp Khuynh Tuyết muốn tính kế gì, đến lúc đó cũng sẽ có chút kiêng kỵ, không dám đơn giản ra tay.

Ngoài thủ đoạn trên, nàng còn có một lá bài tẩy lớn nhất, đó là Diệp Khuynh Tuyết không sao ngờ được tu vi của nàng chính là luyện khí trung kỳ không phải như bề ngoài thể hiện ra ra mà thực chất là luyện khí kỳ tăng thứ ba.

Nàng tự tin Diệp Khuynh Tuyết nhìn không thấu tu vi nàng che giấu, coi như kẻ thần bí không linh khí đi theo Diệp Khuynh Tuyết kia cũng nhìn không thấu. Dù sao bí quyết thiên cổ Lưu Hương không phải là công pháp bình thường, nó quý dị ở chỗ ngoài kịch độc ra còn có thể khống chế tu vi của mình, đừng có nói là Diệp Khuynh Tuyết không cách nào nhìn ra, mà kể cả tu sĩ hóa thân có tự mình tới cũng không nhìn ra tu vi thật sự của Lâm Nguyệt.

Chính vì điểm này nên ngay tại thời điểm Côn Lôn thu nhận đồ đệ Lâm Nguyệt mới nguy trang mình thành người thường, cũng tùy ý thay đổi linh căn của mình.

Nàng không có ánh hào quang của nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, cũng không được tác giả nhào nặn đẹp đẽ, ngoài dung mạo nhìn trông đẹp hơn Diệp Khuynh Tuyết ra, thì chính là trong truyện nàng hiểu rất rõ với Diệp Khuynh Tuyết mà Diệp Khuynh Tuyết không cách nào tương tượng nổi, nàng biết rõ lá bài tẩy của Diệp Khuynh Tuyết, còn Diệp Khuynh Tuyết lại không biết gì về nàng, đây là điểm lợi nhất mà nàng chiếm được.

Hiện giờ mặc dù nội dung vở kịch đã được nàng thay đổi không ít, nhưng đại khái đầu mối chính vẫn không đổi, dù nàng không rõ nguyên nhân Diệp Khuynh Tuyết cố ý tới gần nàng là gì, nhưng nàng cũng không thừa nhận việc đối phương muốn kết giao với nàng là thật lòng.

Việc nhỏ cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, mọi chuyện mưu tính trước rồi sau đó mới hành động. Luận về lòng dạ tâm kế, Lâm Nguyệt cũng chẳng kém Diệp Khuynh Tuyết, cứ việc Lâm Nguyệt đoán không ra động cơ của Diệp Khuynh Tuyết, nhưng lúc nào cũng đề phòng, cũng không bị mê hoặc với biểu hiện hư tình giả ý bề ngoài của đối phương, Diệp Khuynh Tuyết vô duyên vô cớ bày tỏ ngược lại càng khiến nàng thêm đề phòng và cảnh giác.

Thời gian như nước chảy, chẳng mấy chốc đã qua rất nhanh. Trong ba tháng này, trải qua không ngừng cố gắng, Lâm Nguyệt đối với chuyện học mấy pháp thuật cũng được coi là miễn cưỡng áp dụng. Dù vẫn chưa vận dụng được nhuần nhuyễn, nhưng lúc linh khí sung túc mà dùng được vài lần cũng không thành vấn đề.

Chỉ là nàng thử đi thử lại mấy lần, linh khí trong người lúc nào cũng đầy, thuật mà nước có thể duy trì nửa canh giờ, thuật độc tiễn có thể công kích ba lượt, sau ba lượt, linh lực trong cơ thể nàng hao tổn sạch, vì thế nàng có muốn đánh chết đối phương cũng chỉ có ba lượt cơ hội.

Còn phần thuật mê hương huyền, bởi vì là ảo thuật, cần phải có linh lực không nhiều, nhưng do tu vi nàng quá thấp nên cửa dụng ảo thuật để mê hoặc đối phương cũng không được lâu, đặc biệt như Diệp Khuynh Tuyết cây có thần thức vượt xa tu vi của bản thân, ảo thuật ấy với nàng ta vốn không có bất cứ tác dụng gì.

Vì thế để giải quyết những điều này, Lâm Nguyệt lại tu tập và thuật độc tiễn chẳng kém gì Vạn Vũ bằng châm, nàng vốn là linh căn băng, tu tập Vạn Vũ bằng châm còn dễ hơn nhiều so với các pháp thuật khác, hơn nữa pháp thuật này còn khiến tu vi bản thân tăng lên uy lực, nếu tu vi đến Nguyên anh kỳ, phát tay một cái đã có thể phát ra hàng vạn miếng băng châm, bắn thẳng tới kẻ địch thành tổ ong.

47. Chương 47: Vạn Vũ Bằng Châm

Theo lý thuyết thì uy lực lớn ứng với pháp thuật lớn cũng không thể có trong quyển pháp thuật bách khoa toàn thư sơ cấp mà môn phái phát cho, nhưng do pháp thuật này có một điểm thiếu sót trí mạng là, đó chính là người tu tập Vạn Vũ bằng châm nhất định phải có thần thức cường đại mới có thể tu tập, bởi vậy người tu luyện Vạn Vũ bằng châm rất ít, lại thêm nó là pháp thuật cấp thấp, chỉ thích hợp với đệ tử linh căn băng cấp thấp tu luyện, vì vậy đã trở thành việc vô bổ, được tu sĩ cao tăng biên soạn trộn lẫn thật giả vào trong quyển bách khoa toàn thư pháp thuật sơ cấp, ngược lại Lâm Nguyệt được lợi.

Lâm Nguyệt là linh căn băng, tu luyện pháp thuật hệ băng vốn gặp may mắn, hơn nữa nàng cũng giống Diệp Khuynh Tuyết là linh hồn dị giới, vì thế thần thức cũng cường đại vô cùng, đệ tử linh căn băng bình thường không cách nào tu luyện được Vạn Vũ bằng châm nhưng với nàng mà nói chẳng khó khăn chút nào, dưới tình hình thế, Vạn Vũ bằng châm nằm rải rác trong các pháp thuật được nàng vận dụng một cách thuần thực.

Nhưng do tu vi nàng quá thấp, dù Vạn Vũ bằng châm tiêu hao linh khí không nhiều, nhưng lại khiến thần thức hao tổn rất lớn, vì thế nàng tu tập hơn hai tháng cũng chỉ miễn cưỡng phát ra cùng lúc năm ba miếng băng châm mà thôi, lực sát thương ấy chẳng bằng thuật độc tiễn, nhưng lại rất phù hợp với đánh lén.

Gần ba tháng Lâm Nguyệt cực khổ luyện tập cũng không uống phí, dù tu tập pháp thuật không được nhiều, nhưng cơ bản thủ đoạn công cuối cùng cũng có, dù đến lúc đó có phát sinh xung đột với Diệp Khuynh Tuyết cũng sẽ không bị đẩy vào cảnh bị đánh hoàn toàn.

Lâm Nguyệt không coi thường đối thủ, cũng không cho là Diệp Khuynh Tuyết chưa đột phá tới luyện khí trung kỳ mà cho là đối phương vô hại, ngược lại nhìn trong truyện nàng biết rõ Diệp Khuynh Tuyết dưới ngòi bút của tác giả yêu thích khác hẳn thường tình.

Bình thường tu sĩ chưa đột phá tới luyện khí trung kỳ thì không cách nào tu tập pháp thuật được, nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại là một ngoại lệ, vì có thần khí không gian, ở trong không gian ấy được khí linh chỉ điểm, Diệp Khuynh Tuyết đang ở thời điểm luyện khí tầng thứ nhất đã có thể tu luyện pháp thuật, vì thế mới nói, dù tu vi Diệp Khuynh Tuyết không cao hơn nàng, nhưng thủ đoạn công kích cũng chẳng kém nàng, thậm chí còn có vẻ vượt xa nàng.

Chỉ là vì hiểu rõ Diệp Khuynh Tuyết nên Lâm Nguyệt không dám thả lỏng, cứ dằng hoàng bề quan tu luyện pháp thuật chừng ba tháng, mãi cho tới trước một ngày phái phường thị mở cửa mới kết thúc tu luyện.

Sau khi kết thúc tu luyện, Lâm Nguyệt truyền âm cho Diệp Phàm, ngoài để lộ muốn dùng linh thạch nói với hắn để đổi mua sắm chút linh phù cấp thấp ra, còn bảo hắn chuyển ngày mai đi phường thị, hơn nữa còn mời cả hắn cùng đi.

Diệp Phàm cũng không để nàng đợi lâu, đã mau chóng truyền âm lại, nói ngày mai hẳn cũng cùng đồng môn đi, đến lúc đó sẽ dẫn theo nàng, chuyện linh phù thì ngày mai gặp bàn lại.

Nhận được hồi âm của Diệp Phàm, cuối cùng Lâm Nguyệt cũng yên lòng. Diệp Phù là đệ tử nội môn của núi Ngọc Phù, am hiểu nhất là chế phù, bằng quan hệ giữa Diệp Phàm và nàng, muốn đổi chút linh phù trong tay hẳn không khó. Hơn nữa tu vi đối phương là luyện khí hậu kỳ, còn cao hơn nàng và Diệp Khuynh Tuyết, nếu kết bạn đồng hành mà nói, cũng sẽ được đảm bảo một phần.

Chỉ là không rõ ngày Diệp Khuynh Tuyết nhìn thấy Diệp Phàm thì có cảm tưởng thế nào? Nhớ tới chắc chắn sẽ không cao hứng nổi rồi, dù sao động cơ Diệp Khuynh tuyết không trong sáng, còn Diệp Phàm lại coi nàng như người thân, có chứng ngại là Diệp Phàm, Diệp Khuynh Tuyết có tính toán một bụng vẫn phải nể mặt.

Hiện giờ tất cả đã sẵn sàng, Lâm Nguyệt quyết định nghỉ ngơi một đêm thật tốt, bồi dưỡng tinh thần đầy đủ, đợi ngày mai tới.

48. Chương 48: Đều Có Tâm Cơ

“Diệp sư muội, muội xong chưa? Ta tới rồi”

Sáng hôm sau, Lâm Nguyệt vừa nhận được lời Diệp Phàm truyền âm tới đón nàng, còn chưa kịp đáp lời đã nghe thấy tiếng Diệp Khuynh Tuyết gọi.

Lâm Nguyệt cười lạnh, chẳng chút hoang mang trả lời thư cho Diệp Phàm, lúc này mới đơn giản thu dọn chút, mang theo túi đựng đồ môn phái phát cho đeo bên hông, mở cửa đi ra ngoài.

Quả nhiên Diệp Khuynh Tuyết đứng ở bên ngoài phòng đá đợi nàng, thấy nàng đi ra, mắt lóe sáng, như vô tình hỏi, “Diệp sư muội, sao lâu vậy mới mở cửa thế?”

Đây đang chất vấn nàng sao? Trong lòng Lâm Nguyệt lại cười nhạt, chẳng để ý đáp, “Ngủ quên”

“Vậy à”

Diệp Khuynh Tuyết bị ghen chút, nhưng lại khôi phục nhanh chóng, cười thân mật bảo, “Diệp Sư muội còn nhỏ, tham ngủ cũng là chuyện bình thường, sư muội tuổi còn nhỏ chỉ là tư chất hak phẩm mà đã có tu vi luyện khí tầng thứ ba, thật sự là khó có được, xem vận khí tiểu sư muội cũng có kèm gì ta đâu”

Những lời nói này thế mà cũng nói được.... Lâm Nguyệt nở nụ cười. Nhìn lời nói trong có vẻ thân mật, thật ra giấu diếm nghi can, bên ngoài là hâm mộ Lâm Nguyệt tuổi còn nhỏ, thiên phú tu luyện xuất chúng, bên trong ngầm chỉ ra nàng có tư chất hạ phẩm, tính tình trẻ con, tu vi tăng nhanh vậy rõ ràng có mờ ám.

Nếu giờ phút này có người ngoài ở đây, nhất định sẽ bị những lời nói dối của Diệp Khuynh Tuyết mê hoặc, từ đó đem lòng sinh nghi với Lâm Nguyệt.

Hiện tại quả nhiên Diệp Khuynh Tuyết vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm, giờ nàng ta còn chưa thật sự trải qua gió tanh mưa máu của giới tu chân, nên không giấu diếm được.

Dò xét trần trụi như vậy, thật đúng là xem thường đứa trẻ bảy tuổi như nàng đây rồi! Trong lòng Lâm Nguyệt oán thầm, ngoài miệng lại rất biết nghe lời, “Chỗ đó sao có thể sánh với tỷ, tiểu muội còn chưa kịp chúc mừng sư tỷ nữa đó, tu vi sư tỷ tiểu muội nhìn không thấu, nghĩ chắc Diệp sư tỷ đã đột phá tầng thứ tư rồi đi? Mới hơn một năm mà sư tỷ đã đột phá tới tầng tứ thư, tốc độ tu luyện vậy mới khiến cho người ta hâm mộ đó”

Người chẳng phải muốn dò xét đó sao? Ta làm người ghen luôn nè. Quả nhiên nghe lời nói hâm mộ của Lâm Nguyệt, trên mặt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tia mắt tự nhiên, vẻ mặt lạnh nhạt, đã không còn vẻ nhiệt tình như vừa rồi nữa.

“Vận khí tốt mà thôi. Không nói cái này nữa, thời gian không còn sớm, sư muội, chúng ta đi thôi”

Nói xong, chẳng đợi Lâm Nguyệt đáp lại, đã đi thẳng về phía trước.

“Sư tỷ đợi chút” Lâm Nguyệt vẫn đứng im tại chỗ.

“Cái gì?”

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh không nhúc nhích của Lâm Nguyệt, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết nổi lên dự cảm xấu.

Lâm Nguyệt cúi thấp đầu, lẩn tóc dài che gần hết gương mặt nàng, khiến cho người ta nhìn không rõ nét mặt nàng, giọng non nớt mang theo mấy phần áy náy, “Diệp sư tỷ, muội đã đồng ý với Diệp Phàm sư huynh hôm nay cũng muốn đi phưởng thị với huynh ấy, lần trước quên nói cho tỷ biết, tỷ cũng không trách muội chứ?”

“Gi?”

Diệp Khuynh Tuyết thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, trong mắt lóe lên tia tức giận.

Xem ra nàng ta đã coi thường con nhan đầu có bề ngoài tầm thường này rồi, rõ ràng ba tháng trước đồng ý với nàng ta cùng đi phưởng thị, đảo mắt thì đã hẹn với người khác, xem ra con nhóc thối tha này cũng không phải vô hại như bề ngoài.

Điều khiến nàng ta tức giận chính là, nha đầu kia có chỗ dựa vững chắc, nàng ta tính toán chẳng lẽ xoi hòng bồng không hết sao?

“Thật xin lỗi sư tỷ, không được sự đồng ý của tỷ đã đồng ý với sư huynh Diệp Phàm, hay là sư tỷ đi trước đi, tiểu muội nếu đã đồng ý đi cùng sư huynh, thì cứ để tiểu muội đi cùng sư huynh là được”

Thấy sắc mặt bên ngoài của Diệp Khuynh Tuyết không đổi, trong lòng Lâm Nguyệt cười thầm, bề ngoài lại tỏ ra vô cùng đau lòng.

“Không được, ta vẫn nên đợi đi cùng muội, có thêm sư huynh Diệp Phàm ở đây, ngược lại càng giảm bớt chuyện phiền phức khi xuống núi”

Diệp Khuynh Tuyết bị Lâm Nguyệt gài bẫy, trong lòng hận nghiêng răng, mặt ngoài giả vờ rất vui vẻ.

49. Chương 49: Khó Xử

Nói đùa gì thế, hành trình đi phưởng thị lần này chính là nhằm vào Lâm Nguyệt, nếu tách ra với nàng ta, còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Huống chi tính thêm Diệp Phàm thì sao? Cùng lắm thì tới lúc lúc tùy lúc mà làm, tìm cơ hội phân tán bọn họ, đợi tiểu nha đầu này bị lạc thì thu dọn nó cũng không muộn!

Tổng lòng Diệp Khuynh Tuyết thầm tính toán, trong mắt lóe lên tàn nhẫn. Nha đầu kia nhất định phải chết, không phải nàng ta lòng dạ độc ác, ai bảo trên người nó mang theo bảo vật chứ? Đã không có thực lực lại còn mang dị bảo trên người, cho dù chết cũng không trách được người khác, có trách là trách vận khí của nó không tốt thôi!

“Được rồi, nếu sư tỷ đã muốn đi cùng, vậy mọi người cùng đi là được”

Trong mắt Lâm Nguyệt lóe lên chế giễu, lòng cười lạnh mãi. Quả nhiên tâm tà mà không chết đây, hy vọng đến lúc đó Diệp Khuynh Tuyết không hối hận là được! vừa nghĩ thế, Lâm Nguyệt lại thấy mong đợi nhiều với hành trình đi phưởng thị lần này.

Diệp Phàm không để Lâm Nguyệt đợi lâu, qua vài khắc Diệp Phàm đã cười phi kiếm tới. Thấy Diệp Khuynh Tuyết ở đó, Diệp Phàm chỉ khẽ gật đầu lãnh đạm với nàng ta, thái độ vô cùng thân mật với Lâm Nguyệt, hần tự tay xoa cái đầu nhỏ của tiểu nha đầu, tiện tay lấy túi đựng đồ đưa cho Lâm Nguyệt, cười nói, “Lâm sư muội, cái muội muốn sư huynh mang đến cho muội nè, coi như sư huynh tặng muội đó”

“tiểu muội sao dám nhận không của sư huynh chứ? Những thứ linh thạch này dù không nhiều sư huynh cứ nhận lấy đi ạ, nếu sư huynh không nhận, tiểu muội cũng không dám nhận đâu ạ”

Lâm Nguyệt tự dụng biết rõ Diệp Phàm tặng nàng là linh phù, nhận lấy túi đựng đồ, rồi lại lấy mấy khối linh thạch hạ phẩm trong túi của mình ra đưa cho Diệp Phàm.

Hai người gần gũi gần một năm, Diệp Phàm cũng hiểu rõ chút tính cách của Lâm Nguyệt, nhận linh thạch Lâm Nguyệt đưa bỏ vào túi, trong quá trình đó lơ đãng liếc qua Diệp Khuynh Tuyết một cái, trong mắt có ý cảnh cáo.

Diệp Khuynh Tuyết bị hắt nhìn như vậy, sắc mặt lập tức sầm lại, nhưng không nói gì thêm, chỉ thầm hận trong lòng.

Một năm nay vì Diệp Khuynh Tuyết cố sức muốn gần Lâm Nguyệt, Diệp Phàm cũng chẳng xa lạ gì với Diệp Khuynh Tuyết, nhưng quan hệ cũng không được tốt, chỉ là quan hệ đồng môn bình thường.

Tâm tư Diệp Phàm thẳng băng, với người có lòng dạ nham hiểm như Diệp Khuynh Tuyết có chút không thích, trước biết được Lâm Nguyệt và Diệp Khuynh Tuyết đi lại gần gũi đã cố nhắc nhở với Lâm Nguyệt, bảo nàng đừng quá gần gũi với Diệp Khuynh Tuyết, sợ tiểu sư muội hồn nhiên này bị thiệt.

Đương nhiên không chỉ Diệp Phàm không thích Diệp Khuynh Tuyết mà Diệp Khuynh Tuyết cũng có cảm giác Diệp Phàm lãnh đạm với mình, vì thế cũng thức thời không cố sức kết giao với vị đệ tử nội môn Diệp Phàm này, hoặc là nói, bằng vào thân phận đệ tử nội môn Diệp Phàm bình thường này cũng chẳng đáng để cho nàng ta cố sức kết giao.

“Được rồi, đã không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi. Lần này cùng đi phường thị còn có mấy vị sư huynh sư tỷ của muội, họ đã ở cổng đợi rồi”

Diệp Phàm nói xong liền bảo Lâm nguyệt phi kiếm, còn lại chẳng đếm xỉa gì tới Diệp Khuynh Tuyết.

Thấy Diệp Phàm làm vậy khiến trong lòng Lâm Nguyệt cũng hả giận, nếu có người thất lễ ở đây, nàng quả thật cũng muốn cười to một trận.

Nhìn nữ chính ánh sáng cũng chưa phải là vô địch, điều này trước mắt có một người không chịu phục không phải đó sao?

Diệp Khuynh Tuyết dĩ nhiên biết Diệp Phàm cố ý làm khó nàng ta, trong lòng tức giận suýt phũ tay đi, nhưng nghĩ tới kế hoạch của mình, không thể không cắn răng nhịn, mặt dày mày dạn đi theo Lâm Nguyệt phi kiếm.

Thấy nàng ta như vậy, Diệp Phàm nhếch miệng, cũng không gây khó dễ nàng ta nữa, khởi động ánh sáng độn mang theo hai người bay lên trời, chỉ lát sau đã tới cổng chính.

50. Chương 50: Tỷ Muội Tranh Chấp 1

Lúc ba người vừa tới, cổng chính đã có nhiều nam nữ đứng lẫn, Lâm Nguyệt nhìn lướt quá, sau khi nàng thấy rõ những nam nữ đó suýt nữa thì không nhịn được cười phì.

Toàn bộ nhóm người này đều là người quen cả, ngoài Diệp Chân Chân ra còn có An Gia An Tử Dạ, Cô Anh gia Cô Anh Khiết, chị em sinh đôi Mộc gia MỘC Phi và Mộc Linh.

Thật là, lần hành trình đi phường thị này thật đặc sắc quá, toàn bộ nữ chính, nữ phụ và nam phụ đều đủ cả, tiếc là nam chính không thấy, ngược lại có thêm Diệp Phàm người qua đường.

Nhớ tới trong truyện quan hệ của mấy người này rối rắm, Lâm Nguyệt cảm thấy nội dung vở kịch đúng thật thần thông quảng đại, điều này chẳng phải nói trước mắt rõ ràng Diệp Phàm chẳng có liên quan gì tới mấy người, đơn giản lại cùng nhau đi, nếu nói tất cả đều là công lao của người vợ vẫn Diệp Phàm, Lâm Nguyệt chắc cũng không mấy tin tưởng.

Hiện tại mấy người này đột nhiên quây tụ tập một chỗ, điều này nói rõ nội dung thật trong truyện đã bắt đầu khởi động, trong truyện còn nhắc tới một nhân vật quan trọng cũng sẽ liên tiếp xuất hiện, trước mắt chỉ mới bắt đầu thôi.

“Được rồi, làm phiền các vị sư đệ sư muội đã đợi lâu, chúng ta đi thôi” Diệp Phàm hơi áy náy với đám An Tử Dạ, nói, “An sư đệ, lát nữa đệ mang theo muội Diệp Chân Chân và sư muội Cô Anh không sao chứ?”

An Tử Dạ khẽ gật đầu, nói thản nhiên, “Không sao”

Lâm Nguyệt không biến sắc nhìn An Tử Dạ một cái, trong lòng hơi kinh ngạc, quả nhiên không hổ là thiên tài có tư chất cực phẩm, mới có một năm An Tử Dạ này tu vi thể mà đã đột phá tới luyện khí tầng thứ sáu, hơn nữa nhìn hần bình tĩnh trầm ổn, chẳng hề giống như mới đột phá, chẳng trách Diệp Phàm lại yên tâm để hắn dẫn người, rõ ràng hắn sử dụng ngự thuật kiếm không phải mới ngày một ngày hai.

An Tử Dạ không sao, những người khác không biết ngự kiếm chẳng còn là vấn đề nữa, mà ngược lại Diệp Chân Chân thấy đi sau Lâm Nguyệt còn có Diệp Khuynh Tuyết, cười lạnh chút, phì một cái, nói một câu chế giễu, “Diệp sư huynh, huynh đúng là nhiệt tình quá, chỉ sợ có một số người da mặt dày, dính vào cũng không bỏ được!”

Ở đây ngoài đám người An Tử Dạ ra, có không ít người biết ân oán tỷ muội giữa Diệp Chân Chân và Diệp Khuynh Tuyết, vì thế cũng thấy không trách được, tất cả duy trì trầm mặc. Còn An Tử Dạ thì ngược lại không hiểu, thấy bộ dạng Diệp Chân Chân khiêu khích, hơi nhú mày không vui.

Diệp Khuynh Tuyết tự nhiên đã sớm thấy Diệp Chân chân, nhưng Diệp Chân Chân không lên tiếng nàng ta cũng vui vẻ không để ý tới, hiện giờ Diệp Chân chân có mấy lời chọc nàng ta, ánh mắt lập tức lạnh lẽo, cũng thu nhanh, nàng ta nhìn An Tử Dạ một cái đột nhiên đi tới trước mặt Diệp Chân Chân đưa tay ra kéo nàng ta thân mật, “Tỷ tỷ, tỷ cũng cùng đi phường thị sao? Thật sự quá tốt!”

“Cút!” Thấy Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên có biểu hiện ra bên ngoài tỉnh tỷ muội sâu đậm với mình, Diệp Chân Chân lập tức bị sợ, nàng ta không để ý tới trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tính toán, vô thức tránh nàng ta.

Diệp Chân Chân vung một cái, Diệp Khuynh Tuyết thừa cơ ngã lăn quay trên mặt đất, hơn nữa khuôn mặt phối hợp vô cùng phù hợp với tình huống đó hơi tái nhợt, nước mắt ướt át không dám tin nhìn Diệp Chân Chân.

“Tỷ tỷ, tỷ...”

Giọng Diệp Khuynh Tuyết hơi nghẹn ngào, lại phối hợp với gương mặt nhỏ nhắn đầy uất ức, giờ phút này nhìn qua rõ ràng là một tỷ ác bắt nạt em nhỏ.

Cảnh xảy ra bất ngờ, chẳng những khiến đám người Diệp Phàm ngây ra, mà Lâm Nguyệt cũng bị giây phút Diệp Khuynh Tuyết hành động cao siêu biến thành thỏ non mà kinh sợ!

Toát mồ hôi, đây là lòng dạ thâm trầm ác độc tàn nhẫn quyết đoán của nữ chính trong truyện sao? Nàng ta lúc nào đã ngụy trang thành thỏ non rồi?

Đầu Lâm Nguyệt tối om, trong nháy mắt chỉ thấy thiên lôi cuộn trào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-ngich-tap-khuynh-thanh-doc-tien>